

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Tvrdy uder.PDB

PDB Name: Tvrdy uder
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.3.2002
Modification Date: 5.3.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tvrdy úder

Dick Francis

1

Oba měli na tvářích tenké gumové masky. Zcela stejné.

Hleděl jsem na ty dvě prázdné tváře s mrazivou nevírou. Nepatřil jsem mezi lidi, k nimž se chodí na návštěvu dvacet minut po půlnoci s gumovými maskami. Byl jsem strážlivě uvažující obchodník, bylo mi čtyřiatřicet let a právě jsem dával tiše do pořádku účetní knihy dostihových stájí svého otce v Newmarketu.

Kužel světla stolní lampy dopadal na mne a na mou práci a obě gumové tváře se pohybovaly prostorem - světlé proti tmavému dřevěnému obložení stěn, cizí měsíce, obkličující slunce. Zdvihl jsem hlavu, když klapla závora, a zahlédl je.

Dvě postavy, klidně kráčející halou velkého domu. Chvilí je bylo zřetelně vidět proti tlumenému světlu, pak se ztratily u tmavého obložení stěn, když za sebou zavřely dveře. Pohybovaly se po hladké naleštěné podlaze bez jediného zvuku, jediného vrznutí. Nelidské tváře černých postav.

Zdvihl jsem telefon a vytočil první ze tří devítek.

Jeden z těch dvou se přiblížil rychleji a rukou zasáhl telefon.

Stačil jsem o zlomek vteřiny uhnout prstem, když jsem vytáčel druhou devítku, ale nedotočil. Třetí devítku už nemohl dotočit nikdo.

Ruka v černé rukavici zvolna vyprostila těžký policejní pendrek z trosk přístroje ministerstva telekomunikací.

"Tady není co ukrást," poznamenal jsem.

Druhý se natáhl k psacímu stolu. Stál proti mně na opačné straně a díval se na mne. Vytáhl pistoli bez tlumiče a zamířil mi bez zachvění pevnou rukou na čelo. Díval jsem se přímo do hlavně.

"Vy půjdete s námi," řekl.

Mluvil chladně, klidně a rozvážně. Neměl nápadný cizí akcent, ale Angličan nebyl.

"Proč?"

"Prostě půjdete."

"Kam?"

"Prostě půjdete."

"Jenže já nepůjdu," řekl jsem zdvořile a bleskurychle jsem stolní lampu zhasl.

Náhla tma mi poskytla asi dvě vteřiny výhody. Rychle jsem vstal, využil toho, vzal těžkou lampu, roztočil ji a namířil stojanem přibližně směrem, ze kterého předtím promluvil maskovaný muž.

Ozvala se tlumená rána a zaskučení. Střelil jsem se, ale protivníka jsem nevyřadil.

Pamatoval jsem na to, že po levici mám člověka s pendrekem, rychle jsem vyklouzl zpoza psacího stolu a běžel ke dveřím. Jenže oni nemařili čas a nesnažili se mě v té tmě zasáhnout. Jeden z nich držel v ruce baterku, ta se jasně rozzářila a oslepila mne. Světlo mne pak neúprosně pronásledovalo.

Stočil jsem se stranou. Snažil jsem se uhnout. Ztratil jsem přímý směr ke dveřím a viděl jsem, jak se ten člověk v masce, kterého jsem předtím zasáhl lampou, ke mně blíží.

Kužel světla baterky vytrvale svítil, putoval po místnosti, až se ustálil na vypínači u dveří. Než jsem k němu doběhl, ruka v černé rukavici jediným pohybem zapnula všech pět vypínačů, takže dřevem obloženou místnost ozářilo deset žárovek.

U zdi byla dvě okna se zelenými záclonami až na zem. Pak tam byl koberec z Istanbulu a tři starožitné židle, každá jiná. Jedna komoda ze 16. století. Jednoduchý psací stůl z ořechového dřeva. Jinak nic. Byla to přísná, strohá místnost, typická pro otcovu přísnou spartánskou duši.

Vždycky jsem žil v přesvědčení, že nejvhodnější okamžik, kdy se člověk může vyhnout únosu, je na samém počátku. Že tupá poslušnost, kdy člověk pochoduje podle rozkazu, sice ušetří okamžitou bolest, ale ne dlouhodobé trápení. Únosci vraždí většinou později, ne zpočátku, a pokud je někdo bezprostředně ohrožený, je hloupé podlehnout bez boje.

Tak jsem tedy bojoval.

Bojoval jsem asi devadesát vteřin, možná, víc. Během té doby se mi nepodařilo zhasnout světla. Nepodařilo se mi utéct dveřmi ani proskočit oknem. Měl jsem jenom ruce, holé ruce a žádnou zkušenost v boji proti pendrekům a ničícím kulkám. Gumové tváře se ke mně neúprosně blížily. Denervující, jak byly obě stejné a bez výrazu.

Ačkoli jsem se snažil, pravděpodobně nemoudře, jednu masku strhnout, nepodařilo se mi nic víc, než sklouznout prsty po tuhém, hladkém povrchu.

Oběť zahanou proti zdi napadli tvrdě. Byli dva a byli zřejmě mistry svého oboru. Během oněch nekonečných devadesáti vteřin jsem dostal tak namláceno, že jsem začal upřímně litovat, proč jen jsem zkoušel svou teorii o tom, jak se bránit únosu.

Nakonec jsem dostal ránu do břicha, pistolí přes hlavu, tloukli mnou o zeď a pendrek to všechno zakončil ranou za ucho. Když jsem se znovu probral, bylo jasné, že mezitím uplynul čas. Jak jinak bych se ocítl na zadním sedadle pohybujícího se vozu s rukama svázanými pevně za zády ...

Dlouho jsem si myslel, že se mi to jen zdá. Pak se mi ale zase trochu vyjasnilo a já pochopil, že se mi to vůbec nezdá. Byl jsem ve velmi nepohodlné pozici a taky mi bylo zima, protože tenký svetr, který jsem měl na sobě doma, mě v mrazivé noci příliš před chladem neochránil.

Hlava mě bolela jako střep a jako by mi v ní bušilo kladivo.

Buch, buch, buch.

Kdybych na to měl duševní sílu, asi bych byl měl na sebe velký vztek, že jsem se zachoval tak pitomě. Vzmohl jsem se jen na nejjednodušší úvahy, a ty nebyly k ničemu. Prostě jsem jenom hloupě snášel situaci s poněkud pomatenou hlavou. Říkal jsem si, že ze všech lidí vhodných k únosu patřím já k těm nejméně pravděpodobným.

Ovšem musím uznat, že polovědomý mozek v polovědomém těle je k něčemu dobrý. Mens blotto in corpore duto ... Tato slova jsem si stále hloupě opakoval tak dlouho, až se ve mně dokonce začal rodit úsměv, putoval po správném nervu, ale až k mým ústům nedoputoval.

Moje ústa se dotýkala jakési koženky, pokrývající čalounění vozu a páchnoucí po psech. Říká se, že v okamžiku zoufalství i dospělí muži volají po mamince. Pak teprve volají Boha. Já jsem neměl maminku od svých dvou let a od dvou let až do sedmi jsem věřil, že Bůh je kdosi, kdo s mou maminkou utekl a teď s ní někde žije ...

(Viš, miláčku, tvou maminku si vzal Pánbůh, protože ji potřeboval víc než ty.) A tak se stalo, že jsem Pánaboha nikdy mnoho nemiloval.

A tohle stejně nebylo žádné velké zoufalství, bylo to prostě jenom nepříjemné, nepříjemný pulsující otřes mozku, tu a tam jsem měl bolavá místa a taky nebylo příjemné pomyšlení na to, co mne asi čeká. Cesta pokračovala, vůz jel a jel. Nic se nezlepšilo. Po několika světelných letech auto s trhnutím zastavilo. Málem jsem spadl ze zadního sedadla a rázem se mi vyjasnilo v hlavě.

Obě tváře v gumových maskách se nade mnou sklonily, ruce těch postav mě vytáhly ven a doslova vynesly po schodech do domu.

Jeden mě držel pod rameny, druhý za kotníky. To, že vážím sto šedesát liber, jim zřejmě vůbec nepřekáželo.

Jak jsme vešli do jasně osvětleného pokoje, zcela mě to oslnilo a každý v mé situaci by v tu chvíli zavřel oči. Tak jsem je zavřel. Stejně mi v hlavě stále bušilo to žhavé kladivo.

Hodili mě na zem, na dřevěnou podlahu, kde jsem zůstal ležet na boku. Naleštěná podlaha čpěla voňavým leštidlem. Nepříjemná situace. Opatrně jsem otevřel oči. Parkety byly umně poskládané do moderního vzoru. Měly barvu březového dřeva a byly tenounké. Nic zase tak zvláštního. Ozval se hlas, který neměl daleko ke vzteku a zřetelně se ovládal. Ozval se zblízka.

"A kdo má být tohle?"

Nastalo hrobové ticho a já se dal málem do smíchu, kdybych to dokázal. Ti páni v gumových maskách přivezli nesprávného člověka.

Všechno to bití a ta tahanice byly k ničemu. Neměl jsem ale žádnou jistotu, že mě zase odvezou domů.

Znovu jsem se podíval zpod přivřených víček, aby mě neoslnilo světlo. Člověk, který předtím promluvil, seděl v křesle s rovným opěradlem a květovaným čalouněním. Měl sepnuté ruce nad klenoucím se břichem. Mluvil s podobnou výslovností jako ten člověk v masce.

Neměl zřetelný akcent, ale nebyl Angličan. Viděl jsem jeho boty, byly kousek od mé hlavy. Očividně ručně šité, z drahé kůže, elegantní.

Podle tvaru italské. To ale nic neznamenalo, italské boty se prodávají od Hongkongu až po San Francisco.

Jeden z obou gumových mužů si odkašlal. "Je to Griffon."

Pokud mi bylo do smíchu, tak mě to okamžitě přešlo. Já se opravdu jmenuji Griffon. A pokud jsem tedy nebyl ten pravý, tak šli po mém otci. Ale to taky nebylo logické. Ani jeden z nás se nehodil pro únos. Alespoň podle povolání ne.

Člověk v křesle s ovládaným vztekem řekl mezi zuby: "To není Griffon."

"Je," nejistě trval na svém gumový člověk.

Muž vstal z křesla a elegantní špičkou boty mě převrátil na záda.

"Griffon je starý," řekl. Vztek v jeho hlase zasáhl oba gumové muže jako úder.

"To jste nám neřekl, že je starý."

Druhý gumový muž se přidal ke svému kolegovi a kňouravě se bránil. Měl jiný přízvuk, bezesporu americký.

"Pozorovali jsme ho celý večer. Chodil po stájích a koukal na koně. Prohlížel si každého koně a všichni chlapi se tam k němu chovali jako k šéfovi. Je to trenér.

Je to Griffon."

"Griffonův asistent," řekl tlustý muž vztekle. Pak se opět usadil a pevně se držel opěradel křesla, jako kdyby tím ovládal svůj vztek.

"Vstaňte," řekl krátce.

Vyhrabal jsem se na kolena, dál to nešlo. Taky jsem si řekl, co se vlastně namáhám a znovu jsem se položil. Celkově

atmosféře v místnosti to nijak neprospělo.

"Vstaňte," opakoval vztekle. Zavřel jsem oči.

Ucítil jsem prudkou ránu do stehna. Otevřel jsem oči a stačil zahlédnout, jak si ten gumový muž s americkým akcentem chystá nohu k dalšímu kopnutí. Utěšovalo mne, že měl obyčejné boty a ne bagančata.

"To stačí." Ostrý hlas další kopnutí zarazil. "Posaďte ho tamhle do toho křesla."

Americký gumový muž vzal příslušnou židli a umístil ji šest stop od křesla čelem k němu. Automaticky jsem zaznamenal, že židle je z viktoriánské doby, kdysi pravděpodobně vyplétaná proutím, teď měla čalounění s růžovými kytičkami. Oba gumoví muži mě zdvihli a umístili tak, abych měl svázané ruce za opěradlem židle. Když s tím byli hotovi, odstoupili a stáli asi o krok za mými zády.

Teď, když jsem se ocitl o něco výše, viděl jsem na jejich pána líp, ale o celé situaci jsem přehled nezískal.

"Griffonův asistent," opakoval. Ale tentokrát už nebyl tak vzteklý.

Smířil se s tím, že se stala chyba a uvažoval co dál. Dlouho mu to netrvalo.

"Pistoli," řekl a jeden z gumových mužů mu ji podal.

Ten člověk byl tělnatý, měl pleš a mě napadlo, že se asi moc neraduje, když se dívá na své fotografie z mládí. Pod kulatými tvářemi měl těžký podbradek, pytlíky pod očima. Kostru obličejů měl pěknou.

Bylo to stále vidět na jeho silném, výrazném nose, na klenutí obočí, na tom, jak měl uložené oči. Mohl to být docela hezký člověk, ale vypadal jako César, ztuchlý vlastní požívačností. Směšná myšlenka.

To, že byl tělnatý, mohla být známka dobromyslnosti, ale z jeho zúžených očí sálala jen zlá vůle.

"Tlumič," řekl ostře. Choval se nadřazeně, podrážděně a se svými nešikovnými gumovými panáky neměl mnoho trpělivosti.

Jeden z nich vytáhl z kapsy kalhot tlumič a César ho začal připevňovat.

Jakmile je ve hře tlumič, je věc vážná, holá hlaveň tolik neznamená. Ten člověk se chystal chybu svých zaměstnanců pohřbít.

Moje budoucnost vypadala temně. Bylo načase vyslovit dobře volená slova, zejména s přihlédnutím k tomu, že to mohla být také moje slova poslední.

"Nejsem Griffonův asistent. Jsem jeho syn."

Právě tlumič připevnil a začínal zdvihat pistoli směrem ke mně.

"Jsem Griffonův syn," opakoval jsem. "A co má tohle všechno znamenat?"

Tlumič mi mřel na srdce.

"Pokud se mě chystáte zabít, tak byste mi alespoň mohli říct proč."

Můj hlas zněl normálně a já jen doufal, že ten člověk nevidí, jak mi po celém těle vyvstávají kapičky potu. Uplynula nekonečně dlouhá doba. Díval jsem se upřeně na něho a on na mne. Čekal jsem, zatímco jsem se v hlavě otáčela kolečka. Čekal jsem, až se mu zastaví tak, že na všech obrázcích bude černá jako v hracím automatu. Konečně promluvil, aniž přitom o milimetr pohnul zbraní. "Kde je váš otec?"

"V nemocnici." Další odmlka.

"Jak dlouho tam bude?"

"Nevím, možná dva, možná tři měsíce."

"Umírá?"

"Ne."

"Tak co je s ním?"

"Měl bouračku, před týdnem. Má zlomenou nohu."

Další odmlka. Zbraň se nepohnula. Bláznivě jsem uvažoval, že nikdo, nikdo by neměl umírat tak nespravedlivě. Jenže lidé umírají nespravedlivě. Smrt si zaslouží snad jeden jediný z miliónů. Smrt je vůbec sama o sobě nefér. Ovšem jsou některé způsoby smrti, které jsou víc nespravedlivé než jiné. Vražda je ten nejnespravedlivější způsob smrti. Když se znovu ozval, mluvil mnohem mírnějším tónem.

Řekl: "Kdo bude trénovat tohle léto koně, když váš otec na to nestačí?"

Jen díky mnohaleté zkušenosti s prohnatými dohazovači, kteří na člověka vršili strašlivé hrozby, aby docílili svého za podmínek, které se člověku zdály relativně přijatelné, jen díky této zkušenosti jsem nevskočil rovnou do propasti.

Chybělo málo a byl bych odpověděl podle pravdy, že samé úlevy nad tím, jak neškodná se zdála jeho otázka. Byl bych málem řekl, že o tom ještě není rozhodnuto.

Později jsem zjistil, že kdybych to byl řekl, byl by mě zastřelil. Hodlal jednat jen a pouze se stálým trenérem z Rowley Lodge. Dočasný zástupce, unesený omylem, byl pro něho příliš nebezpečný, nenechal by ho volně pobíhat a mluvit. Díky podvědomému varování jsem odpověděl: "Koně budu trénovat já," ačkoli jsem to vůbec neměl v úmyslu a čekal jsem, až najdu někoho, kdo by stáje převzal.

Byla to skutečně rozhodující otázka. Děsivé, černé, kulaté ústí tlumiče o poznání změnilo směr. Z kroužku se stala elipsa, a ta pak zmizela. Položil si zbraň na objemné stehno.

Zhluboka, trhaně jsem se nadechl a zase vydechl. Až se mi dělalo nanic z náhlé úlevy po předchozím napětí. Ne že by přede mnou byla zcela bezpečná budoucnost. Byl jsem stále ještě spoutaný, v cizím domě a neměl jsem vůbec tušení, proč vlastně jsem rukojmím.

Ten tlustý člověk mě stále pozoroval. Přemýšlel. Snažil jsem se trochu si ulevit, jak mě začínalo všechno bolet ve svalech, snažil jsem se trochu vyjít vstříc bolestem i strašlivému bušení v hlavě. To jsem předtím vůbec nevnímal, protože mi hrozilo něco mnohem horšího.

V místnosti bylo chladno. Gumovým mužům asi ne, měli masky a rukavice, ten tlustý člověk měl také dostatečnou izolaci. Tomu chlad nevadil. Zato mne trápil. Napadlo mě, jestli ten tlustý člověk nepočítal s tím, že ten chlad pomůže

duševně zdeptat mého stárnoucího tatínka, nebo zda ta zima byla náhodná. Místnost vůbec nedělala dojem, že by v ní někdy někdo žil. Byl to obyčejný obývací pokoj středních vrstev v odpovídajícím menším domě z třicátých let. Nábytek byl postavený ke zdi, ke stěnám se světlými pruhovanými tapetami, aby ten tlustý člověk měl dost místa na manévrování. Veškeré zařízení se skládalo z nezajímavé trojdílné sedací soupravy v růžovém kretonu, pak tam byl stůl s rovnými nohama, obyčejná lampa s pergamenovým stínidlem a vitrína, ve které nebylo zřehla nic. Na naleštěných březových parketách nebyly koberce, nikde žádné ozdoby, žádné knihy ani časopisy, nic osobního. Bylo to tam stejně pusté jako duše mého otce, ale nebylo to podle otcova vkusu.

Ten pokoj vůbec neodpovídal mé představě osobnosti toho tlustého člověka.

"Já vás propustím," řekl, "ale jen za určitých podmínek."

Čekal jsem. Prohlížel si mě a dával si načas.

"Pokud neuposlechnete bez výhrady mé pokyny, zničím stáje vašeho otce."

Cítil jsem, jak úžasem otvírá ústa. Rychle jsem je zavřel.

"Předpokládám, že si myslíte, že to nedokážu. Tak to si tedy nemyslete. Zničil jsem už větší věci než mňavé stáje vašeho otce."

Na slovo "mňavé" jsem nijak nezareagoval. Už před lety jsem se naučil nereagovat na urážky, protože jakmile se člověk nechá vyvést urážkou z míry, rázem se ocitá v defenzivě a tím nahrává svému oponentovi. V Rowley Lodge, jak dobře věděl, stálo osmdesát pět aristokratů, jejichž souhrnná cena činila víc než šest miliónů liber.

"Jak?" zeptal jsem se suše.

Pokrčil rameny. "Vás ani tak nemusí zajímat, jak bych je zničil, jako spíš, jak byste vy mně v tom mohl zabránit. A to je celkem jednoduché."

"Mám snad nechat koně běhat podle vašich pokynů?" řekl jsem klidně. "Prostě prohrávat podle příkazu?"

Tváře se mu znovu zkrfily hněvem a hlaveň pistole se ocitla výš. Pak ruka s pistolí opět ochabla a zbraň položila. Řekl důrazně: "Nejsem obyčejný podvodník."

Urážka nicméně dovede vyvést z míry. Dokonce i výrok, který nebyl jako urážka míněný. Jednoho dne, jestliže tahle hra bude pokračovat dlouho, této skutečnosti využiji.

"Omlouvám se," řekl jsem bez ironie, "ale ty gumové masky nejsou zrovna první třída."

Ohlédl se podrážděně na oba muže, stojící za mnou.

"Ty masky jsem já nevolil. Oni se v nich cítí bezpečněji, protože takhle nejsou identifikovatelní."

Jako středověcí lupiči, napadlo mne. Ale ti většinou končili na šibenici.

"Můžete nechat koně běhat podle svého. Máte naprostou volnost ve všem ..., až na jedinou věc."

Ponechal jsem to bez komentáře. Opět pokrčil rameny a pokračoval.

"Zaměstnáte člověka, kterého vám pošlu."

"Ne."

"Ale ano." Upřeně, bez mrknutí se na mne díval. "Toho člověka zaměstnáte. Pakliže ne, zničím vaše stáje."

"Ale to je absurdní," namítal jsem, "je to nesmysl."

"Ne, není," řekl. "A co víc, nikomu neřeknete, že jste byl donucen tuto osobu zaměstnat. Prohlásíte, že jste toho člověka zaměstnal ze svého vlastního rozhodnutí. A už vůbec si nebudete stěžovat na policii, ani kvůli dnešnímu večeru, ani kvůli ničemu dalšímu, co by se ještě mohlo přihodit. Kdybyste se zachoval v čemkoli tak, že byste tím poškodil člověka, kterého vám pošlu, nebo dopustil, aby byl z vašich stájí vykázan, pak celý podnik zničím." Odměl se. "Rozumíte mi? Kdybyste jakkoli jednal proti této osobě, nebude mít váš otec nic, k čemu by se vrátil, až ho propustí z nemocnice."

Po krátkém, napjatém tichu jsem se zeptal: "Jako co chce ten člověk u mě pracovat?"

Pomalou odpočívá.

"Bude jezdit vaše koně. Je to žokej."

Cítil jsem, jak mi zacukalo kolem očí. On si toho nepochybně všiml. Poprvé se mu podařilo skutečně mne zasáhnout.

Taková věc nepřicházela v úvahu, to by mně pak vůbec nemusel dávat žádné pokyny, kdyby chtěl, aby některý kůň v dostihu prohrál.

Stačilo, aby dal pokyn svému člověku.

"Nepotřebujeme žokeje," namítl jsem. "Máme Tommyho Hoylakea."

"Váš nový žokej ho postupně nahradí."

Tommy Hoylake byl druhý nejlepší jezdec v Británii a patřil mezi dvanáct nejlepších na světě. Nikdo ho nemohl nahradit.

"Majitelé s tím nebudou souhlasit," namítl jsem.

"Však je přemluvíte."

"Vyloučeno."

"Záleží na tom budoucnost vašich stájí."

Nastala další dlouhá odmlka. Jeden z gumových mužů přešlápl z nohy na nohu a povzdychl si, jako kdyby se nudil, ale ten tlustý člověk si dával načas. Asi tušil, že je mi čím dál větší zima a že mě všechno čím dál víc bolí. Byl bych ho požádal, aby mi rozvázal ruce, nebýt si jistý, že by to považoval za bod ve svůj prospěch a odmítl by mi vyhovět.

Konečně jsem se ozval.

"Když u nás bude váš jezdec, stáje stejně nebudou mít žádnou budoucnost."

Pokrčil rameny. "Stáje třeba trochu utrpí, ale přežijí to."

"Ta věc je nepřijatelná," řekl jsem.

Zamžikal a jeho ruka zvolna pohybovala pistolí po elegantní nohavici.

Pak řekl: "Vidím, že vám situace není tak docela jasná. Řekl jsem vám přece, že odsud budete moci odejít jedině za určitých podmínek."

Absurdnost toho, co říkal, stíral jeho věčný tón.

"Ty podmínky jsou, že zaměstnáte určitého žokeje a že se k nikomu neobráťte o pomoc, ani na policii. Kdybyste porušil kteroukoli z těchto podmínek, vaše stáje budou zničeny. Ale ..." Mluvil zvolna a důrazně: "... pokud se zmíněnými podmínkami nebudete souhlasit vůbec, volný nebudete."

MLčel jsem.

"Rozumíte mi?"

Povzdechl jsem si.

"Ano."

"To je dobře."

"Řekl jste, že nejste obyčejný podvodník."

Zachvělo se mu chřípí nosu.

"Jsem manipulátor."

"Také vrah."

"Nikdy nevráždím, pokud na tom oběť netrvá."

Upřeně jsem se na něho díval. Bylo mi jasné, že se v duchu směje svému skvělému vtipu. Pobavení vyvěralo na povrch drobnými záchvěvy ve rtech a trhavým dechem.

V mém případě, usoudil jsem, oběť na tom trvat nebude. Jen ať se pán baví.

Pohnul jsem lehce rameny, snažil jsem se je uvolnit. Prohlížel si mě pečlivě, ale nic mi nenabídl.

"Kdo je ten jezdec," zeptal jsem se.

Chvilí váhal.

"Je mu osmáct," řekl pak.

"Osmáct ..."

Přikývl.

"Necháte ho jezdit dobré koně. V Derby pojede Archangela."

Vyloučeno. Zcela vyloučeno. Díval jsem se na pistoli, ležící na drahé látce. Neřekl jsem nic. Nebylo co říct.

Když znovu promluvil, znělo v jeho hlase zadostiučinění z vítězství, přestože si dával pozor, aby mluvil nezúčastněně.

"Ten člověk se dostaví do stájí zítra. Vy ho přijmete. Nemá zatím v dostizích mnoho zkušeností. Postaráte se o to, aby je získal."

Nezkušený jezdec v sedle Archangela ... Absurdní. Tak absurdní, že ten člověk musel sáhnout k únosu a k výhrůžce vraždou, aby mě přesvědčil, že věc myslí vážně.

"Jmenuje se Alessandro Rivera," řekl.

Chvilí se zamyslel a pak dodal, co ještě vyřčeno nebylo.

"Je to můj syn."

2

Když jsem se opět probudil, ležel jsem tváří na holé podlaze dřevem vykládaného pokoje v Rowley Lodge. Tahle noc se mi příliš nepovedla. Bylo v ní trochu moc holé podlahy.

Pomalou se mi začala vybavovat fakta. Připadal jsem si jako z hadrů, bylo mi zima, byl jsem jako omámený, jako v narkóze...

Narkóza! Před zpáteční cestou měli tolik slušností, že mě nepraštili po hlavě. Tlustý člověk kývl na amerického gumového muže a ten, místo aby se rozmáchl pendrekem, mi rychle něco píchl do paže. Pak jsme všichni asi tak čtvrt hodiny čekali, nikdo nic neříkal, a já náhle ztratil vědomí. Z cesty domů jsem si nepamatoval nic.

Zhola nic.

S mírnými povzdechy jsem si zkontroloval všechny skřípající klouby. Všechny byly na místě; v pořádku a fungovaly.

Tedy více méně fungovaly, protože jakmile jsem se zdvihl na nohy, bylo mi ihned jasné, že udělám líp, když si sednu.

Sedl jsem si za psací stůl, opřel se lokty o jeho desku, složil hlavu do dlaní a nechal plynout čas.

Za oknem měnil úsvit barvu nebe v šedivý flanel. Na okrajích oken vykvetly ledové květy, jak vlhký teplý vzduch přimrzal na skle.

Zima mi pronikala až do morku kostí.

V hlavě jsem měl také chlad. Příliš dobře jsem si pamatoval, že se má objevit Alessandro Rivera. Unaveně jsem si pomyslel, že třeba bude po otci a bude tak těžký, že se tím celý problém náhle scvrkne a zmizí. Na druhé straně, pokud ne, proč vlastně používá jeho otec tak těžkých zbraní na tak malou věc. Proč nepošle svého syna a nepožádá, aby se stal učněm zcela normálně? Protože není normální a protože jeho syn také nebude normální učeň a protože žádný obyčejný normální učeň by neočekával, že zahájí svou kariéru v sedle favorita Derby.

Uvažoval jsem o tom, jak by na situaci zareagoval můj otec, kdyby toho času nebyl připoutaný na extenzi s komplikovanou frakturou bérce. Určitě by nebyl tak zbitý jako já, protože on by s těmi lidmi šel důstojně a bez odporu. Stál by ale před stejnou rozhodující otázkou: za prvé, hodlal ten tlustý člověk opravdu zničit stáje, kdyby jeho syn nebyl přijat? A za druhé: dokázal by to? Odpověď na obě otázky byla kdesi ve vzduchoprázdnu.

Stáje mi nepatřily. Těžko jsem mohl riskovat jejich existenci.

Koně v ceně šesti miliónů mi také nepatřili. Nepatřili ani k mému povolání, ani k mým povinnostem.

Nemohl jsem jít za otcem a žádat od něho, aby věc rozhodl sám.

Nebyl dostatečně fit, abych mu takovou věc řekl, natož aby mohl náležitě zvážit všechna pro a proti.

Také jsem nemohl stáje předat někomu jinému, protože tím bych mu předal i celou tu nemožnou situaci, jako kdybych mu předával odjištěný granát.

Správně jsem měl tou dobou být už ve svém vlastním zaměstnání, už tak jsem zmeškal dohodnuté jednání. Zastavil jsem se předtím ve stájích ve chvílce volna jen proto, že tam chyběl i velmi schopný asistent mého otce. Byl při autonehodě za volantem a ležel v bezvědomí v téže nemocnici jako otec.

Když se to všechno sečetlo, byl to pořádný problém. Napadlo mě, a já se tomu v duchu ušklíbl, že problémy jsou vlastně moje profese.

Mou profesí byly problémy rozkolísaných podniků.

V tu chvíli mi žádný podnik nepřipadal tak rozkolísaný jako Rowley Lodge.

Třásl jsem se po celém těle. Zvolna jsem se odlepil od psacího stolu a židle, odešel do kuchyně a uvařil si kávu. Pak ji vypil. Žádné velké zlepšení nenastalo.

Odplazil jsem se nahoru do koupelny, oholil si večerní strniště a díval se chladně do zrcadla na zaslou krev na tváři. Smyl jsem ji.

Odřenina po úderu hlavní pistole byla suchá a pomalu se hojila.

Venku mezi holými větvemi stromů jsem viděl světla vozů hlučících oběma směry po Bury Road. Neznámí řidiči ve svých teplých pohyblivých krabicích jako kdyby se pohybovali ve zcela jiném světě, ve světě, kde únosy a vydírání byly cosi, co se děje jiným. Bylo neuvěřitelné, že já se náhle zařadil mezi ty jiné.

Privíral jsem oči nad tím, jak mě všechno bolelo, a zadíval se do zrcadla na svou tvář s kruhy pod očima. Pak jsem uvažoval, jak dlouho asi vydržím poslouchat pokyny toho tlustého člověka. Stromky, ohýbající se v bouři, vyrostou dříve či později v silné duby.

Ať žijí silné duby.

Spolkl jsem několik aspirinů, přestal se třást a pokusil se soustředit myšlenky. Pak jsem si navlékl jezdecké kalhoty, boty, dva další svetry a nepromokavou větrovku. Ať už se tu noc stalo cokoliv a ať už se stane cokoli v budoucnosti, měl jsem za povinnost postarat se o těch osmdesát pět čtvernožců v ceně šesti miliónů liber.

Koně byli ustájeni ve dvoře postaveném se značnou prostorovou velkorysostí v roce 1870. O více než sto let později stáje ještě stále dobře sloužily. Původně sestávaly ze dvou budov proti sobě přes dvůr. V každé budově byla tři oddělení, každé rozdělené na deset stájí. Na jednom konci dvora byla zeď spojující obě budovy, velká dvojí brána a vedle ní sklad krmení a sedlovna. Brána původně vedla do polí, ale můj otec k ní na počátku své kariéry, když začal mít úspěch, přistavěl dvě nová oddělení, která vytvořila další malý dvůr s pětadvaceti boxy. Teprve odtamtud vedla další brána na malý ohrazený výběh.

Na druhé straně, směrem k Bury Road, otec nechal přistavět čtyři další stání při západní zdi na konci severního bloku.

A právě v nejvzdálenějším z těchto čtyř boxů odhalili stájníci onoho rána neštěstí.

Jakmile jsem se objevil ve dveřích, vedoucích z domu na dvůr, hlouček postávající u vzdálených boxů jako kdyby zkameněl a pak se okamžitě vydal na hlavní dvůr. Skupinka kráčela odhodlaně, očividně mi šli něco sdělit. Podrážděně jsem čekal, co uslyším. Bylo mi jasné, že to nebudou radostné zprávy. Onoho rána byly krize všeho druhu krajně nežádoucí.

"Jde o Moonrocka, pane," řekl jeden ze stájníků nešťastně.

"Zašprajel se v boxu a zlomil si nohu."

"Dobře," řekl jsem úsečně. "Vraťte se ke svým koním. Je pomalu čas vyjet."

"Ano, pane," přikývl a rozešli se neochotně po dvoře ke svým svěřencům.

Cestou se otáčeli přes rameno.

"Zatraceně, zatraceně," ulevil jsem si nahlas, ale moc mi to nepomohlo.

Moonrock byl jezdecký kůň mého otce, kdysi hvězda, vynikající steepler na penzi. Můj otec ho měl velmi rád. Ze všech možných aspektů to byl nejméně cenný kůň v celých stájích, ale zato to byl kůň, kterého bude otec nejvíce litovat.

Ostatní byli také pojištěni.

Proti smutku a lítosti bohužel neexistuje pojistka, napadlo mne.

Pomalu jsem šel k příslušnému boxu. Starší stájník, který se o koně staral, stál u dveří a světlo, dopadající ze stáje na jeho tvář, jako kdyby mu v pergamenové kůži vyrývalo vrásky hluboké jako rokliny.

Když zaslechl můj krok, otočil se ke mně. Tmavé rokliny se posunuly jako v kaleidoskopu.

"Je to špatný, pane, zlomil si kyčel."

Přikývl jsem a hned toho zalitoval. Došel jsem ke dveřím a vstoupil dovnitř. Starý kůň stál uvázaný jako obvykle. Na první pohled se zdál být v pořádku. Otočil ke mně hlavu, napřimil uši a v jeho lesklých černých očích nebylo nic než obvyklá zvědavost. Po pět let byl slavný, byl hvězdou, a to mu dodalo sebevědomí a osobitostí vysoce inteligentních a úspěšných koní. Bylo to jakési vědomí vlastní velikosti. Věděl toho o životě i dostizích víc než kterýkoli ze všech drahocenných mladíků v celých stájích. Bylo mu patnáct a přítelem mého otce byl pět let.

Jeho pravá zadní, na straně přivrácené směrem ke mně, byla naprosto v pořádku. Přenesl na ni celou váhu. Druhá zadní byla jako přikrčená.

Kůň se potil. Na šíji a na bocích měl velké, tmavé skvrny. Vypadal ale v tu chvíli klidně. Na srsti mu ulpávaly kousky slámy a neobvyklé množství prachu.

Stála u něho Etty Craigová, hlavní stájník mého otce, uklidňovala koně, hladila ho a promlouvala k němu rozumným hlasem. Když jsem se objevil, smutně vzhlédla.

"Poslala jsem pro veterináře, pane Neile."

"To nám ještě scházelo," vzdychl jsem.

Přikývla.

"Chudák starý, člověk by si myslel, že je po tolika letech šikovnější."

Vydal jsem ze sebe jakýsi lítostný zvuk, šel, pohladil vlhký čenich a podíval se na tu postiženou zadní, jak jen to šlo, aniž bychom museli s koněm pohnout. Bylo to jasné. Oblast kyčelního kloubu měla deformovaný tvar.

Koně se občas ve stání na slámě převalují na zádech, v malé prostoru se jim někdy zaklesnou nohy proti zdi a pak sebou zoufale trhají, aby se vyprostili. Po takových situacích většinou zůstávají jenom odřeniny nebo natažené šlachy, ale občas se také stane, že kůň sekne nohou s takovou silou, že si ji může zlomit. Naštěstí k tomu nedochází často.

"Když sem přišel George, aby mu vykydal, tak ležel," řekla Etty.

"George zavolal několik ostatních chlapců, aby mu pomohli našeho starého kamaráda odtáhnout do středu boxu.

George říká, že se zdvíhal pracně a pomalu. Pak ovšem už bylo jasné, že nemůže chodit."

"Je to strašná smůla," přikývl George.

Povzdechl jsem si. "Nedá se nic dělat, Etty."

"Ne, pane Neile."

V pracovní době mi říkala pečlivě pane Neile, ačkoli v dětství jsem pro ni byl jen Neil. Kdysi řekla, že to je lepší kvůli disciplíně ve stájích, a pokud šlo o disciplínu, nikdy jsem se s ní nepel. Svého času, když ji můj otec povýšil na místo vrchního stájníka, vzbudilo to v Newmarketu značný rozruch. Otec jí tehdy vysvětlil, že ji takto povýšil, protože je věrná, má zkušenosti a znalosti, nenechá si od nikoho nic líbit, a zaslouží si to místo už pro léta, po která u něho pracuje, a že kdyby byla muž, dostala by to místo zcela automaticky.

Protože můj otec byl spravedlivý a uvažoval logicky, rozhodl se, že pohlaví je v této věci nepodstatné. Tak se stala jedinou ženou v pozici vrchního stájníka v celém Newmarketu. Ono vůbec dívek-stájníků bylo málo. Stále nicméně pod její vládou už šest let vzkvétaly.

Pamatoval jsem se na dny, kdy k nám docházeli její rodiče a vyčítali mému otci, že jí zničil život. Když u nás nastoupila, bylo mi deset a jí devatenáct. Do té doby navštěvovala drahou vynikající soukromou školu. Její rodiče přijížděli s čím dál tím větší hořkostí a stěžovali si, že práce ve stájích ničí její šance na slušné manželství, ale Etty nikdy po manželství netoužila. Pokud měla nějaké zkušenosti se sexem, pak si je nechávala pro sebe a nedělala kolem toho žádné aféry.

Podle mého považovala sexuální život za nezajímavý. Měla muže docela ráda, ale chovala se k nim stejně jako ke koním. Přátelsky, ale suše, s pochopením a bez sentimentality.

Od chvíle, kdy se mému otci stala ta nehoda, převzala velení. Že jsem na přechodnou dobu formálně rozhodoval já, to nic neznamenalo, protože jsme oba věděli, že bych bez ní byl zcela ztracený.

Jak jsem se tak díval na její šikovné ruce, jak přejíždějí dlaněmi po Moonrockově tmavé srsti, napadlo mne, že sice ten tlustý člověk se mnou pořídil snadno, ale že jeho syn Alessandro jako učeň to nebude mít se slečnou Henriettou Craigovou nijak lehké.

"Etty, jeďte raději s první skupinou," řekl jsem. "Já tu počkám na veterináře."

"Dobře," přikývla, a mne napadlo, že v tu chvíli chtěla navrhnout stejné řešení.

Takovéto rozdělení práce bylo rozumné, protože koně byli už v přípravě na nadcházející dostihovou sezónu a Etty věděla daleko líp než já, jak s kterým koněm pracovat.

Kývla na George, aby šel Moonrocka podržet a aby ho uklidňoval.

Pak vyšla ven a obrátila se ke mně: "Co říkáte na ten mráz? Mně se zdá, že poleví."

"Vezměte koně na Warren Hill a uvidíte sama, jestli to je na cvaly nebo ne."

Přikývla.

"Dobře." Ohlédla se na Moonrocka a kolem úst se jí náhle objevil měkký rys. "Pan Griffon bude smutný."

"Já mu to zatím neřeknu."

"Ano."

Krátce, věčně se na mne usmála a pak odešla na dvůr. Malá úhledná postava, pevná a schopná.

Věděl jsem, že Moonrock bude v Georgeově péči klidný. Šel jsem pomalu za Etty na hlavní dvůr a díval se, jak koně vycházejí. V první skupině jich bylo třiatřicet. Stájníci vyváděli své svěřence z boxů, vyskakovali do sedel a odjížděli přes dvůr prvními vraty, pak přes menší dvůr a vzdálenými vraty do výběhu. Nebe bylo každou minutu světlejší a mne napadlo, že Etty má možná pravdu, že začne tát.

Asi tak po deseti minutách, když koně roztřídila, začali vycházet z výběhu ven mezi stromy za ohradu, na volné planiny. Než odešel poslední kůň, ozvalo se za mnou skřípění šterku. U vjezdu zastavil zaprášený landrover našeho veterináře, až kaménky odletovaly. Veterinář vyskočil s taškou v ruce a řekl udýchaně: "Zatraceně, všichni koně v okolí jako kdyby dnes ráno buď měli koliku, nebo zánět šlachy. Vy jste nejspíš Neil Griffon ... Je mi líto, co jsem slyšel o vašem otci ... Etty říká, že jde o starého Moonrocka ... Je pořád ve stejném stání?"

Aniž se nadechl, otočil se na patě a šel podél boxů. Mladý, tělnatý, energický. Nebyl to veterinář, kterého jsem očekával. Znal jsem staršího, pomalejšího, ale podobně tělnatého a veselého člověka, zvyklého třít si bradu, když o něčem přemýšlel.

"Tohle mě mrzí," řekl mladý veterinář, když Moonrocka vyšetřil.

"Budu ho muset utratit, obávám se."

"Není možné, že by ta kyčel byla jenom vykloubená?" zeptal jsem se.

Tonoucí se stébla chytá.

Zadíval se na mne se shovívavostí odborníka vůči hlouposti laika.

"Ten kloub je napadrt," řekl stručně.

Dal se do práce, a starý, nádherný Moonrock se zvolna zhroutil na slámu. Veterinář si zabalil věci a řekl: "Netvařte se tak nešťastně."

Měl lepší život než většina koní. Budťe rád, že to nebyl Archangel."

Zadíval jsem se na jeho vzdalující se kulatou postavu a napadlo mne, že zas není tak moc jiný než jeho otec. Jenom je rychlejší.

Vrátil jsem se do domu a zatelefonoval pro kafilerii. Řekli, že přijedou ihned a řekli to vesele. Opravdu se do půl hodiny objevili.

Dal jsem si další šálek kávy. Seděl jsem u kuchyňského stolu a bylo mi mizerně. Únosy mi prostě nevyhovovaly.

Koně se vrátili z planin bez Etty a bez dvouletého hříběte jménem Lucky Lindsay. Připutovala s nimi dlouhá a složitá špatná zpráva.

Poslouchal jsem čím dál tím víc zasmušilý, zatímco mi tři stájníci vyprávěli, jak se Lucky Lindsay vzeplal, jak u Warren Hillu shodil malého Gingea a jak pak odcválal, jak si všichni mysleli, že cválá domů, ale on místo toho zahrnul na Moulton Road, kde porazil nějakého cyklistu a způsobil hysterický záchvat paní s kočárkem.

Nakonec kůň skončil na náměstí u radnice, kde udělal naprostý zmatek v dopravě. Jeden ze stájníků spíš s chutí než se zámutkem dodal, že policie si právě podává slečnu Etty.

"A co hříbě?" zeptal jsem se.

Bylo jasné, že Etty se o sebe postará, ale Lucky Lindsay měl cenu třicet tisíc liber a sám se o sebe postarat nemohl.

"Někdo ho chytil dole na hlavní před drogerií."

Poslal jsem stájníky, ať jdou ke svým koním a počkal na Etty.

Ta se po chvíli vrátila v sedle Lucky Lindsaye s pokořeným a zasmušilým Gingem, shrbeným v sedle klidné tříleté klisny.

Etty seskočila a zkušenou rukou přejela hříběti po tmavých nohou.

"Dohromady se mu nic nestalo," řekla. "Tady má malou odřeninu, nejspíš jak narazil na blatník jednoho zaparkovaného auta."

"Nebylo to o toho cyklistu?" zeptal jsem se.

Vzhlédla a narovнала se.

"Neřekla bych."

"Stalo se něco tomu cyklistovi?"

"Polekal se," přiznala.

"A co ta paní s kočárkem?"

"Každý, kdo tlačí kočárek a táhne za sebou mně po Moulton Road v době ranní práce, musí počítat s tím, že se někde objeví volný kůň. Ta hloupá ženská nepřestávala ječet. To samozřejmě vyvedlo hříbě z míry úplně. Pak je sice někdo chytil, ale znovu se vzeplalo, osvobodilo a uteklo do města ..."

Odmlčela se a zadívala se na mne.

"Mrzí mne to."

"Taková věc se může stát," poznamenal jsem a v duchu jsem se trochu pousmál tomu, jak radí nejprve hříbata a pak miminka. Nepřekvapilo mě to. Pro ni byla hříbata opravdu důležitější než lidské bytosti.

"Dodělali jsme cvaly," řekla. "Půda byla docela dobrá. Prošli jsme práci tak, jak jsme si to včera spolu naplánovali."

Ginge spadl až na zpáteční cestě."

"Myslíte, že na hříbě nestačí?"

"Myslela jsem si, že ho zvládne, už ho jezdil."

"Etty, nechávám to na vás."

"V tom případě mu dám na den na dva nějakého ochotnějšího koně ..."

Odvedla hříbě a předala je příslušnému stájníkovi. Svým způsobem téměř připustila, že udělala chybu, když Gingea posadila do sedla Lucky Lindsaye. Kůň ovšem může shodit kohokoli kdykoli.

Jenomže někteří jezdci padají častěji než jiní.

Snídaně. Stájníci vyhrbelcovali koně, se kterými jezdili práci, a běželi do kantýny na ovesnou kaši, sendvič se smaženou slaninou a na čaj. Já se vrátil do domu a vůbec jsem neměl na jídlo pomýšlení.

Uvnitř bylo chladno. V ložnicích s nábytkem pokrytým povlaky proti prachu ležely na ohništích krbů smutné zbytky ohořelého dřeva a před krbem v obývacím pokoji stála ochranná zástěna. V obrovské ložnici mého otce byla elektrická kamínka se dvěma spirálami a v dřevem obložené kanceláři, kde sedával při práci po večerech, byl jen malý ohřívač.

Dokonce ani v kuchyni nebylo teplo, protože kamna byla už měsíc v opravě. Jindy mi obecný chlad v celém domě tolik nevadil, protože jsem tam vyrostl. Jenže jindy mi nebylo tak mizerně.

Ve dveřích kuchyně se objevila hlava. Tmavé, pěkně upravené vlasy, stočené do vysoko vyčesaného uzlu.

"Pan Neil?"

"Á, dobré jitro, Margaretto."

Hezké tmavé oči mne přelétly od hlavy až k patě. Úzký nos se jemně zachvěl, jako kdyby očichával atmosféru. Jako obvykle jsem z Margaretty neviděl nic víc než půlku tváře a hrdla, protože sekretářka mého otce šetřila svou přítomností stejně jako vším ostatním.

"Je tu zima," prohlásila.

"Ano."

"V kanceláři je tepleji."

Hlava zmizela a už se nevrátila a já se rozhodl, že přijmu, co bylo míněno jako pozvání. Vydal jsem se přes dvůr, za roh, do kanceláře stáji, kde byla také šatna a jediná místnost zařízená s trochou luxusu.

V této místnosti byli přijímáni jak majitelé, tak ostatní nejrůznější návštěvníci.

Okno kanceláře jasně zářilo do šedého dne. Margaret seděla v beránčím kožichu a místností pilně proudil horký vzduch

z výhřevného tělesa.

"Jaké jsou pokyny?" zeptala se stručně.

"Ještě jsem si neprohlédl poštu."

Krátce, chápavě se na mne podívala.

"Starosti?"

Vyprávěl jsem jí o Moonrockovi a o Lucky Lindsayovi. Pozorně poslouchala, nedala najevo, co si myslí a pak se mne zeptala, jak jsem přišel k odřenině na obličeji.

"Vrazil jsem do dveří."

Bylo na ní jasné vidět, že si o tom myslí své. Podobnou výmluvu jistě slyšela už víckrát, ale nijak to nekomentovala.

Svým způsobem byla stejně málo ženská jako Etty, ačkoli nosila sukně, měla nakadežené vlasy a byla pečlivě naličená. Chýlila se pomalu ke čtyřicítce, před třemi lety ovdověla a vychovávala syna a dceru s mistrovskou bravurou.

Vyzařovala z ní inteligence, ale srdce před citem uzavřela.

Margaret byla v Rowley Lodge teprve krátce. Nastoupila po nenápadném starém panu Robinsonovi, který ve svých sedmdesáti neochotně odkráčel do penze. Starý Robinson rád vyprávěl, rád v pracovní době utrácel čas historkami o mém dětství a o dobách, kdy Karel II. jezdil sám dostihy a učinil z Newmarketu druhé hlavní město Anglie a cizí velvyslanci museli za ním. Tak vyprávěl o tom, jak princ regent navždy opustil město, protože bylo nařízeno vyšetřování ve věci jeho hříbete Escapea a princ se odmítl do města vrátit, přestože se mu Jockey Club omluvil a o návrat ho prosil. Nebo vyprávěl, jak se v roce 1905 král Eduard VII. dostal do konfliktu s policií, protože při cestě z Londýna překročil povolenou čtyřicetimílovou rychlost na nových úsecích silnice.

Margaret plnila Robinsonovy úkoly mnohem přesněji, důkladněji a hlavně rychleji a já po šesti dnech pochopil, proč ji můj otec považuje za nezastupitelnou. Netoužila totiž po žádných lidských vztazích a mého otce lidské vztahy nudily. Lidé, vyžadující pochopení pro své city a své problémy, ho otravovali. Otravovali ho dokonce i běžné zdvořilostní fráze o počasí.

Margaret mu vyhovovala. Podobala se mu, takže spolu skvěle vycházeli.

Složil jsem se do otcova otočného kancelářského křesla a požádal Margaretu, aby poštu otevřela sama. Můj otec nikdy nikomu nedovolil, aby mu otevíral dopisy, byl v tomto směru skoro posedlý.

Uposlechla mě bez komentáře (ať už viditelného nebo slyšitelného).

Skvělé.

Zazvonil telefon a Margaret zdvihla sluchátko.

"Pan Bredon? Ano, bude rád, že voláte, hned vám ho dám."

Podala mi přes stůl sluchátko a dodala: "Volá John Bredon."

"Děkuji."

Sáhl jsem po telefonu s mnohem menší dychtivostí, než s jakou bych ho bral předchozí den. Strávil jsem poslední tři dny intenzivním úsilím najít někoho, kdo by mohl okamžitě převzít stáje a velet do té doby, než se můj otec uzdraví. Přátelé se mi snažili pomoci a nabízel mi kdekoho. Jedinou dostatečně silnou osobností s dostatečnými zkušenostmi byl John Bredon, starší trenér, teprve krátce v penzi.

Když jsem se na něho obrátil, požádal mě, abych mu dal čas na rozmyšlenou, že mi dá vědět, jakmile se rozhodne.

Teď volal, aby mi sdělil, že je ochoten nastoupit. S velkými rozpaky jsem mu musel poděkovat.

"Víte, ono je to tak, že jsem si to rozmyslel a došel jsem k závěru, že tady zůstanu sám."

Pomalu jsem položil telefon. Dobře jsem si uvědomoval, že se na mne Margaret užasle dívá. Nic jsem jí nevysvětloval a ona se na nic neptala. Po malé chvíli pokračovala v otevírání dopisů.

Pak zazvonil telefon znovu. S kamenným obličejem se mne zeptala, jestli si přeji mluvit s panem Russellem Arlettim.

Mlčky jsem se natáhl pro sluchátko.

"Jsi to ty, Neile?" ozval se ostrý hlas. "Kde jsi sakra byl? Slíbil jsem firmě Grey a Cox, že se tam večera ukážeš. Stěžují si. Kdy k nim přijedeš?"

Grey a Cox v Huddersfieldu čekali, že jim firma Arletti pomůže z bryndy. Jejich úspěšný podnik se zvolna sunul k zemi. Jenže poradce firmy Arletti Incorporated seděl nešťastně v kanceláři stáji v Newmarketu a přál si nebyt.

"Budeš muset říct Greyovi a Coxovi, že nemohu přijít."

"Že co?"

"Russelle ..., teď se mnou na nějaký čas nepočítej. Já tady musím zůstat."

"Proboha proč?"

"Nemohu za sebe najít náhradu."

"Tvrdil jsi ale přece, že tam budeš nanejvýš týden."

"To jsem sice tvrdil, ale nikoho vhodného jsem nenašel. Nemůžu se sebrat a jít radit Greyovi a Coxovi a nechat to tady bez vedení."

Tady je v sázce šest miliónů liber. Ať se ti to líbí nebo ne, musím tady zůstat."

"Ale sakra, Neile ... " "Nezlob se na mne."

"Grey a Cox budou zuřit." Byl už dopálený.

"Tak tam jed' sám. Je to stejně běžná věc. Špatná cenová politika."

Při plánování vysadili nízkou cenu a teď mají málo hotovosti.

Vsadím se, že to všechno je jen mizerná finanční politika. O co se chceš vsadit?"

Povzděchl si.

"Jenomže já nemám tvoje nadání. Zase mám jiné, třeba lepší, ale to tvoje ne." Na chvíli se odmlčel. "Pošlu za nimi Jamese, až se vrátí ze Shorehamu. Nerozmyslíš si to?"

"Ne, raději se mnou nepočítej tak dobře tři měsíce."

"Neile!"

"Nebo vlastně ... přesněji řečeno až do Derby ... " "Tak dlouho přece kosti nesrůstají," namítl.

"Jenže tyhle jsou ve strašném stavu. Kostí jsou roztržštěné, byla to otevřená zlomenina a chybělo málo a museli nohu amputovat."

"I sakra."

"Já ti zavolám," dodal jsem. "Jakmile to tu bude vypadat, že se utrhnu, tak ti zavolám."

Když zavěsil, seděl jsem ještě chvíli se sluchátkem v ruce a díval se do prázdna. Pak jsem teprve pomalu zavěsil.

Margaret seděla, ani se nehnula a pečlivě se dívala do klína. Nedala na sobě vůbec nic znát a tu lež, co z mých úst vyslechla, ponechala bez komentáře.

Napadlo mne, že to byla první z mnoha lží.

3

Ten den se moje situace nijak nelepšila.

Jel jsem s druhou skupinou koní na planiny a objevil jsem na sobě různá bolavá místa, o kterých jsem předtím nevěděl.

Etty se zeptala, jestli mě nebolí zuby. Prý se tak tvářím, prohlásila.

Ubezpečil jsem ji, že mám stoličky v nejlepším pořádku a plně způsobilé k přezvykávání a že snad uděláme líp, když začneme se cvaly. Začali jsme se cvaly, sledovali je, hodnotili, opakovali, diskutovali o nich. Etty prohlásila, že Archangel bude na Guineas ve vrcholné formě.

Když jsem jí řekl, že hodlám ve stájích zůstat na přechodnou dobu jako trenér, zatvářila se zděšeně.

"Ale to přece nemůžete!"

"Moc mi nelichotíte, Etty."

"Totiž chci říct ..., přece se v koních pořádně nevyznáte." Odmělčela se a pak to zkusila znovu. "Na dostihy dohromady vůbec nejezdíte, nikdy vás to nezajímalo, co já pamatuju už od dětství. Prostě o tom dost nevíte."

"S vaší pomocí to zvládnou," řekl jsem.

To ji ale příliš neuspokojilo, protože nebyla ješitná a sebevědomá a nikdy nepřeceňovala své vlastní schopnosti.

Věděla, že je dobrý hlavní stájník. Věděla ale také, že k trenérskému povolání toho patří víc, co už by tolik nesvedla.

Taková schopnost sebekritiky byla ve světě královského sportu vzácná. Ještě vzácnější bylo, když to někdo přiznal.

Naopak na tribunách byli vždy lidé, kteří si mysleli, že vědí všechno nejlip.

"Kdo bude přihlašovat koně?" zeptala se ostře a jasně mi tím dala najevo, že já to nedokážu.

"To může otec, až mu bude trochu lépe, bude mít spoustu času."

Přikývla. Přece jenom se trochu uklidnila. Přihlašovat koně na vhodné dostihy patřilo k nejdůležitějšímu umění trenéra.

Úspěch a dobrá pověst stáji stála a padala s přihláškami, protože člověk musel každého koně ocenit zcela přesně. Ani přecenit, ani podcenit. Úspěch mého otce spočíval právě v jeho schopnosti odhadnout, kde a kdy má který kůň běžet.

Jedno dvouleté hříbě tančilo kolem nás, seklo nohou a zasáhlo jiného dvouletého do kolena. Stájníci nezareagovali dost rychle, neudrželi koně v patřičné vzdálenosti a druhé hříbě začalo kulhat. Etty stájníkům mrazivě vynadala a řekla druhému stájníkovi, aby seskočil a odvedl svého svěfence domů.

Díval jsem se za něj, jak jde pěšky na konci skupiny vedle koně a jak kůň věší hlavu při každém bolavém kroku. Koleno mu nepochybně oteče a bude zanícené, ale jestli všechno půjde dobře, během několika dní se to spraví. Pokud ne, bude to někdo muset sdělit majiteli.

Ten někdo budu já.

Během jediného odpoledne jsme měli jednoho mrtvého koně a dva poraněné. Kdyby to takhle pokračovalo dál, stáje by se brzy rozpadly a ten tlustý člověk by o ně ztratil zájem. Když jsme se vrátili, čekal u vjezdu malý policejní vůz a v kanceláři velký policista. Seděl v mé židli, prohlížel si špičky bot a energicky povstal, jakmile jsem se objevil ve dveřích.

"Pan Griffon?"

"Ano."

Bez dlouhých okolků šel rovnou k věci.

"Přišla nám stížnost, pane, že dnes ráno jeden z vašich koní porazil cyklistu na Bury Road. Taky si stěžovala jedna mladá paní, že ji ten samý kůň ohrožoval. Ji a její děti."

Byl v uniformě, asi třicetiletý statný seržant, tvářil se přísně.

Mluvil s útočnou zdvořilostí, mající blízko k nezdvořilosti a mně bylo okamžitě jasné, že sympatizuje s těmi, kdo si stěžovali.

"Stalo se něco cyklistovi, seržante?"

"Pokud je mi známo, tak se odřel, pane."

"A to kolo?"

"Nevím, pane."

"Domníváte se ..., kdybychom se dohodli mimosoudně, chci říct ..., že by to bylo v pořádku?"

"To nevím, pane," řekl suše.

Měl nepřátelský výraz, bránil jakýmkoli sympatiím nebo pochopením.

Napadlo mě jedno pravidlo, podle kterého se řídil Russell Arletti. Při úředním jednání s odbory, s tiskem nebo s policií se nikdy nepokoušej nastolit přátelský vztah. Jedině vzbudíš odpor. A taky nežertuj. Tyto instituce jsou proti žertu.

Zadíval jsem se na seržanta stejně nezúčastněně a neosobně, jako se on díval na mne a požádal ho o jméno a adresu příslušného cyklisty. Po krátkém váhání zalistoval v notesu a adresu mi přečetl. Margaret ji zapsala.

"A ta mladá žena?"

Dodal nám také její adresu. Pak se zeptal, jestli může vyslechnout slečnu Craigovou a já řekl samozřejmě, seržante, a odvedl jsem ho ven na dvůr. Etty si ho rychle prohlédla, v duchu si ho přečetla a odpověděla mu na otázky suše a věcně. Nechal jsem je o samotě a vrátil se do kanceláře, abych s Margaretou dokončil úřadování. Margaret vítala, když mohla pracovat bez přerušení a bez oběda do tří, aby pak mohla odejít a vyzvednout děti ze školy.

"Chybí několik účetních knih," poznamenala.

"Měl jsem je včera večer u sebe," řekl jsem. "Jsou v otcově pracovně ..., dojdou pro ně."

Dřevem obložená místnost byla tichá a prázdná. Tak mě napadlo, jak by se asi onen seržant tvářil, kdybych ho do té místnosti zavedl a řekl mu, že předchozí večer mě tam dva maskovaní muži zmlátili do bezvědomí, svázali a násilně unesli. Že mi pak vyhrožovali zabitím a než mě odvezli zpátky, že do mě naprali narkotikum.

"Opravdu pane? A to prosím chcete podat jako formální udání?"

Usmál jsem se. Připadalo mi to všechno absurdní. Seržant by se na mne zamyšleně díval s naprostou nevírou a já bych se mu nedivil.

Jedině můj neveselý zdravotní stav a rozbitý telefon byly důkazem, že se v noci všechno odehrálo tak, jak se odehrálo. Ten tlustý člověk mě ani nemusel varovat, abych se neobracel na policii. Odradil mě sám seržant.

Když jsem vracel účetní knihy Margaretě v kanceláři stájí, přišla tam rozzuřená Etty.

"Idiot jeden namyšlený ..."

"Stává se něco podobného častěji?" zeptal jsem se.

"Ovšem že ne. Stane se, že kůň uteče, to jistě, ale většinou se všechno urovná bez povyku. Já jsem tomu starému pánovi řekl, že se postaráte, aby neměl škodu. Proč si musel jít hned stěžovat na policii, to nechápu."

"Dnes večer se u něho zastavím," přikývl jsem.

"Jo, bývalý seržant, seržant Chubb," rozčilovala se Etty. "Ten by to byl zaručeně uhladil. Ten by nechodil sepisovat protokoly. Ale tenhle, tenhle je tu nový. Přeložili ho sem z Ipswiche a jemu se tady nelíbí. Nejspíš ho právě povýšili, takže si připadá strašně důležitéj."

Margaret přikývla.

"Měl nové distinkce, to je fakt."

"My jsme tady vždycky vycházeli s policií dobře," pokračovala Etty zasmušile. "Nechápu, co je to napadlo, že sem posílají člověka, co nemá ponětí o koních."

Tlak páry polevil. Etty si krátce povzddechla, pokrčila rameny a dokonce se rezignovaně usmála.

"No co ..., jsou horší věci na světě."

Měla jasně modré oči, světle hnědé vlasy. Když bylo vlhko, vždy se jí zkadeřily. Už byla ve středním věku a kůže jí zestárla, ale vrásky neměla. Jako většina žen, které nestojí o sex, měla ve tváři cosi mužského. Úzké rty, husté, nepěstěné obočí. Působení jejího mládí jsem si pamatoval jen zcela mlhavě. Mnoho lidí považovalo Etty za smutnou postavu s promarněným životem, ale ona byla se svým údělem plným činnosti zcela spokojená. Odešla v rajtkách a vysokých botách a já ještě zaslechl její hlas, jak spílá nějakému nešťastníkovi za jeho hříchy.

Stáje Rowley Lodge potřebovaly Etty Craigovou. Zato věru nepotřebovaly Alessandra Riveru.

Objevil se pozdě odpoledne.

Byl jsem právě na dvoře a díval se na koně při večerním úklidu.

Došel jsem s Etty až k pátému stání, odkud jsme se chystali jít k novým boxům na konci dvora, než se vrátíme domů.

Když jsme vycházeli z jednoho stání a chystali se vejít do dalšího, přiběhl k nám jeden patnáctiletý učeň.

"Někdo s váma chce mluvit, pane."

"Kdo?"

"To nevím, pane."

"Je to majitel?"

"To nevím, pane."

"A kde je ten člověk?"

"Dole u vjezdu, pane."

Zadíval jsem se mu přes hlavu. Na konci dvora na šterku stál velký bílý mercedes s uniformovaným šoférem u dvířek.

"Etty, vezměte to za mne, ano?" požádal jsem ji.

Šel jsem přes dvůr k vjezdu. Šofér založil ruce a sevřel rty, aby bylo jasné, že nebudeme žádní kamarádi. Zůstal jsem stát několik kroků od něho a podíval se do vozu.

Zadní dvířka na mé straně se otevřela. Ukázala se malá noha v černé botě, pak noha v tmavé nohavici a pak konečně celý člověk.

Pomalu se narovnával.

Na první pohled bylo jasné, kdo to je, ačkoli se svému otci podobal jen svým aristokratickým výrazným nosem a tvrdým pohledem v černých očích. Syn byl menší a hubený zatímco otec byl tlustý. Syn měl bledou pleť, jako by potřeboval víc slunce, husté, kučeravé vlasy s kudrnami kolem uší. Tvářil se nepříjemně dospěle a kolem úst měl rozhodný tvrdý rys, jako ocelová past. Možná, že je mu osmnáct, říkal jsem si, ale chlapcem přestal být dávno.

Očekával jsem, že bude mít stejný hlas jako jeho otec. Rozhodný, pečlivý, bez cizího přízvuku.

Měl stejný hlas.

"Jsem Rivera," prohlásil. "Alessandro."

"Dobrý večer," odpověděl jsem záměrně chladně, odměřeně, ale zdvořile.

Zamžikal. "Rivera," opakoval. "Já jsem Rivera."

"Ano," přikývl jsem. "Dobrý večer."

Soustředěně se na mne zadíval. Pokud očekával, že se před ním budu plazit, tak se sakramentsky mýlil. Zřejmě pochopil, jaký jsem k němu zaujal postoj, protože se zatvářil překvapeně a současně ještě víc povýšeně.

"Pokud vím, tak chcete být žokejem," řekl jsem.

"To hodlám."

"Bez pořádného odhodlání žádný žokej nemůže dosáhnout úspěchu," poučil jsem ho.

Okamžitě si všiml mého kazatelského tónu. To se mu nelíbilo.

Zato já byl rád. Stavěl jsem se na odpor, ale jen zcela neznatelně. Být na jeho místě, byl bych ten směšný odpor chápal jako projev nedobrovolné kapitulace.

"Jsem zvyklý mít úspěch," prohlásil.

"To je příjemné," podotkl jsem suše.

V tu chvíli mezi námi vzniklo jasné nepřátelství. Cítil jsem, jak tvrdě přidal plyn a jakoby sbíral všechny síly k tomu, aby vyhrál bitvu, kterou předtím považoval za vyhranou. Myslel, že už ji vybojoval jeho otec.

"Nastoupím ihned," prohlásil.

"Já teď ale obcházím stáje," podotkl jsem věcně. "Když si počkáte, tak si o vaši situaci pohovoříme, až budu hotový."

Mírně jsem kývl hlavou. Byla to zdvořilost, kterou bych byl poskytl každému, a aniž bych čekal, až zas začne hrát důležitého, vydal jsem se klidně a beze spěchu za Etty.

Prošli jsme postupně všechna stání ve stájích, u každého koně jsme chvíli pohovořili o tom, jak pokročil, a kuli jsme plány na následující ráno, až jsme se konečně dostali ke čtyřem boxům na konci dvora, z nichž teď byly obsazeny jen tři. Třetí byl prázdný, chyběl Moonrock.

Mercedes ještě stál zaparkovaný na šterku u vjezdu. Rivera s šoférem seděli uvnitř. Etty se na mne zadívala s běžnou zvědavostí a zeptala se, kdo jsou ti lidé.

"Nový zákazník," řekl jsem stručně.

Překvapeně se zamačala. "Ale toho byste přece nenechal čekat!"

S tajemnou ironií jsem podotkl: "Tenhle mi neuteče."

Jenže Etty věděla, jak se chovat k zákazníkům. Nechat je čekat v autě nepovažovala za to pravé. Třemi posledními boxy mě doslova prohnala a pak mě starostlivě vystrkala, abych se vrátil k mercedesu.

Nepochyboval jsem o tom, že následující den takovou dychtivost prokazovat nebude.

Otevřel jsem zadní dvířka vozu a řekl jsem Riverovi: "Tak pojdte do kanceláře."

Vystoupil z auta a beze slova šel za mnou. Zapnul jsem elektrická kamínka, sedl si na Margaretinu židli u psacího stolu a nabídl hostu otáčivé křeslo na druhé straně stolu. Nedělal žádné okolky a usadil se podle mého pokynu.

Zahájil jsem hovor tónem, jaký se na přijímací hovor sluší.

"Takže vy chcete nastoupit zítra?"

"Ano."

"A to jako co?"

Chvilku váhal. "Jako žokej!"

"No to snad ne," řekl jsem klidně. "Teď se ještě neběhají žádné dostihy. Sezóna začíná až asi za čtyři týdny."

"To vím taky," řekl suše.

"Chtěl jsem říct, jestli chcete pracovat ve stájích? Chcete se starat tak o jednoho o dva koně, jako ostatní?"

"Samozřejmě, že ne."

"Tak tedy co?"

"Hodlám jezdit práci dvakrát nebo třikrát denně. Každý den.

Nehodlám čistit stání ani nosit krmení. Hodlám koně pouze jezdit."

To tedy bude neobyčejně oblíbený u Etty a ostatních stájníků, říkal jsem si. Takže ke všem starostem, které mám, přibude ještě nespokojenost mezi zaměstnanci. Stručně řečeno, zakrátko budu mít doma vzpouru. Žádný z ostatních stájníků určitě nebude ochoten čistit stání a starat se o koně, aby potom s potěšením sledoval, jak ho bude jezdit Rivera.

Tohle všechno jsem si nechal pro sebe a jenom jsem se zeptal: "Jaké jste až dosud získal zkušenosti?"

"Umím jezdit," řekl stručně.

"Dostihové koně?"

"Umím jezdit."

Tohle nikam nevedlo. Zkusil jsem to znova: "Už jste někdy jel nějaký dostih?"

"Jezdil jsem v dostizích pro amatéry."

"Kde..."

"V Itálii a v Německu."

"Vyhrál jste někdy?"

Nepřátelsky se na mne zadíval. "Vyhrál jsem dvakrát."

No, alespoň něco, řekl jsem si. Je vidět, že dokáže zůstat v sedle.

Že vyhrál, to nic neznamenal. Jeho otec byl určitě schopen koupit favorita a ostatní koně nějak zastavit.

"Vy se ale chcete stát profesionálním jezdcem, že?"

"Ano."

"Takže pro vás zažádám o licenci."

"Můžu si zažádat sám."

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, protože potřebujete licenci učňovskou, a o tu musím za vás žádat já."

"Já ale nechci být učeň."

"Když vás nepovedeme jako učně, tak vám neodpočítají váhu," namítl jsem trpělivě. "V Anglii při rovinových dostizích odpočítávají váhu jenom učňům. Nebudete-li mít úlevu, pokud jde o váhu, tak se majitelé budou velice bránit, když navrhu, že byste jejich koně mohl jet vy. Upřímně řečeno, když nebudete mít odpočet váhy, tak to můžete rovnou všechno vzdát."

Nadechl se. "Můj otec ..."

"Váš otec mi může vyhrožovat od rána až do večera," skočil jsem mu do řeči, "ale nebude mu to nic platné. Já přece nemohu donutit majitele, aby vás nechali posadit do sedla. Já je mohu jenom přemluvit. A bez odpočtu váhy je v životě nepřemluvím."

Chvilí o tom uvažoval, ale nedal nijak najevo, co si myslí. Pak prohlásil: "Můj otec mi řekl, že o licenci si může zažádat kdokoli a že není třeba, aby člověk nastoupil jako učeň."

"Teoreticky má pravdu."

"V praxi zdá se nikoli."

Bylo to spíš konstatování faktu než otázka. Bylo jasné, že pochopil, co jsem se mu snažil říct.

Začal jsem uvažovat o tom, jak silné je jeho odhodlání. Zdálo se mi najednou docela možné, že až si přečte učňovskou smlouvu a uvidí, k čemu se zavazuje, mohlo by se stát, že by jednoduše nastoupil zpátky do auta a odjel. Zalovil jsem u jednomu malém Margaretině šuplátku a vytáhl kopii předtištěného formuláře.

"Budete muset podepsat tohle," řekl jsem jako by nic a podal mu ten kus papíru.

Přečetl text, aniž hnul brvou a chvilí uvažoval o tom, co čte.

Obdivuhodné.

V tu chvíli mi šla hlavou tak důvěrně známá slova "učeň pak bude věrně, pilně a poctivě sloužit svému mistrovi, bude ho poslušen a vykoná všechny jeho rozkazy v mezích práva ... Nevzdá se ze služeb svého mistra, aniž by vyzradil jakákoli tajemství podnikání svého mistra ... Odevzdá svému mistru veškeré peníze a jiné věci, které k jeho rukám přijdou za práci vykonanou ... Bude se ve všech záležitostech a věcech chovat a tak činit, jak se na poctivého a věrného učedníka sluší ..."

Odložil formulář na stůl a zadíval se na mne.

"To nemůžu podepsat."

"Musí to podepsat dokonce i váš otec," upozornil jsem ho.

"Nepodepíše to."

"Tím tedy celá záležitost končí," řekl jsem a opřel se pohodlně o opěradlo židle.

Znovu se zadíval na formulář.

"Právníci mého otce vypracují jinou smlouvu," řekl.

Pokrčil jsem rameny.

"Pokud to nebude přesně v duchu učňovské smlouvy, tak učňovskou licenci nedostanete. Tento formulář vychází ze základních článků učňovských smluv, jaké dodržovala všechna řemesla již od středověku. Pokud jakkoli změníte zásady, tak nesplníte licenční požadavky."

Po krátkém mlčení řekl: "Ta část, kde se mluví o tom, že se odevzdávají všechny peníze mistrovi ..., znamená to, že bych vám musel dávat všechny peníze, pokud bych nějaké v dostizích získal?"

Ptal se udiveně, což mě nepřekvapilo.

"Ano, to souhlasí," přikývl jsem. "Dnes je ale běžné, že zaměstnavatel učni polovinu odměny za dostih vrací. Navíc mu vyplácí týdenní kapesné."

"Kdybych tedy v Derby zvítězil s Archangelem, vy byste dostal polovinu. Polovinu honoráře a polovinu ceny?"

"Ano, to souhlasí."

"Ale to je nespravedlivé."

"Nejdřív byste musel vyhrát, pak teprve bude čas si s tím dělat starosti," řekl jsem úsečně a pozoroval, jak v něm plane odpor jako táborák.

"Pokud je kůň dostatečně dobrý, tak vyhraju."

To se tedy pleteš, hochu, říkal jsem si v duchu, ale nahlas jsem nevyslovil nic.

Vstal, vzal formulář a bez jediného dalšího slova vykročil z kanceláře, vyšel z domu, přešel dvůr a nastoupil do vozu.

Mercedes tiše odhučel a já zůstal sedět v Margaretině židli v tiché naději, že toho hochu už nikdy neuvidím. Přivíral jsem oči, protože mě pořád vytrvale bolela hlava a přemítal o tom, jestli by mě trojitá brandy nepostavila na nohy.

Zkusil jsem to. Nepostavila.

Druhý den ráno se Alessandro neukázal a celý den se rozvíjel lépe. Dvouletému hříběti zraněné koleno sice oteklo jako fotbalový míč, ale hříbě bez větších potíží chodilo, Lucky Lindsayovi se odřenina hojila, ukázalo se, že je skutečně zcela povrchní, jak Etty předpovídala.

Již předchozí večer se přihlásil starší cyklista, přijal mou omluvu a deset liber za pohmožděninu. Když odcházel, měl jsem pocit, že by se ochotně nechal porážet kdykoliv a kdekoli, pokud by to vedlo k takovému příjemnému doplnění důchodu. Archangel při cvalech pracoval na šesti furlonzích při střední rychlosti, a já se po pořádném vyspání přece jen cítil líp.

Jenže Alessandro Rivera se vrátil.

Když jsem s Etty navečer procházel poslední tři boxy, přijel se svým mercedesem a se šoférem. Měl to přesně načasované, až jsem měl pocit, že snad čekal někde na Bury Road a díval se, až budeme končit.

Ukázal jsem hlavou na kancelář a on šel za mnou. Zapnul jsem topení, sedl si jako předtím a on také.

Vytáhl z vnitřní kapsy formulář učňovské smlouvy a podal mi ho přes stůl. Vzal jsem složený papír, rozložil a prohlédl si ho.

Nebyly tam žádné změny. Byl to přesně ten formulář, který si odnesl. Ovšem přece jenom tam něco přibylo. Čtyři věci. Byl tam podpis Alessandra Rivery a Ensa Rivery a pod podpisem každého z nich byl podpis svědka. Přesně na místech k tomu vymezených.

Zadával jsem se na jisté, pevné tahy rukopisu obou Riverů a na nervózní drobné písmo svědků. Všichni podepsali smlouvu, aniž vyplnili to, co bylo k vyplnění. Dokonce ani nevyplnili, na jak dlouhou dobu se smlouva uzavírá a kolik má učeň dostávat týdně kapesného.

Díval se na mne a já se zadíval do jeho studených černých očí.

"Vy i váš otec jste tuto smlouvu podepsali tak, jak je," řekl jsem pomalu, " ...protože nemáte v nejmenším úmyslu se ji řídit."

Nehnul brvou.

"Myslet si můžete, co chcete," řekl.

Taky že jsem si myslel, co jsem chtěl. Myslel jsem si, že syn zdaleka není tak zlý jako otec. Syn bral právní závazky smlouvy vážně. Otec vůbec ne.

4

Malý, soukromý nemocniční pokoj v severním Londýně, kam odvezli mého otce po oné bouračce, jako by byl plný železného lešení, kladek, provázků a závaží, tísničích vysoké lůžko. Jinak bylo v místnosti umyvadlo, upevněné vysoko a s pákou, kterou lze ovládat loktem, noční stolek, na něm sklenička s tatínkovými dolními zuby, pak bylo v místnosti ještě křeslo pro hosty, vysoko umístěné okno s plihými květovanými záclonkami, vyhlídka na zadní trakt jiné budovy a kousek nebe.

Monotónní světlou žlut' stěn neoživovaly žádné květiny a na nočním stolku nebyly žádné povzbudivé pohlednice.

Otec neměl kytky rád a kdyby mu byl někdo nějaké přinesl, byl by je okamžitě poslal pryč. Taky bylo krajně nepravděpodobné, že by se někdo dopustil toho omylu, aby mu poslal rozverně barevné přání k brzkému uzdravení, protože to by byl otec považoval za nevkusné.

Pokoj byl dost chudobný, uvážím-li, co by si byl otec asi nejspíš zvolil a co by si také mohl dovolit. Já ale během oněch prvních kritických dní po nehodě poznal, že péče v nemocnici funguje perfektně a spolehlivě. Jak mi jeden lékař mezi řečí sdělil, tak v té nemocnici většinou přijímali lidi, vyproštěné z bouraček na dálnici. Byli na to zvyklí a byli na to zařízení. Měli víc úrazů než čehokoli jiného.

Lékař také řekl, že si myslí, že dělám chybu, když pro otce vyžaduji soukromý pokoj, prý by mu na vícelůžkovém pokoji rychleji ubíhal čas, protože se tam pořád něco děje, ale já pana doktora ubezpečil, že v tom případě nezná mého otce. Pokrčil rameny, ale vyhověl mi. Varoval mě nicméně, že soukromé pokoje za mnoho nestojí.

Také že nestály. Šlo o to, pokud možno co nejdřív se z nich dostat.

Když jsem ten večer přišel za otcem, spal. Strádání způsobené bolestmi v uplynulých dnech mu prohloubilo kruhy pod očima, tváře měl zešedlé a vypadal bezmocně. Tvrdé sevření rtů povolilo a za zavřenými víčky nebylo vidět kritické, nespokojené oči. Šedá kadeř mu spadala měkce na čelo, takže vypadal vlídně a laskavě. Byl to velmi klamný dojem. Nikdy to nebyl laskavý tatínek. Jako dítě jsem se ho bál a jako dospívajícímu klukovi mi byl protivný. Teprve v několika posledních letech jsem ho začínal chápat. Ta přisnost, s jakou se mnou kdysi zacházel, nebyla výrazem nelásky, nebo zavržení, ale odrazem nedostatku představivosti a neschopnosti mít někoho rád. Na bití otce nikdy nevěřil, ale zato štědře rozdával jiné druhy trestů, jako že mi něco odpíral nebo mě odsuzoval k samotě, aniž si uvědomil, že to, co by pro něho nebylo nic a co by lehko snášel, bylo pro mě mučení.

Být zavřený ve vlastním pokoji tři nebo čtyři dny možná nepatří do kategorie krutosti k dítěti, ale mne to jako malého kluka vždy uvrhlo do zoufalství, pokoření a zahanbení. Ať jsem dělal co jsem chtěl, nedokázal jsem se vyhnout otcově kritice, ať jsem se snažil jak chtěl, nebyl se mnou spokojený, až se ze mne stalo nejzakřiknutější dítě v celém Newmarketu.

Otec mě poslal na Eton a tam to bylo pro mne skoro stejně kruté, takže jsem odtamtud v den svých šestnáctých narozenin utekl.

Vím, že tohle mi otec nikdy neodpustil. Jedna teta mi vyprávěla, jak tehdy zuřil a jak vykřikoval, že mi přece poskytl koně, na kterých jsem mohl jezdit, že mě naučil poslušnosti a co víc prý může otec pro syna udělat.

Ani v nejmenším se nepokusil přilákat mě zpátky. Tak se stalo, že za všechna pozdější léta, kdy se ze mne stal úspěšný podnikatel, jsme spolu nikdy ani nepromluvili. Po čtrnáctiletém odloučení jsem se jednou vydal do Ascotu na dostihy, protože jsem věděl, že tam otec bude, a chtěl jsem se s ním konečně smířit.

Oslovil jsem ho: "Pane Griffone ..."

Odvrátil se od skupinky lidí, s kterými mluvil, povytáhl obočí a tázavě se na mne zadíval. Oči měl chladné a bez výrazu. Nepoznal mne.

Spíš pobaveně než rozpačitě jsem řekl: "Já jsem váš syn ... Já jsem Neil."

Kromě překvapení nedal najevo žádný cit. Na základě tiché nevyřčené dohody, že ani nadále nebudou ve hře city, poznamenal, že kdykoli pojedu přes Newmarket, mohu se u něho zastavit.

Od té doby jsem se u něho zastavoval tak třikrát až čtyřikrát do roka, někdy jen na skleničku, někdy na oběd, ale nikdy jsem se tam nezdržel. Ve svých třiceti letech jsem ho viděl z mnohem objektivnějšího úhlu, než když mi bylo patnáct. Sice se ke mně stále ještě choval nepřístupně, kriticky, ale já už ho v ničem nemusel žádat o dovození a on mne už nemohl zamknout do pokoje za neposlušnost.

Nakonec jsem vlastně v jeho společnosti nacházel skoro absurdní potěšení.

Když mě po otcově nehodě narychlo povolali do Rowley Lodge, byl jsem rozhodnutý, že ve svém starém pokoji

nebudu spát, že si vyberu některý jiný. Nakonec jsem ale ve svém pokoji spal, protože mi ho připravili, a všechny ostatní pokoje byly nehostinné, s povlaky proti prachu na nábytku.

Když jsem se zadíval na starý nábytek, na ohmatané, padesátkrát přečtené knížky na malé poličce, zaplavilo mě příliš mnoho vzpomínek.

I když jsem se tomu všemu skepticky smál, stejně jsem první noc nemohl usnout.

Usadil jsem se v křesle a četl si výtisk Timesů, které předtím ležely na jeho posteli. Zažloutlá skvrnitá ruka s vystoupilými cévami a žilami spočívala chabě na lůžku, prsty zapletené do brýlí s tmavými obroučkami. Brýle si otec nejspíš sundal, než usnul. Vzpomínal jsem, jak jsem v sedmnácti začal sám také nosit takové obroučky s obyčejným nedioptickým sklem, protože pro mne představovaly autoritu a já jsem chtěl před svými klienty vypadat starší a důležitější. Jestli mi k mému úspěchu dopomohly ty brýle, to nevím, ale můj podnik vzkvétal.

Otec se pohnul, trochu zasténal a volně ležící ruka se pevně sevřela, div že nepolámala sklo brýlí.

Vstal jsem. Otec měl tvář zkroucenou bolestí a na čele mu vystával pot. Zřejmě vycítil, že někdo je v místnosti, otevřel oči a začal se tvářit, jako kdyby se nic nedělo.

"Jo, to jsi ty."

"Zajdu pro sestru," nabídl jsem se.

"Ne, to přejde samo ... za chvíli." "

Pro sestřičku jsem stejně došel, ta se podívala na hodinky přišpendlené k uniformě a prohlásila, že je čas dát otci tabletky. Když tabletky spolkl, uplynula chvíle a už to nebylo tak hrozné. Povšiml jsem si také, že za tu chvíli, co jsem byl mimo pokoj, si rychle nasadil dolní zuby. Sklenička s vodou na nočním stolku byla prázdná.

Kdepak můj otec, pro toho byla osobní důstojnost nadevše.

"Tak co, našel jsi někoho, kdo přebere stáje?" zeptal se.

"Nemohl bych ti trochu natřást polštář?" nabídl jsem se.

"Nech to být," utrl se na mne. "Tak co, máš někoho, kdo se tam toho ujme?"

Věděl jsem, že se mě nepřestane ptát, dokud mu neodpovím přímo.

"Ne, není to zapotřebí."

"Co tím chceš říct?"

"Že se toho ujmu sám."

Pootvřel úžasem ústa, stejně jako předtím Etty, a pak je energicky zavřel.

"To nemůžeš, vůbec se v tom nevyznáš. Nevyhraješ jediný dostih."

"Koně jsou dobří, Etty je dobrá," namítl jsem "... a vy tady můžete v klidu vymýšlet přihlášky."

"Ne, ty to tam nemůžeš převzít. Musíš najít někoho, kdo se opravdu vyzná, někoho, kdo bude vyhovovat mně. Naše koně jsou příliš drahocenní, než aby to s nimi patlal amatér. Koukej mě poslechnout, slyšíš? Ty mě prostě budeš poslouchat."

Prášky proti bolestem začaly působit, to jsem mu viděl v očích.

"Koním se nic nestane," řekl jsem a v duchu jsem vzpomínal na Moonrocka, na Lucky Lindsaye a na to dvouleté hříbě s odřeným kolenem. Toužebně jsem si přál, kéž bych tak mohl všechno předat panu Bredonovi, pokud možno ihned.

"Jestli si myslíš," řekl otec jedovatě, "že když umíš prodávat starožitnosti, tak že také dokážeš řídit dostihové stáje, tak se věru přeceňuješ."

"Já už neprodávám starožitnosti," namítl jsem klidně. Přece bylo jasné, že on to velmi dobře ví.

"Zásady podnikání jsou ale něco úplně jiného," řekl.

"Zásady všeho podnikání jsou v zásadě stejné."

"Nesmysl."

"Stanovit správné ceny a dodat to, co si zákazník přeje."

"Neumím si představit, jak bys ty dodával vítěze," řekl pohrdavě.

Namítl jsem klidně: "Já zase nevím, proč by ne."

"Ale, proč by ne," řekl ještě jedovatěji. "Ty bys to dokázal, ano?"

"Proč ne, když vy mi budete radit."

Mlčky se na mne zadíval a hledal vhodnou odpověď. Zorničky v šedých očích se mu zúžily na miniaturní tečky. Pevné svaly kolem úst mu zvolna povolovaly.

"Musíš sehnat někoho jiného," řekl, ale už mluvil trochu nezřetelně.

Pohnul jsem nezávazně hlavou, nebyl to ani souhlas, ani nesouhlas, něco tak mezi, a tím se pro ten den o věci přestalo hovořit. Pak se ptal na jednotlivé koně. Referoval jsem, jak který vypadal při práci a otec jako by zapomněl, že přece nepřipouští, že bych věcem mohl rozumět. Když jsem o něco později odcházel, už zase usínal.

Zazvonil jsem u dveří svého vlastního bytu v Hampsteadu dvakrát dlouze a dvakrát krátce a bzučák mi třikrát odpověděl, což znamenalo, že mohu vstoupit. Strčil jsem tedy klíč do dveří a otevřel.

Přes halu ke mně odkudsi zazněl Gilliin hlas.

"Jsem v ložnici."

V duchu jsem si s úsměvem řekl, že se o hodí. Jenže ona tam natírala zdi.

"Já tě dnes večer ani nečekala," řekla, když jsem ji políbil.

Držela ruce stranou, aby mi neušpinila sako světle žlutým okrem.

Na čele měla žlutou skvrnu a tmavě kaštanové vlasy poprášené barvou. Byla vlídná a kamarádká. Gillie ve svých šestatřiceti letech měla postavu, za kterou by se styděly modelky i v rakvi. Měla však také příjemný, zkušený obličej a moudré šedo zelené oči. Byla sebejistá a zralá, leccos prodělala, zanechala za sebou jedno zborcené manželství a mrtvé dítě. Odpověděla před časem na můj inzerát v Timesech, kde jsem hledal nájemníka. Tak se stalo, že už po dva a půl

roku byla nejen mojí nájemnicí, ale ještě něčím víc.

"Co říkáš na tu barvu?" zeptala se. "Jo a budeme mít skořicový koberec a záclony budou pruhované, zeleno-růžové."

"To nemyslíš vážně!"

"Bude to vypadat ohromně."

"Hm," poznamenal jsem a ona se dala do smíchu.

Když se ke mně nastěhovala, byly pokoje vymalované bíle a byl v nich modře čalouněný leštěný nábytek. Gillie si nábytek ponechala (Sheraton nebo Chippendale by v nově upraveném bytě hořce zaplakal).

"Vypadáš unaveně. Nechceš kafe?" zeptala se.

"A taky sendvič, pokud máme chleba."

Zamyslela se. "Máme alespoň knäckenbrot, pokud vím."

Věčně držela dietu. Ovšem její představa diety byla - nekupovat jídlo. Tak se stalo, že jsme každou chvíli jedli v restauraci, čímž samozřejmě svého cíle dosáhnout nemohla.

Gillie vždy pozorně vyslechla moje moudré proslovky o tom, že by neškodilo mít zásobu vhodných proteinů, jako jsou třeba vajíčka nebo sýr, a vesele žila dál podle starých pravidel, takže jsem brzy přišel na to, že vlastně vůbec netouží po tom mít postavu, která by obstála v soutěži krásy. Byla spokojená s tím, jaká je, pokud jí nepraskaly šaty v pase o objemu čtyřiceti palců. Teprve když jí začalo být něco těsné v pase, tak opravdu půlku kamene shodila. Když chtěla shodit, tak to dokázala.

"Jak se daří tvému tatínkovi?" zeptala se a já ukusoval s křupáním sendvič z knäckenbrotu s plátkem rajského jablíčka.

"Pořád ho to hodně bolí."

"Myslela jsem, že se tomu snad dá zabránit."

"Většinou ano. Sestra, co měla dnes večer službu, mi řekla, že tak za jeden za dva dny by to mělo přejít. Ta noha už jim v nemocnici starosti nedělá. Kožní rána se hojí a je čistá, takže všechno by se mělo nějak usadit a snad mu bude líp."

"On ovšem není nejmladší."

Přikývl jsem. "Je mu šedesát sedm."

"Kosti se mu budou hojit asi dost dlouho."

"Hm."

"Předpokládám, že už jsi našel někoho, kdo to tam za něho vezme?"

"Ne, беру to sám."

"No nazdar," vzdychla, "to se dalo tušit."

Tázavě jsem se na ni zadíval, s ústy plnými drobečků.

"Všechno, co zavání obtížným řešením, je přesně to, co ty miluješ."

"Tak tohle zrovna ne," řekl jsem procítěně.

"Ve stájích to moc neuvítají," prohlásila. "Tvůj otec z toho bude na mrtvici a nakonec budeš mít obrovský úspěch."

"V prvních dvou bodech máš pravdu, pokud jde o ten třetí, tak se totálně mylíš."

Zavrtěla hlavou a nepatrně se usmála.

"Zázračné děti dokáží i nemožné."

Věděla dobře, že nemám rád novinářské fráze a já zas věděl, že ona je ráda používá. Kdysi, na jednom večírku, který se moc nedařil, když nastalo takové to trapné ticho, taková pauza, prohlásila: "Můj milý je zázračné dítě!" Rázem si získala všechny přítomné muže.

Nalila mi skleničku Chateau Lafite 1961. Toto vzácné víno popíjela k čemukoli od kaviáru po vařené fazole. Když se ke mně nastěhovala, nabytí jsem dojem, že vlastní výhradně kožichy a bedny vína a že to všechno zdědila po svém otci a matce. Její rodiče zahynuli při zemětřesení v Maroku. Kožichy prodala, protože jí připadalo, že v nich vypadá příliš tlustá, a drahocenné víno postupně upíjela.

Nic nedbala, že nad tím obchodníci s vínem lomí rukama.

Jeden z nich mi zoufale řekl: "To víno je investice."

"Ale někdo ho dřív nebo později vypít musí," namítla Gillie logicky a odzátkovala další láhev Cheval Blanc 61.

Gillie byla bohatá po babičce, takže pro ni bylo příjemnější a přijatelnější ty drahocenné tekutiny upíjet, než aby je výhodně prodala a pak pila něco obyčejného. Překvapilo ji, že nic nenamítám, a já ji upozornil na to, že ve svém domě mám drahocenný nábytek, přestože by obyčejná imitace posloužila stejně. Tak jsme spolu sedávali s nohama na stole ze španělského refektáře ze šestnáctého století. To kdyby viděli obchodníci starožitnostmi, klesli by na kolena a zaplakali.

Popíjeli jsme její víno ze sklenic z osmnáctého století a jeden druhému jsme se smáli, protože jediný způsob, jak žít v bohatství, je nebrat je vážně a dělat si z něj legraci.

Gillie jednou řekla: "Nechápu, proč tenhle stůl je tak něco extra jenom proto, že je z doby španělské Armady. Jen se podívej na ty shnilé nohy ..."

Ukázala na nohy s oloupaným povrchem, jako okousané.

"V šestnáctém století polévali kamennou podlahu pivem, protože po pivu kámen zesvětlel. Pivo dobře posloužilo kamenné podlaze, ale naneštěstí neprospívalo dřevu. Dřevo stojící na zemi se věčně máčelo."

"Chceš říct, že ohnilé, prohnílé nohy dokazují, že ten kus je pravý?"

"Tentokrát ses strefila."

Ten stůl jsem měl ze všeho nejradši, protože na něm jsem vlastně založil svou budoucnost. Šest měsíců poté, co jsem utekl z Etonu, jsem vzal všechno, co jsem si ušetřil jako uklízeč v dražebních síních Sotheby's, a zařídil jsem si vlastní "podnik". Jezdil jsem s trakařem po periférii venkovských měst a skupoval jsem všechno, co lidé byli ochotni prodat. Všechny ty krámy jsem pak zase prodával v obchodech s použitým zbožím a pokud tam bylo něco opravdu dobrého,

tak překupníkům se starožitnostmi. V sedmnácti už jsem začal uvažovat o vlastním obchodě.

Onen španělský stůl jsem objevil v garáži člověka, od kterého jsem koupil pozdně viktoriánskou komodu. Díval jsem se tehdy na kované železné trnože, podporující pevné dřevěné nohy, na čtyři palce silnou desku stolu a ucítil jsem v sobě poněkud nekřesťanské puzení.

Ten člověk používal stůl jako pracovní pult a deska byla postříkaná vrstvami barvy.

"Pokud byste chtěl, tak tenhle kus od vás koupím taky."

"Je to ale jenom starý pracovní stůl."

"No, kolik byste za to chtěl?"

Zadíval se na můj trakař, na který mi právě pomohl naložit komodu, zadíval se na dvacet liber, co jsem mu za ni zaplatil, na moje odrbané dříviny a bundu a řekl vlídně: "To ne, chlapče, přece tě nebudu okrádat. Podívej se, má to dole úplně shnilé nohy."

"No, mohl bych dát ještě dvacet," řekl jsem váhavě, "ale víc nemám."

Trvalo hodnou chvíli, než jsem ho přemluvil, ale nakonec souhlasil s tím, že mu dám alespoň patnáct liber. Vrtěl nad tím hlavou a snažil se mě přesvědčit, že bych udělal líp, kdybych se ještě chvíli něco učil, místo abych rozhazoval všechno co mám. Já ale ten stůl vzal, pořádně jsem ho vyčistil, napustil politurou, až nádherný ořechový povrch prokoukl. O čtrnáct dní později jsem stůl prodal jednomu svému známému překupníkovi z dražebních síní Sotheby's za dvě stě sedmdesát liber.

Díky tomuto zisku se moje úspory značně zvětšily a já si otevřel první obchod. Od té doby jsem nikdy ničeho nelitoval. Když jsem o dvanáct let později podnik prodal americkému syndikátu, měl už jedenáct filiálek, všechny krásné, perfektně zařízené a plné pokladů.

Krátce poté, nejspíš ze sentimentality, jsem onen španělský stůl vyhledal a odkoupil. Pak jsem vyhledal i toho člověka s garáží a dal mu dvě stě liber. Málem z toho měl infarkt. Pak jsem usoudil, že jestli někdo má právo si na ten stůl dávat nohy, tak jsem to já.

"Kde jsi přišel k těm modřinám?" zeptala se Gillie.

Seděla v hostinském pokoji na posteli a dívala se, jak se svlékám.

Prohlédl jsem si sbírku zamodralých skvrn.

"Přepadla mě chobotnice."

Rozesmála se. "S tebou se nedá mluvit."

"Zítřka musím být v Newmarketu už v sedm."

"V tom případě neztrácejme čas, už je skoro půlnoc."

Lehl jsem si vedle ní. Svorně, nazí a jeden druhému blízcí, jsme se pak propracovávali křížovkou v Timesech.

Vždy to tak bylo nejhezčí. Když jsme pak nakonec zhasli, byli jsme uvolnění, spolu, a akt lásky nebyl to jediné, co nás spojovalo.

"Víš, věř tomu nebo ne, ale já tě mám doopravdy ráda," řekla Gillie.

"Ale já ti věřím," řekl jsem skromně. "Přesto, že by ti každý nevěřil."

"Nekousej mě do ucha, nemám to ráda."

"V knihách ale stojí psáno, že ucho patří mezi hlavní erotogenní zóny."

"Ať se jdou knihy vycpat."

"Roztomilé."

"A všelijaké ty ženské plátky, co píšou o tajemném orgasmu."

Taková pitomost. Co je na tom tajemného?"

"Nejsme na schůzi," poznamenal jsem. "Já se domníval, že teď máme na pořadu něco málo soukromé vášně."

"No dobře ..., když na tom trváš."

Ještě blíž se ke mně přitulila.

"Kdybys chtěl, tak ti něco povím," řekla.

"To mně musíš povědět."

"Jak nám chybí to slovo na čtyřce, tak to není halucinovat, ale halucinogen."

Rozesmál jsem se. "Tak ti pěkně děkuji."

"Myslela jsem, že budeš rád, když ti to řeknu."

Políbil jsem ji na krk a pohládl po břiše.

"Takže na dvacítku napříč máme G a ne T," řekla.

"Stigma?"

"Jsi chytrý."

"Takže to je všechno?"

Po chvíli se ozvala: "Je ti představa růžovo-zelených záclon opravdu tak protivná?"

"Poslyš, co kdyby ses radši soustředila na tuto chvíli?"

Cítil jsem, že se ve tmě usmívá.

"Dobře."

Soustředila se.

Vzbudila mě jako budíček v pět hodin. Vzbudila mě jemným plácnutím. Ani nešlo tak o to, že mě plácla, ale kam mě plácla. Probudil jsem se rozesmátý.

"Dobré jitro, malíčký," řekla.

Vstala a šla uvařit kávu. Tmavohnědé vlasy měla rozčuchané, pleť bledou, ale svěží. Ráno vypadala vždy skvěle. Do kávy zamíchala lžící husté smetany a posadila se proti mně za kuchyňský stůl. "Někdo ti pořádně natloukl, co?" řekla

jako by nic.

Namazal jsem si plátek křupavého žitného chleba máslem a natáhl se pro med.

"Dalo by se to tak říct," přikývl jsem.

"Víc mi neřekneš?"

"Nemůžu," odpověděl jsem stručně. "Řeknu, až to půjde."

"Máš hlavu jako z tvrdého dřeva, ale tělo máš zranitelné jako všichni ostatní."

S plnými ústy jsem se na ni překvapeně zadíval. Pokrčila nos.

"Zpočátku jsem si myslela, že jsi tajemný a vzrušující," řekla.

"Děkuji."

"Teď mně připadáš asi tak vzrušující jako staré bačkory."

"To je od tebe roztomilé," zamumlal jsem.

"Víš, kdysi jsem měla pocit, že to, jak dokážeš rozmotat a postavit na nohy podniky na pokraji bankrotu, že v tom je nějaké zvláštní kouzlo ... Pak jsem přišla na to, že vůbec nejsi žádný kouzelník, ale že jednoduše používáš zdravého selského rozumu ..."

"Takže jsem docela obyčejný a trochu nudný," přikývl jsem a zapil drobečky kávou.

"Já jsem se tě prostě naučila znát," řekla. "Vím, jak uvažuješ ..."

a všechny ty modřiny ..." náhle se v teplé místnosti začala třást po celém těle.

"Gillie," řekl jsem vyčítavě, "ty trpíš intuicí!"

Čímž jsem se vlastně přiznal.

"Ne ... Umím si věci vysvětlit. A tebe prosím, abys na sebe byl opatrný."

"Jak si přeješ."

"Protože mně se vůbec nechce shánět další přízemní byt s vhodnými sklepy pro uskladnění vína," řekla vážně. "Trvalo mi celý měsíc, než jsem našla tenhle."

5

Když jsem se vrátil do Newmarketu, drobně přšelo a já věděl, že mě na planinách čeká odporné, studené ráno. První, co mě uvítalo, jak jsem vjížděl do brány Rowley Lodge, byl nežádoucí bílý mercedes.

Uniformovaný šofér seděl za volantem a mladý ocelový Alessandro vzadu. Zastavil jsem kousek od něho, ale on stačil vyskočit z vozu rychleji než já.

"Kde jste byl?" ptal se a shlížel pohrdavě na mého stříbřitě šedého jensena.

"Kde jste byl vy?" zeptal jsem se klidně.

Zmrazil mě typicky riverovským pohledem.

"Já nastupuji," řekl ostře.

"To vidím."

Měl na sobě dokonale šité jezdecké kalhoty a naleštěné hnědé boty. Nepromokavou větrovku zřejmě koupil v drahém obchodě s lyžařskými potřebami a na rukou měl světlé, čisté, pletené rukavice.

Vypadal spíš na reklamu do časopisu Život na venkově, než do práce.

"Musím se jít převléct," řekl jsem. "Zahájíte, až se vrátím."

"Dobře."

Šel čekat do auta a znovu vystoupil, jakmile jsem se vrátil. Hlavou jsem mu pokynul, aby mě následoval a vydal jsem se přes dvůr.

Uvažoval jsem o tom, do jaké míry se asi kvůli němu chytanu s Etty.

Byla v jednom stání ve třetím oddělení a pomáhala drobnému stájníkovi osedlat vysokou klisnu. S Alessandrem v patách jsem k ní došel, abych si s ní promluvil. Vystoupila z boxu a prohlédla si zvědavě a nechápavě mého společníka.

"Etty," řekl jsem jakoby nic. "Tohle je Alessandro Rivera. Podepsal učňovskou smlouvu a dnes nastupuje. Vlastně nastupuje v tomto okamžiku. Kterého koně mu přidělíte?"

Etty si odkašlala.

"Řekl jste učňovskou smlouvu?"

"Ano."

"Ale my přece nepotřebujeme žádné další učně," namítla.

"On se také nebude o žádné koně starat. Bude jenom jezdit práci."

Zmateně se na mne podívala. "Přece všichni učňové se musejí starat o dva koně."

"Tenhle ne," řekl jsem suše. "Tak co, kterého koně mu dáte na práci?"

Snažila se soustředit rozptýlené myšlenky na okamžitý problém.

"No, byl by tu Indigo," řekla váhavě. "Nechala jsem si ho osedlat pro sebe."

"Indigo se hodí," přikývl jsem.

Indigo byl klidný, ochotný desetiletý valach, kterého Etty často jezdila jako vedoucího koně se skupinou dvouletých a do jehož sedla posazovala zcela nezkušené učně pro první instruktážní jízdy. Utlumil jsem v sobě touhu Alessandra shodit tím, že bych ho posadil do sedla nějaké mrchy. Nemohl jsem si dovolit riskovat drahocenné svěcené vlastnictví.

"Slečna Craigová je náš vedoucí stájník," řekl jsem Alessandrovi.

"Od ní budete přijímat pokyny."

Obdařil ji černým, neproniknutelným pohledem a ona se na něho nejistě zadívala.

"Já mu ukážu, kde Indigo stojí," uklidňoval jsem Etty. "Taky mu ukážu, kde je sedlovna a tak."

"Vám jsem na dnešní ráno připravila Cloud Cuckoo-Landa, pane Neile," řekla Etty váhavě. "Jock už ho pro vás bude mít."

Ukázal jsem Alessandrovi, kde všude jsou stání, kde je sedlovna a sklad krmení a zavedl ho zpět k vjezdu.

"Od žádné ženské pokyny přijímat nebudu," prohlásil.

"Budete muset," řekl jsem důrazně.

"Ne."

"Tak se rozloučíme."

Šel krok za mnou v rozrušeném mlčení, ale přece jenom mne následoval až ke vzdáleným boxům. Neoddělil se ode mne a neodešel k vozu. Indigovo stání bylo hned vedle boxu Moonrocka. Kůň stál trpělivě, měl už sedlo a ohlávku, váhu na jedné přední, druhou pokrčenou. Líně se na nás zadíval, když jsem otevřel závoru vrátek.

Alessandro si koně rychle prohlédl od přídě k zádi a obrátil se ke mně s neovládaným vztekem.

"Herky nejezdím. Chci jet Archangela."

"Žádný brusíč diamantů nesvěří učni na zacvičení Koh-inoor," poznamenal jsem.

"Dokážu jet jakéhokoli koně na světě. Jezdím výjimečně dobře."

"Tak mi to ukažte na Indigovi a já vám ve druhé skupině dám něco lepšího."

Stiskl rty. Zadíval jsem se na něho zcela nezúčastněně, protože to často zapůsobilo uklidňujícím způsobem při vzrušených dohadovacích řízeních v průmyslu. Po malé chvíli to zapůsobilo i na Alessandra. Odvrátil se ode mne a pokrčil rameny. Indiga odvázel a vyvedl z boxu. Lehce vyskočil do sedla, vklouzl nohama do třmenů a vzal oštěž do rukou. Pohyby měl přesné, vyvážené a na Indigovi seděl, jako by s ním byl srostlý. Bez dalšího slova pobídl koně do kroku přes dvůr. Cestou si zkrátil třmeny, protože Etty jezdila s delšími.

Díval jsem se na jeho záda a zvolna jsem za ním šel pěšky, zatímco z ostatních stání vyváděli stájníci koně do první skupiny. Ve výběhu koně kroužili po zevním okruhu, Etty stála uprostřed na trávě a jako obvykle v průběhu deseti minut provedla výměnu jezdců. To, že se určitý stájník staral o určité koně, zdaleka neznamenovalo, že je pojede v práci.

Vtip byl v tom, aby v sedle koně byl jezdec, který dokáže koně přinejmenším ovládat a přinejlepším koni dopomůže k lepšímu výkonu. Nejslabší jezdcí pak většinou měli za úkol provádět doma po výběhu koně, kteří nebyli fit na práci. Ty většinou Etty na cvaly na planinách nepouštěla.

Připojil jsem se k ní ve středu výběhu, zatímco si prohlížela seznam.

Měla na sobě žlutý nepromokavý kabátek, po kterém stékaly kapičky deště a vypadala jako miniatura amerického hasiče. Přeskrtaný a přepisovaný seznam v její ruce se měnil v úplnou čmáranici.

"Ginge na Pulitzera," řekla.

Ginge zasmušile uposlechl. Pulitzer se nedal srovnat s Lucky Lindsayem a Ginge měl právem pocit, že poklesl na žebříčku cti.

Etty se krátce podívala na Alessandra, jak zvolna jede v sedle Indiga a krátkým pohledem zaznamenala, že koně přinejmenším bez obtíží zvládá. Na mne se ohlédla nechápavě a tázavě a já od Alessandra její pozornost odpoutal tím, že jsem se jí zeptal, koho posadíme do sedla našeho zlobivého Traffika.

Bezradně potřásla hlavou.

"Bude ho muset jet Andy ... Je to opravdu mrcha, ten Traffic."

Když má kůň tehle původ, nedá se mu věřit."

Otočila se a zavolala na Andyho: "Andy, máte Traffika."

Jezdec středního věku, drobný, s vrásčitou tváří, jezdil krásně pracovní cvaly. Když ale před lety dostal šanci jet v dostizích, jako kdyby ho opustila soudnost a veškeré taktické myšlení. Tentokrát mu pomohli vyhoupnout se do sedla nervózního dvouletého hříběte. To pod ním bez přestávky poskakovalo, tančilo a vzpínalo se.

Etty šla do sedla Lucky Lindsaye. Kůň měl přes poraněné koleno ochranný kryt a přesto, že byl v pořádku, neměl ten den cválat.

Cloud Cuckoo-Land, kterého přidělila mně, byl skoro herka. Statný pětiletý handicapper schopný unést větší váhu.

Když byli všichni v sedlech, otevřela se vrátka na planiny a celá skupina vykročila ven ...

Vpředu jako vždy hřebečci, za nimi klisny.

Směřovali jsme na southfieldské cvaly vedle závodiště. Zahnuli jsme tedy za branou vpravo, pak podél ostatních stájí postavených při Bury Road. Minuli jsme vývěsní štít Jockey Clubu, kde stálo napsáno, které tréninkové dráhy jsou ten den k dispozici. Překřížili jsme hlavní silnici a zdrželi těžké nákladní vozy, jejichž stěrače se netrpělivě míhaly. Pak jsme šli dál podél Wattercourse, přes náměstí St.

Mary, podél The Rows až na Southfield. Podobný, zvláštní systém cest, po kterých směli chodit jenom koně, nemělo žádné jiné místo v Anglii. V Newmarketu člověk skutečně mohl dospět od jednoho konce města na druhý, kousek od rušné hlavní třídy, a strávit přitom na veřejných komunikacích jenom nepatrnou část cesty.

Ono ráno jsme byli na Southfieldu jediná skupina. Etty neztrácela čas a zahájila cvaly. Vzádu na silnici u závodiště stála jako obvykle dvě auta a vedle nich v dešti dva muži, evidentně v pozici lidí, kteří se dívají dalekohledem.

"Nevynechají jediný den," řekla Etty s nechutí. "A jestli si myslí, že tady budeme mít Archangela, tak budou zatraceně zklamaní."

Dostihoví tipaři nás vytrvale sledovali, i když bylo pochybné, co vlastně v dešti na vzdálenost půl míle mohli vidět.

Nebyli to zaměstnanci bookmakerů, ale redaktorů dostihových sloupků, spoléhajících se na zprávy svých zvěďů a zakládajících na těchto zprávách moudrosti, kterými zaplňovali sloupce. Tak mě napadlo, že neuškodí, když Archangela udržíme co nejdéle z jejich dohledu.

Alessandro zvládal Indiga celkem dobře, ačkoli tohoto nenáročného, ochotného koně by zvládl kdokoli z Pony Clubu.

Alessandro nicméně seděl dobře a měl klidné ruce.

Etty na něj ukázala bičem: "Vy tam, pojd'te sem."

Sklouzla ze sedla Lucky Lindsaye a zeptala se mne: "Jak se jmenuje?"

"Alessandro."

"Aless ...? To je příliš dlouhý."

Indigo zastavil kousek před ní.

"Poslyšte, Alexi," řekla, " ... seskočte a podržte mi koně."

Myslel jsem, že Alessandro pukne vzteky. Očividně zuřil a dával najevo, že jemu Alex nikdo říkat nebude a že nikdo, ale opravdu nikdo mu nemá co rozkazovat. A už vůbec ne ženská.

Viděl, že se na něho dívám a rychle se začal tvářit nezúčastněně, jako kdyby si výraz obličeje smazal houbou. Setřásl třmeny, elegantně přehodil nohu přes koně a sklouzl na zem čelem k nám. Převzal otěže Lucky Lindsaye, když mu je Etty podala, a předal jí otěže Indiga.

Etty si prodloužila třmeny, vyskočila do sedla a bez dalších řečí odjela, aby mohla vést dvouletá hříbata, se kterými jsme přišli.

Alessandro syčel jako kypící sopka: "Od téhle ženské žádné další příkazy neberu."

"Sakra, nebuďte osel," zarazil jsem ho.

Zadíval se na mne. Vlasy měl mokré od vytrvalého drobného deště, kroutily se mu v kadeřích po celé hlavě. Ostrý nos, klenutá lebka, drobné kučery, vypadal jako oživlá římská socha.

"Takhle se mnou nemluvte. Takhle se mnou nikdo mluvit nesmí."

Cloud Cuckoo-Land stál trpělivě, uši vztyčené a díval se, jak přes planiny přelétají racci.

Řekl jsem: "Jste tady, protože jste si to přál. Nikdo vás sem nezval a nikdo vás tu nedrží. Pokud tu ale chcete být, tak budete poslouchat slečnu Craigovou, a pokud ji budete poslouchat, tak bez odmlouvání. Je vám to jasné?"

"Můj otec nestrpí, abyste se mnou takhle zacházel." Byl ztuhlý vzteky a pohoršením.

"Váš otec má jistě velkou radost ze syna, který se stále schovává za jeho sukně," řekl jsem chladně.

"Budete litovat," vyhrožoval mi vztekle.

Pokrčil jsem rameny.

"Váš otec mi řekl, že vás mám nechat jezdit dobré koně v dostizích.

Neřekl mi, že se musím sklánět před rozmazleným zlatým bůžkem."

"Já mu řeknu, jak ..."

"Řekněte mu, co chcete, ale čím víc si u něho budete stěžovat, tím méně si vás budu vážit."

"Je mi jedno, jestli si mě vážíte, nebo ne," vyštěkl.

"Lžete," zarazil jsem ho suše.

On se na mne dlouze, se sevřenými ústy zadíval a pak se prudce otočil na patě. Odvedl Lucky Lindsaye o deset kroků, zůstal stát a přihlížel, jak Etty vede cvaly. Z jeho vzpřímeného postoje vyzařovala zraněná pýcha a plápolající vzpoura a mne v tu chvíli napadlo, jestli se jeho otci bude či nebude zdát, že jsem zašel příliš daleko. A pokud ano, co asi udělá? V duchu jsem se rozhodl, že nemá smysl myslet na nejhorší.

Dost času, až k tomu dojde. Snažil jsem se raději odhadnout možnosti našich dvouletých. Kolem se sice pošklebovali, že přebírám úkoly svého otce, ale já zjišťoval, že se dovednost a znalosti, které jsem získal jako dítě, po devatenácti letech vracejí tak přirozeně, jako se člověku přirozeně vrací schopnost jezdit na kole. Bylo málo osamělých dětí, které vyrostly v dostihových stájích, aniž se naučily celé řemeslo počínaje kydáním hnoje. Jako dítě jsem měl pod širým nebem za jediné kamarády koně, doma jenom nábytek. Tak mne napadlo, že když jsem dokázal vybudovat podnik z mrtvého dřeva, dokážu snad vést podnik založený na živých svalech. Přitom jsem si stále připomínal, že hodlám takhle působit jen do té doby, než se mi podaří zbavit se Alessandra.

Po skončených cvalech se Etty vrátila a zase si vyměnila koně.

"Vyhod'te mě do sedla," přikázala Alessandrovi, protože Lucky Lindsay jako většina plnokrevníků neměl rád, když se na něho jezdcí šplhali.

V tu chvíli jsem si myslel, že tím celá věc skončí. Alessandro se vypjal do plné výšky, takže byl asi o dva palce vyšší než Etty, a vrhl na ni zničující pohled. Jenže Etty to nijak nezaznamenala.

"No tak," řekla netrpělivě a pokrčila nohu v koleně.

Alessandro se zoufale otočil na mne, pak se zhluboka nadechl, přehodil si Indigovy otěže přes paži a sepal ruce pod Ettiným kolenem.

Docela slušně ji vyhodil do sedla, ačkoli to velice pravděpodobně dělal poprvé v životě. Aspoň já si to myslel.

Dal jsem si dobrý pozor, abych se ani nepoškleboval, ani nesmál, abych vůbec nedal najevo, že jsem si čehokoli povšíml. Dopřál jsem Alessandrovi, aby svou kapitulaci prožil beze svědků. Neměl jsem však žádnou jistotu, že je to kapitulace definitivní.

Pak jsme se vrátili přes město a na dvůr, kde jsem předal Cloud Cuckoo-Landa Jockovi a zašel za Margaretou do kanceláře. Měla tam zapnutá kamínka, ale já stejně neměl šanci uschnout, než vyjedeme s druhou skupinou.

"Brýtro," řekla úsporně.

Přikývl jsem, pousmál se a svezl se do otáčivé židle.

"Otevřela jsem dopisy. Je to dobře?" zeptala se.

"Samozřejmě. Taky na ně odpovíte, pokud to je ve vašich silách."

Zatvářila se překvapeně.

"Pan Griffon mi odpovědi vždycky diktuje."

"Pokud byste narazila na něco, na co se potřebujete zeptat, tak se ptejte. Usoudíte-li, že bych něco měl vědět, řekněte mi to. Všechno ostatní vyřizujte sama."

"Dobře," přikývla a mně se zdálo, že ji to těší.

Seděl jsem na židli svého otce a díval se na špičky bot. Boty byly taky jeho. Uvažoval jsem o tom, co jsem vyčetl z účetních knih.

Alessandro zdaleka nebyl jediný problém, se kterým se stále musely vypořádat.

Vtom bylo slyšet, jak se energicky otevírají dveře ze dvora a do kanceláře vlétla Etty jako dělová koule.

"Ten zatracený kluk, co jste ho najal ..., bude muset odsud. Tohle já nestrpím. Já ne!"

Vypadala velmi dopáleně, v očích se jí míhaly blesky a ústa měla sevřená do úzké čárky.

"Co provedl?" zeptal jsem se rezignovaně.

"Odjel tím nesmyslným bílým autem a nechal Indiga stát v boxu se sedlem a s ohlávku. George říká, že jednoduše sklouzl ze sedla, odvedl koně do boxu, vyšel ven, zavřel vrátka, nasedl do auta a nechal se odvézt. No slyšel jste to někdy?" nadechla se. "Co si o sobě myslí, když nechá na koni sedlo, ani koně neotře, ani mu nespláchne nohy, nic, ani mu nedojde pro seno a pro vodu, ani mu nepodestele ..."

"Dojdu za Georgem a poprosím ho, aby to za něho udělal."

"To už jsem mu řekla já," zasyčela Etty vztekle. "Ale o to nejde."

Toho zatraceného Alexe tady nemůžeme mít. Ani vteřinu."

Zadívala se na mne s hlavou vztyčenou a očividně to stavěla jako věc zásadní. Přijímat a propouštět zaměstnance bylo plně v pravomoci hlavních stájníků a tímto i v její. Já přijal Alessandra, aniž jsem se s ním o tom poradil a ona mi teď jasně dávala najevo, že toto je její pravomoc a že na ní záleží, jestli se ho zbavíme.

"Obávám se, že to s ním budeme muset vydržet, Etty," řekl jsem omluvně. "Snad ho naučíme lepšímu chování."

"Ne, musí odejít," trvala tvrdě na svém.

Dal jsem se do lhaní: "Alessandrův otec platí nemalé částky za to, že tu jeho syna máme jako učně. Stájím se velice vyplatí ho tady mít. Já s tím mláďencem promluví, až se vrátí na práci druhé skupiny. Snad se bude chovat rozumněji."

"Nesnáším, jak se na mne kouká," stěžovala si Etty.

Nijak jsem ji neuchlácholil.

"Požádám ho, aby s tím přestal."

"Požádáte ho!" Etty se mnou začínala ztrácet trpělivost. "Kdo to jaktěživ slyšel, aby někdo musel žádat učně, aby se choval slušně a s úctou k vedoucímu stájníkovi."

"Nařídím mu to," řekl jsem.

"Taky mu řekněte, aby přestal vytahovat na ostatní stájníky."

Už si stěžují. A taky mu řekněte, že koně, kterého jezdil v práci, musí pak dát do pořádku, jako všichni ostatní."

"Je mi líto, Etty, ale to od něho žádat nebudeme. Bude to za něho pravidelně dělat George. Samozřejmě za úplatu."

Etty vztekle namítla: "Ale to přece vůbec není správné, aby se od našeho zaměstnance chtělo, aby dělal ... sluhu ... našemu učni. To prostě není správné."

"Uznávám, Etty, že to není správné, ale Alessandro není běžný učeň, takže bude asi pro budoucnost lepší, když tiše mezi ostatními rozhlásíte, že Alessandrův otec za něho platí, protože si kluk usmyslel, že chce být jezdec. Je to taková romantická posedlost a já doufám, že se jí brzy zbaví. A až se my zbavíme jeho, tak zas bude všechno jako dřív."

Nejistě se na mne zadívala.

"Ale co to je za učňovský poměr, když se nepostará o koně?"

"Podrobnosti učňovské smlouvy jsou věci dohody mezi oběma stranami," řekl jsem omluvně. "A pokud já přistoupil na to, že se nebude muset starat o své dva koně, pak nemusí. Mně se to také nelíbí, ale nedá se nic dělat, když na tu podmínku přistoupíme, stále na tom vydělají."

Etty se trochu uklidnila, ale radost ze situace neměla.

"Měl jste se se mnou poradit, než jste to všechno domluvil."

"Já vím, Etty, omlouvám se vám."

"Váš otec o tom ví?"

"Samozřejmě."

"Pak je to něco jiného," pokrčila rameny. "Pokud si to přeje váš otec, musíme se s tím nějak srovnat. Disciplíně ve stájích to ale určitě neprospěje."

"Ostatní chlapečci si na to do týdne zvyknou."

"Nebude se jim líbit, pokud ten kluk dostane šanci jet v dostizích, a byla by to právem šance jejich."

"Sezóna začíná až za měsíc," uklidňoval jsem ji. "Do té doby uvidíme, jak si povede. A také do té doby oddálíme rozhodnutí, jaké mu poskytnout příležitosti a koho tím současně o šance připravit."

Etty ho pak posadila na ochotnou čtyřletou klisnu, což ho nijak nepotěšilo. Přece jenom to ale bylo o stupínek lepší, než být v sedle starého Indiga. Když jsem ho předtím požádal, aby Etty přestal dráždit, aby se na ni tak nedíval, přijal to povýšeně a se stejným pohrdáním odmítl moje doporučení, aby roztrousil po stájích, že za něho jeho otec platí.

"Není to pravda," odsekl popuzeně.

"Musím vám říct, že kdyby to pravda byla, kdyby tu nehrál roli jiný faktor, zítra už byste sem nemusel chodit. Nenechal bych si za vás platit, i kdyby mi nabízeli libru za minutu."

"Proč?"

"Protože dráždíte slečnu Craigovou a dráždíte ostatní stájníky."

Stále, kde kvasí tichá revoluce, nejsou koním zdravé. Pokud chcete vítězit v dostizích s našimi koňmi, musíte se snažit vyjít se zaměstnanci."

Hodil po mně černým pohledem a neodpověděl. Později jsem si ale povšiml, že se důsledně dívá do země, když na něho Etty mluví.

V sedle klisny jel klidně na konci skupiny a dokončil čtyřfurlongový cval při střední rychlosti bez potíží. Když jsme se vrátili do stájí, George mu šel naproti, vzal klisnu a odvedl ji do boxu. Alessandro odešel bez ohlednutí ke svému mercedesu a nechal se odvézt.

Smír vydržel dva dny. Ona dvě rána Alessandro vždy přijel přesně včas pro první skupinu, pak zmizel, snad na snídani, a vrátil se, než měla na práci vyrazit skupina druhá. Po práci zmizel. Etty mu přidělovala středně dobré koně a on si s nimi vedl celkem slušně, takže Etty dokonce neochotně poznamenala: "Pokud nebude dělat potíže ..., mohlo to všechno dopadnout hůř."

Čtvrtý den byla sobota. Alessandro se znovu choval odbojně, tentokrát ještě víc než dosud. Práci s oběma skupinami jsme přežili, že se mi podařilo ty dva udržovat v bezpečné vzdálenosti. Když jsme jeli s druhou skupinou, tak jsem trval na tom, že ho vezmu s sebou já, že pojedeme se skupinou dvouletých na zvláštní tréninkovou dráhu pro dvouleté, zatímco Etty zavede zbývající část skupiny na Warren Hill.

Vrátili jsme se dřív než Etty, takže jsem předpokládal, že Alessandro odjede, než se ona vrátí. Mladík ale místo k mercedesu zamířil za mnou ke kanceláři.

"Griffone," oslovil mne zezadu.

Otočil jsem se a zadíval se na něho. Už zase se tvářil povýšeně a arogantně. Oči měl černější než noc.

"Byl jsem za tatínkem," řekl. "Prý se ke mně máte chovat s úctou. Říká, že nemám poslouchat příkazy té ženské a ať se o to postaráte. Při nejhorším slečnu Craigovou propustíte. Tatínek také říká, že mi máte přidělovat lepší koně a hlavně Archangela. Říká, že jestli si to okamžitě nezařídím, že vám ukáže, že to všechno, co vám řekl, myslí vážně. Taky mi řekl, abych vám dal tohle. Prý z toho poznáte, co všechno dokáže."

Vytáhl z vnitřní kapsy větrovky plochou plechovou krabičku a podal mi ji.

Vzal jsem si ji a zeptal se: "Vy víte, co v tom je?"

Zavrtěl hlavou, ale já mu tak docela nevěřil.

"Alessandro, ať váš otec vyhozuje jakkoli, ať udělá cokoli, vaše jediná šance na úspěch spočívá v bezpečnosti stájí. Jestliže váš otec stáje zničí, nebudete mít co jezdit."

"Otec se postará, aby mě vzal jiný trenér."

"Nepostará," řekl jsem suše. "Protože pokud by skutečně zničil tyto stáje, pak se všechno dozví Jockey Club, vám vezmou licenci a zakáží vám činnost v jakýchkoli dostizích."

"V tom případě by vás otec zničil," řekl věcně.

To pomyšlení ho zřejmě ani nepřekvapovalo ani nepobuřovalo.

"Chci, abyste věděl, že jsem všechny skutečnosti, týkající se vašeho otce, sepsal a uložil u svého právníka. Kdyby mě váš otec zabil, můj právník ten dopis otevře. Váš otec by z toho měl velké nepříjemnosti a pro vás by to samozřejmě znamenalo doživotní zákaz činnosti na všech dostihových závodištích světa."

Podrážděná pýcha se změnila v bezmocný vztek.

"Vidím, že s vámi otec bude muset promluvit osobně," řekl.

"Nechováte se tak, jak byste se chovat měl. Vy jste mě zmátl ... bude s vámi muset promluvit otec."

Otočil se a vzpřímeně odkráčel k čekajícímu vozu. Nastoupil dozadu a trpělivý šofér, vždy čekající za volantem, zatímco jeho pasažér seděl v sedle, nastartoval tichý motor a odjel. Odnesl jsem si plochou krabičku domů, do dřevem obložené pracovny, a na psacím stole jsem ji otevřel.

Ve vrstvě vaty spočívala figurka koně. Kolem krku měla uvázanou cedulku. Bylo na ní jediné slovo: Moonrock. Vyňal jsem figurku z plechovky. Musel jsem ji vyjmout nadvakrát, protože měla zadní nohu ulomenou v kyčli.

6

Dlouho jsem jen tak seděl a převracel malého koníčka v prstech a uvažoval o jeho významu. Přemýšlel jsem o tom, jestli bylo v moci Ensa Rivery, aby skutečně způsobil Moonrockovu zlomeninu, nebo jestli to jen předstírá a ve skutečnosti jde o nešťastnou náhodu a Rivera v tom prsty nemá.

Nezdálo se mi možné, že by byl opravdu sám Moonrocka zničil.

Co mě však děsilo, že tak často používal slovo zničit. Skoro každý kůň, pokud si zlomí nohu, musí být utracen, protože léčba přichází v úvahu jen ve zcela výjimečných případech. Koně nelze uložit do postele, koně si vůbec jen zřídka kdy lehají. Jestliže chce člověk koňským nohám odlehčit, musí zvíře umístit do závěsu. Je-li kůň v závěsu několik týdnů, a velké kosti se hojí několik týdnů, všeobecně zeslábné, dostane zaživačí potíže. Neobyčejně citlivé dostihové koně může nečinnost zabít. Pokud přežijí, už nikdy nejsou tak dobří jako byli. Pouze v případech zvlášť cenných hřebců a chovných klisen má smysl zvažovat, jak je zachovat naživu.

Pokud Enso Rivera opravdu tu zlomeninu způsobil, věděl, že kůň bude muset být utracen. Kdyby takových zlomenin způsobil víc, majitelé ostatních koní by propadli panice, svá zvířata by odvezli, a to by vskutku stáje zničilo.

Alessandro předtím řekl, že mi jeho otec posílá tu krabičku, abych věděl, co dokáže.

Jestliže dokáže zlomit koním nohy, pak věru dokáže zničit stáje.

Zlomit koňskou kost však není snadné.

Otázka zněla - je to pravda, nebo mystifikace?

V prstech jsem stále obracel malého zmračeného koníčka. Nemohl jsem se rozhodnout, ke kterému závěru se přiklonit, co vlastně figurka znamená. Pak jsem alespoň došel k rozhodnutí, že svou vlastní mystifikaci změním ve skutečnost.

Sepsal jsem zprávu o svém únosu se všemi podrobnostmi, na které jsem si vzpomněl. Pak jsem koníčka opět uložil do krabičky a přiložil krátké vysvětlení, co figurka může představovat. Pak jsem to vše vsunul do velké silné dvojité obálky a na tu jsem napsal tradiční slova: "Otevřete v případě mé smrti." Obálku jsem vložil do další větší a poslal ji s

průvodním dopisem z hlavní pošty v Newmarketu do Londýna svému právnímu zástupci.

"Co žes udělal?" utrl se na mne otec.

"Vzal jsem nového učně."

Vztekle se rozhlédl na všechno to harampádí, připoutávající ho k lůžku. Nebýt tak znehybnělý, byl by určitě prorazil strop.

"Nemáš právo přijímat nové učně. Nepřeju si, abys to dělal, slyšíš?"

Opakoval jsem svou báčorku o tom, že Enso za Alessandra platí, že platí i za jeho výsady. Ta zpráva trochu vztek mého otce oslabila, takže ovzduší se poněkud zklidnilo. Otec se zatvářil zamýšleně a pak nakonec neochotně přikývl. Takže ví, jak na tom je, napadlo mne. Ví, že stále čekají finanční potíže.

Chvilí jsem zvažoval, je-li dostatečně fit, abych s ním o tom promluvil, a také, pokud by byl dostatečně fit, jestli by se vůbec se mnou o věci chtěl bavit. Vlastně jsme spolu nikdy o ničem nehovořili.

On mi vždycky říkal, co mám udělat, a já ho buď poslechl, nebo ne. Choval se jako monarcha nejen ke mně, ale dokonce i k většině majitelů. Ti k němu měli velký respekt, někteří se ho vysloveně báli.

Koně v jeho stájích nechávali, protože jim rok po roce dodával vítěze v důležitých dostizích.

Otec se zeptal, jak si vedou koně při práci. Vyprávěl jsem mu to dost zevrubně a on poslouchal se skeptickým rysem u úst a s pozdviženým obočím. Dával tím najevo, že mé soudy nebere vážně. Já nicméně vyprávěl dál o všem, co by ho mohlo zajímat. Nakonec řekl: "Pověz Etty, ať mi připraví přehled práce pro každého koně, a jak postupují."

"Dobře," přikývl jsem ochotně.

Pátravě se na mne zadíval, jestli nejsem třeba dopálený a byl skoro zklamaný, že ne. Odpor stárnoucího, nemocného otce vůči dospělému, zdravím kypícímu synovi, to je v přírodě běžné. Proto mě nevyvádělo z míry, když se tak otec projevoval. Byl jsem nicméně rozhodnutý neposkytnout mu pocit, že nade mnou zabodoval.

Neměl tušení, jakou mám praxi v neutralizaci pocitů sebeuspokojení a vítězoslávy u lidí nedobré vůle.

Řekl jsem pouze: "Můžeš mi dát přihlášky, abych to odvezl domů, aby Etty věděla, kam má které koně připravovat?"

Oči se mu zúžily a semkl ústa. Pak mi začal vysvětlovat, jak neměl čas přihlášky vypracovat, protože byl věčně na rentgenech a tak podobně, a že neměl příležitost v klidu se soustředit a něco sepsat.

"Máme se tedy o něco pokusit s Etty?"

"Jistě že ne, já ty přihlášky udělám ... Jen na to potřebuju víc času."

"Dobře," přikývl jsem klidně. "A co tvá noha? Dnes vypadáš líp. Už to jsi zase ty ..."

"Bolí to míň," připustil.

Uhladil si beztak hladké prostěradlo a perfektně povlečenou přikrývku.

Jako vždy, snažil se vše kolem sebe udržet v důstojném pořádku, vše precizní a škrobené, jako byla jeho duše.

Pak jsem se ho zeptal, jestli něco nepotřebuje, že bych mu to donesl.

"Třeba knížku nebo nějaké ovoce? Nebo šampaňské?"

Jako většina dostihových trenérů považoval šampaňské za trochu lepší coca-colu, vhodnou coby ranní nápoj. Kromě toho věděl, že pro rekonvalescenty je šampaňské lepší než cokoli jiného.

Sklonil hlavu ke straně a uvažoval: "V Rowley Lodge je ve sklepě několik sedmiček."

"Tak já ti nějakou donesu."

Přikývl. Nikdy, ať jsem dělal co jsem dělal, nikdy za žádných okolností nepoděkoval. V duchu jsem se usmál. Pokud přijde den, kdy mi můj otec za něco poděkuje, budu vědět, že se jeho osobnost opravdu rozpadá.

Z nemocnice jsem si telefonicky ověřil, budu-li vítán v Hampsteadu, a když jsem byl vřele ujištěn, že ano, namířil jsem se svým jensenem o osm mil dál na jih.

Gillie mezitím vymalovala ložnici, ale nábytek byl ještě vystěhovaný v hale.

"Čekám na koberec," vysvětlovala. "Jako na Godota."

"Ale Godot nikdy nepřišel," namítl jsem.

S ovládanou trpělivostí vysvětlovala: "Tak jsem to právě myslela."

"Tak vystřel poplašné rakety."

"Zatím odpaluju prskavky pod židlemi už od úterka."

"Nic si z toho nedělej, vyjdeme si na večeři."

"Já mám dnes grapefruitový den," namítl.

"Já zase ne. Docela určitě ne. Neobědval jsem a mám hlad."

"Mám ale vynikající recept na grapefruit. Rozpůlí se, posype sacharinem, zalije višňovkou, dá se do trouby a jí se horký..."

"Ne," řekl jsem rozhodně. "Jdeme se najíst k Empress."

A bylo po grapefruitovém programu. Gillie k smrti ráda večeřela u Empress.

"No dobře ... Nudil by ses, kdybys tam šel sám," řekla. "Chvilí ale počkej, než si obleču svoje sexy černé roucho."

Její takzvané sexy černé roucho byly šaty s dlouhými rukávy ze vznešeného salónu, ve kterých vypadala relativně štíhlá.

Sexy nebyly ty šaty vůbec, naopak, a ona je popisovala tak, jak je popisovala, jako kdyby chtěla omluvit cenu, jakou za šaty zaplatila.

Cítila se trochu provinilá. V poslední době se u ní projevovaly poněkud socialistické názory, proto jí trochu vadilo, když zaplatila za šaty částku, za niž by mohla žít rodina s deseti dětmi celý týden.

Večeře v restauraci Empress byla jako vždy klidná, příjemná, dokonalá. Gillie objednala krevety na kari, kuře se smetanovou omáčkou a brandy. Zasmála se, když si všimla, jak se na ni dívám.

"Já se k těm grapefruitům vrátím," přikývla, "ale až zítra."

"Jak se daří trpícím sirotkům?" zeptal jsem se.

Pracovala tři dny v týdnu v jedné společnosti pro adopce, protože díky prevenci těhotenství a interrupčnímu zákonu začal být dětí nedostatek.

"Nemáš náhodou zájem o dvouletá dvojčata afroasijského původu?"

Jsou to dva chlapi a jeden šilhá."

"No, nedá se říct."

"Chudinkové malí."

Roztržitě jedla dalamánek a štědře si ho zdobila máslem.

"Ta dvojčata neumístíme. Kdyby byla alespoň trochu roztomilá ..."

"Šilhání se přece dá spravit," namítl jsem.

"Ano, ale někdo napřed musí o takové dítě projevit zájem a postarat se o léčení."

Pili jsme vynikající víno, i když ne tak vznešené jako od Gillie.

"Uvědomuješ si, že za to, co vyhodíme za tuhle večeři, by vyžila rodina s deseti dětmi?" řekla Gillie.

"A co když má zdejší vrchní deset dětí?" namítl jsem. "A kdybychom tu nejedli, tak by pak ty jeho děti neměly co jíst."

"Bílbost," řekla Gillie a pátravě se zadívala na číšníka, nesoucího kuře.

Pak se zeptala, jak se daří mému otci, já ji řekl, že lépe, ale že mu ještě zdaleka není dobře.

"Slíbil, že vypracuje přihlášky," vysvětloval jsem. "Zatím se do toho vůbec nedal. Prý na to nemá čas, ale ošetřovatelka mi řekla, že otec mnoho hodin prospí. Má za sebou těžký úraz a ještě se z něho nevzpamatoval."

"Co tedy s těmi přihláškami uděláš? Budeš čekat, až mu bude líp?"

"To nemůžu. První přihlášky musíme odeslat do středy."

"Co se stane, když je neodešlete?"

"Koně budou dál stát ve stájích a budou se k smrti nudit, zatímco by měli být na závodišti a vydělávat si na byt a stravu. Pokud jde o některé dostihy v Chesteru, v Ascotu a v Newmarketu, tak je to teď, nebo nikdy. Musíme je přihlásit."

"Takže se do těch přihlášek dáš sám," poznamenala suše. "Koně poběží podle tvého a zvítězí."

"Ať už jsou přihlášky vypracovány jakkoli, lepší nějaké než žádné," povzdechl jsem si. "Ostatně podle počtu pravděpodobnosti musí alespoň něco vyjít."

"No tak vidíš, máš po problémech."

Jenže mně zbývaly dva velké problémy, čnely přede mnou jako skály. Byl to jednak problém financí. Ten bych dokázal vyřešit. Za druhé tu byl Alessandro - a s tím jsem si věru nevěděl rady.

Následující ráno se Alessandro dostavil pozdě. První skupina koní se už ploužila ve výběhu, zatímco já stál s Etty ve středu kruhu a Etty přehazovala jezce. V tu chvíli se objevil v bráně vedoucí ze dvora. Chvilí čekal, aby mohl projít mezi koňmi, pak přišel k nám.

Byl dokonale oblečený, jako předchozí týden. Jezdecké boty měl naleštěné, rukavice bez poskvrny, stejně tak jako větrovku a jezdecké kalhoty. Na hlavě měl ale tentokrát modrobílou vlněnou pružovanou čepici s bambulí, jako ostatní jezdci. Čepice slouží jako ochrana před studeným větrem a na Alessandrovi vypadala stejně nepatřičně jako buřinka na pláži.

Neusmál jsem se. Černé oči se na mne zadívaly jako vždy chladně. Tváře měl Alessandro hubené a lícní kosti vynikaly pod tenkou zažloutlou kůží víc než dřív.

"Kolik vážíte?" zeptal jsem se úsečně.

Chvilí váhal.

"Můžu jezdit na šest kamenů sedm liber, až začnou dostihy. Budu mít nárok na všechny úlevy."

"Ale co teď? Kolik vážíte teď?"

"O několik liber víc, ty já ale shodím."

Etty byla dopálená, ale ovládla se a neřekla, že stejně žádné dostihy nepojede, nebude-li dostatečně dobrý. Zadívala se do svých papírů, aby se rozhodla, kterého koně mu přidělit, už se nadechla, že mu to poví, pak se zarazila a já viděl, jak ji čert něco našeptal.

"Pojedete Traffika," řekla. "Vezměte si Traffika."

Alessandro stál bez hnutí.

"Nemusí si ho brát," obrátil jsem se k Etty.

Pak jsem řekl Alessandrovi: "Nemusíte jezdit Traffika, pokud nechcete."

Polkl, zdvihl hlavu, sebral všechnu odvalu a prohlásil: "Já chci."

Etty s odhodlaným, vzdorovitým výrazem zamávala na Andyho, sedícího už v sedle Traffika, a řekla mu, ať si to s Alessandrem vymění.

"Potěšení je na mé straně," řekl Andy procítěně a pomohl Alessandrovi do sedla neklidného zvířete.

Traffic okamžitě předvedl několik cvičných tanců, několikrát se vzepjal a když zjistil, že má v sedle méně otužilého jezdce než jindy, začal tančit šikmo přes výběh.

Alessandro nespádl, to se mu musí přiznat. Neměl dostatek zkušeností, aby přiměl vzdorovitého hřebečka k poslušnosti, natož aby ho naučil lepšímu chování, ale vedl si stejně mnohem lépe, než bych to třeba dokázal já.

Etty ho s nechutí pozorovala a ostatní varovala, ať se mu nepletou do cesty.

"Ten rozmazlený uličník potřebuje trochu setřít," řekla celkem zbytečně.

"Nevede si ale špatně," poznamenal jsem.

"Hm." Hlas měla zatížený celými tunami pohrdání. "Jen se podívejte, jak ho tahá za hubu. To by Andy nikdy neudělal."

"Radši ho nepouštějte na planiny," poznamenal jsem.

"Jen ať se chlapec poučí," řekla Etty zatvrzele.

"Na druhé straně by nebylo chytré zabít slepici, která snáší zlatá vejce, že?"

Vyčítavě se na mne zadívala. "Bez těchhle peněz se stáje klidně obejdou."

"Stáje potřebují jakékoli peníze."

Etty potřásla hlavou. Nevěřila mi. Rowley Lodge patřily mezi nejlepší stáje již od doby, kdy tam poprvé nastoupila a těžko jí mohl kdo vysvětlit, že všechny úspěch stájí vede nakonec k finančním potížím.

Kývl jsem na Alessandra a on se ke mně přiblížil natolik, nakolik to bylo s jeho tančícím koněm bezpečné.

"Nemusíte ho jezdit na planinách," upozornil jsem ho.

Traffic se k nám otočil zadkem a Alessandro na mne přes rameno zavolał: "Já ale chci. Nechám si ho."

Etty ho zařadila ve skupině jako čtvrtého a varovala všechny ostatní, ať se k němu moc nepřibližují. Sama vyšplhala do sedla Indiga, já na Cloud Cuckoo-Landa, a George otevřel vrátka. Zahnuli jsme doprava na cestu směrem na cvaly na Warren Hill. Cestou se nestalo nic zvláštního, jediné snad to, že Traffic zacouval do nepozorného tipaře, když jsme přecházeli Moulton Road. Tipář koně poznal, dal se na ústup a lamentoval. Newmarketští tipaři znali všechny koně na planinách od vidění. Je to co říct, protože ve městě je v tréninku dva tisíce zvířat, z toho stovky dvouletých, kteří se mění co do stavby měsíc po měsíci. Tipaři se učí poznávat koně jako třídní učitelé nové žáky, a zřídka kdy se mylí. Já jen doufal, že onen tipář byl dostatečně zaměstnaný sám sebou a svou bezpečností a jezdce si nepovšiml.

Na Warren Hillu jsme museli čekat, až na nás přijde řada, protože jsme ono ráno byli v pořadí čtvrtá skupina, která se dostavila na práci. Alessandro chodil s Traffikem v kruhu kousek od nás, nebo se alespoň pokoušel držet ho v kroku. Traffikova představa chůze by byla ale zahanbila i leckterého divokého koně z rodea.

Etty konečně odvedla skupinu pod kopec a vyslala koně v menších skupinkách nahoru do svahu. Já zůstal se svým koněm zhruba ve středu dráhy a díval se, jak kolem mne zvířata cválají. Nahoře na kopci zůstali koně stát, pak se rozdělili, sešli dolů střední drahou a pod kopcem se znovu shromáždili. Většinou při ranní práci cválali do kopce dvakrát a to poměrně velké stoupání pro ně bylo dost náročné i na tak krátké trati.

Alessandro vyjel do kopce až s poslední čtyřčlennou skupinou.

Hodnou chvíli, než ke mně docválali, mi už bylo jasné, že koně neovládá, že to je naopak kůň, kdo je pánem situace. Jak mě mýjel, projevoval všechny známky splašeného uprchlíka: hlavu měl nataženou dopředu, uzdu v zubech, v očích mu svítilo bělmo. Alessandro měl asi tolik naděje, že zvládne situaci, jako neposkvrněná panna na transportní vojenské lodi. Držel se koně zuby nehty a jako by se modlil.

Vrchol stoupání Traffikovi nic neřikal. Zahnul prudce doleva a vyrazil šikmo k Bury Hillu. Neprojevnil ani tolik zdravého rozumu, aby si to zamířil ke stájím, naopak, držel se příliš stranou k severu a minul stáje o půl míle. Cválal dál, bušil kopyty do země a unášel Alessandra nezadržitelně směrem na Lovestoft.

Potlačil jsem nešlechtnou myšlenku, že by mě vůbec nemrzelo, kdyby se vrhl přímo do Severního moře. Zvítězil rozum a já zvážil, že kdyby se Traffikovi něco stalo, otřásl by to samými základy Rowley Lodge. Vydal jsem se tedy klusem za nimi, ale když jsem dojel k Bury St. Edmunds Road, nebylo po koni a jezdci ani stopy.

Přejel jsem silnici a zůstal stát. Uvažoval jsem, kterým směrem se dát.

Přiblížil se ke mně vůz s vydešeným řidičem. Řidič vystrčil hlavu z okénka.

"Nějakej cvok to do mě málem napral," křičel. "Nějakej cvok ...

tady na silnici ... se splašeným koněm."

"To je nepřijemné," zavolał jsem na řidiče soucitně, ale ten se na mne jenom vztekle ohlédl a málem vjel do stromu.

Jel jsem pomalu po okraji silnice a byl jsem zvědavý, koho najdu dřív, jestli Alessandra, a jak dlouho potrvá, než se mi podaří najít a chytit zlobivého Traffika. Z nejbližšího kopce jsem nezahlédl ani jednoho, ani druhého. Silnice přede mnou byla zcela prázdná. Začínal jsem mít starost. Pobídl jsem Cloud Cockoo-Landa do mírného cvalu, takže jsme se po měkké krajnici pohybovali rychleji.

Minuli jsme Limekilns a po Alessandrovi stále ani vidu, ani slechu.

Silnice stoupala a klesala bez zátáček. Alessandro nikde. Nakonec jsem ho našel dobře dvě míle od planin.

Stál na křižovatce na zemi a držel Traffikovy otěže. Hřbě se zřejmě při útěku unavilo a mělo toho dost. Svěsilo hlavu, těžce dýchalo a celé se potilo. Stoupala z něho pára. Na šíji mělo chuchvalce pěny a z huby mu unaveně visel jazyk.

Sklouzl jsem ze sedla Cloud Cockoo-Landa a přejel rukou Traffikovi po nohou. Všechno v pořádku. Nikde nic. Oddech! jsem si úlevou, narovnal se a podíval na Alessandra. Oblíče měl jako z kamene a oči bez výrazu.

"Jste v pořádku?" zeptal jsem se.

Vzpřímil hlavu: "Samozřejmě."

"Je to obtížný kůň," poznamenal jsem.

Alessandro neodpověděl. Jeho sebeláska sice možná utržila ránu, ale nebyl natolik měkký, aby jakoukoli útěchu potřeboval nebo byl ochoten přijmout.

"Bude lepší, když ho zpátky povedete," řekl jsem. "Veďte ho krokem, dokud pořádně nevychladne. A dejte pozor na provoz."

Alessandro vzal otěže a Traffic se neochotně otočil. Dal se do pohybu, teprve když musel.

"Co je tamhleto?" zeptal se Alessandro a ukázal na malý travnatý kopeček kousek od křižovatky, kde jsme stáli. Odvedl Traffika stranou, abych viděl, kam ukazuje, ale to ani nemusel.

"To je chlapcův hrob."

"Chlapcův?" tvářil se zmateně.

Onen malý hrobeček znali všichni lidé z Newmarketu, jen Alessandro ne. Asi čtyři stopy dlouhý hrobeček ohraničoval drát, jako trávníky v parcích. Drát zachytil několik špinavých umělých narcisů, na hrobečku samém leželo několik opravdových vadnoucích kytíček. Také tam někdo odhodil prázdný kalíšek z umělé hmoty.

Hrob vypadal opuštěný a přitom jako by o něj někdo trochu pečoval.

"Koluji o něm různé příběhy," řekl jsem. "Příběh, který vypadá nejpravděpodobněji, vypráví o tom, že jeden pastýř při pastvě usnul, přišel vlk a zadával polovinu stáda. Když se pastýř vzbudil a zjistil, co způsobil, byl tak nešťastný, že se oběsil."

"Sebevrahy pohřbívali u křižovatek," přikývl Alessandro. "To je všeobecně známé."

Usoudil jsem, že neuškodí zkusit mládence trochu polidštit a tak jsem vyprávěl dál.

"O ten hrob se lidé starají, i když nepravidelně. Tráva je vždycky pokosená a často se tu objevují čerstvé květiny ...

Nikdo neví, kdo sem ty květiny dává, snad cikáni. Existuje také legenda, že na jaře jsou květiny na hrobečku v barvách, které vyhrávají Derby."

Alessandro se zadíval na dojemný památník.

"Černé kytky nejsou," řekl pomalu.

Archangelovými barvami byla černá, světle modrá a zlatá.

"Jsem si jistý, že to cikáni vyřeší," řekl jsem suše a pomyslel si, že možná najdou jednodušší barevnou kombinaci.

Otočil jsem Cloud Cockoo-Landa směrem k domovu a odjel.

Když jsem se pak ohlédl, viděl jsem Alessandra, jak pomalu vede Traffika po okraji silnice. Štíhlá, vzpřímená postava v neposkvrněném oblečení se zářivě modrobílou čepicí. Škoda, že je takový. Kdyby měl jiného otce, mohl by z něho být úplně jiný člověk.

Jenže já bych byl taky jiný, kdybych měl jiného otce. To platí pro kde koho.

Přemýšlel jsem o tom celou cestu do Rowley Lodge. Zdálo se mi, že otcové vychovávají, krmí a kříví své mladé ratolesti, ale v zásadě jejich povahu změnit nemohou. Mohou vychovat pokřivený buk anebo bujný plevel, ale buk bude mít takové vlastnosti, které jsou mu dány, a ty nakonec převládnu. Vycházel-li člověk z takovýchto botanických úvah, byl Alessandro cosi mezi rulíkem zlomocným a brusinkou. Pokud půjde vše podle jeho otce, červené bobulky, ty jedlé, prohrají.

Když jsme se vrátili, vyrovnal se Alessandro s Ettiným neskrývaným opovržením s ledovým klidem. Jen málo stájníků si ho dobíralo.

Většina se ho instinktivně bála. Podle mého bylo vidět, že mají rozum. Ostatní, méně citliví, zaujali obranné postavení a jednoduše ho ignorovali.

George odvedl Traffika do jeho stání a Alessandro za mnou šel do kanceláře. Rychle se podíval na Margaretu, sedící za psacím stolem v úhledných tmavomodrých šatech, kučery vysoko vyčesané, jako vždy. Její přítomnost ho ale v nejmenším neodradila od toho, aby mi řekl, co si myslí, protože zřejmě i on na zpáteční cestě uvažoval.

"Neměl jste mě pustit do sedla tak špatně připraveného koně," řekl útočně.

"Já jsem vás nenutil. Vy jste se rozhodl sám."

"Slečna Craigová mě na něho posadila, aby ze mě udělala pitomce."

V tom měl pravdu.

"Mohl jste odmítnout," namítl jsem.

"To jsem nemohl."

"Mohl jste říct, že potřebujete získat víc zkušeností, než si sednete do sedla nejobtížnějšího koně z celých stájí."

Nozdry se mu zachvěly. Tak sebekritickou myšlenku by nikdy nedokázal vyslovit.

"No nic," pokračoval jsem. "Já osobně si nemyslím, že by vám jízda s Traffikem něco dala. Takže už vám ho nepřidělíme."

"Já na tom ale trvám," řekl prudce.

"Na čem trváte?"

"Trvám na tom, že příště zase pojedou Traffika." Povýšeně se na mne zadíval a dodal: "Hned zítra."

"Proč?"

"Protože když ho nepojedu, všichni si budou myslet, že to nedokážu nebo že se bojím."

"Takže vám přece jenom není jedno, co si o vás ti druzí myslí," řekl jsem suše.

"Ne, je mi to jedno!" vyhrkl.

"Tak proč trváte na tom, že koně pojedete?"

Vzdorovitě stiskl ústa. Pak řekl: "Odmítám odpovídat na další otázky. Zítra hodlám jet Traffika."

"Dobře, prosím," řekl jsem klidně. "Jenže já ho zítra na planiny nepošlu. Další cval nepotřebuje. Zítra bude chodit jenom ve výběhu, a to by vás nudilo."

Soustředěně, podezíravě se na mne zadíval. Snažil se uhádnout, jestli se pokouším ho zviklat. Samozřejmě, že jsem se o to pokoušel.

Pokud je možné nazývat to, že člověk někomu zkazí velké gesto, zvikláním.

"Dobře," řekl neochotně. "Tak s ním tedy budu jezdit ve výběhu."

Otočil se na patě a vyšel z kanceláře. Margaret se za ním dívala s výrazem, který se mi zdál zcela nečitelný.

"Pan Griffon by nesnesl, kdyby s ním takhle někdo mluvil," řekla.

"Pan Griffon to nemusí snášet."

"Já teď chápu, proč ho Etty nemůže vystát, je drzý, jinak se to ani nedá popsat. Je prostě drzý." Podala mi přes stůl tři otevřené dopisy.

"Na tohle se budete muset podívat, prosím vás." Pak se vrátila k Alessandrovi. "Stejně je ale strašně pěkný."

"Ale vůbec ne," namítl jsem. "Když něco, tak je šeredný."

Krátce se usmála. "Je děsně přitažlivý."

Odložil jsem dopisy. "Prosím vás, nebudte bláhová. Je přitažlivý asi jako pytel hřebíků."

"To vy těžko můžete posoudit," řekla moudře, "když jste mužský."

Zavrtěl jsem hlavou. "Vždyť je mu teprve osmnáct."

"S tím nemá věk nic společného," řekla. "Mužský to buďto má, nebo nemá, už od mládí. A on to tedy má."

Nevěnoval jsem jí mnoho pozornosti. Margaret sama byla tak málo přitažlivá, že jsem ji nepovažoval za schopnou tyhle věci posoudit.

Když jsem si přečetl dopisy a vrátil jí je s tím, že na ně může odpovědět sama, odešel jsem do kuchyně udělat si kávu.

Stopy po noční práci ležely všude kolem. Zbytky brandy, studené mléko, káva a spousty popsaného papíru. Trvalo mi skoro celou noc, než jsem vypracoval přihlášky. Byl bych tu noc strávil raději s Gillii.

Vymyslet přihlášky bylo obtížné. Nejen proto, že jsem to dosud nikdy nedělal, ale protože jsem si musel řádně několikrát prostudovat podmínky každého dostihu, dokud jsem si nebyl jistý, že je mi to zcela jasné, a také kvůli Alessandrovi. Musel jsem stále uvažovat, co ho nechám jet, pokud u nás ještě za měsíc bude.

Bral jsem výhrůžky Alessandrova otce vážně. Pravda, chvílemi jsem si myslel, že je to ode mne bláhovost. Ten únos před týdnem nebyl zert. A pokud se nepřesvědčím, že Enso opravdu nevypálí další salvu, bude rozumnější si s jeho synem počínat moudře. Do začátku rovinové sezóny zbýval ještě měsíc a já tedy měl ještě měsíc na to, abych něco vymyslel. Pro každý případ jsem ale přihlásil některé nadějnější koně do dostihů pro učeně a v celé řadě otevřených dostihů jsem přihlášky zdvojnásobil, protože poběží-li někde dva koně, jednoho z nich bude moci jet Alessandro. Také jsem přihlásil hodně koní do méně důležitých dostihů, zvláště na severu. Ať se to Alessandrovi bude líbit nebo ne, určitě bude lepší, zahájí-li svou kariéru mimo soustředěnou pozornost veřejnosti. Pak jsem se přehraboval v kanceláři, dokud jsem nenašel knihu, do které starý Robinson zapisoval všechny přihlášky v předešlém roce. Zkontroloval jsem si svůj pracovní záznam s otcovými přihláškami. Následně jsem odečetl asi dvacet koní, protože jsem zjistil, že jsem trochu příliš hýřil. Některé jsem pozpřeházal, až mi vyšel přibližně stejný počet přihlášek na ten určitý týden jako rok předtím. Jediný rozdíl byl ten, že jsem posílal víc koní na sever. Když jsem pak sepisoval definitivní seznam na oficiálním žlutém formuláři (tiskacím písmem, jak bylo předepsáno), ještě jednou jsem překontroloval, jestli jsem náhodou nepřihlásil některého z dvouletých do handicapu, nebo klisny do dostihů hřebečků, jestli jsem se prostě nedopustil chyby, která by mě okamžitě prozradila.

Když jsem předával vyplněný formulář Margaretě, aby si ho zapsala a pak dala na poštu, poznamenala jen: "To není písmo vašeho otce."

"Ne, on mně přihlášky diktoval. Já to zapisoval."

Lhostejně přikývla a těžko říct, jestli mi věřila, nebo ne.

Následující den jel Alessandro v první skupině Pulitzera. Vedl si docela dobře a choval se tiše. Po snídani se vrátil s kamenným obličejem, s nikým se nebavil a když druhá skupina vyjela na planiny, nechal si pomoci do sedla Traffika. Díval jsem se za ním z brány a viděl jsem, jak nervózní zvíře jako obvykle tančí a poskakuje, uhýbá před stíny, a jak se ostatní stájníci se svými svěřenci drží v uctivé vzdálenosti.

Když jsme se za hodinu a čtvrt vrátili, držel Traffikovy otěže George. Alessandro ležel v bezvědomí na zemi, stájníci stáli kolem něho.

7

"Traffic ho shodil," řekl jeden z chlapců. "Prostě ho shodil, pane."

A on, jak padal, uhodil se hlavou o plot."

Přidal se ustaraný další stájník: "Stalo se to zrovna teď, pane."

Oběma bylo asi šestnáct, oba byli učňové, a ani jeden ani druhý nevynikali odvahou. Nezdálo se mi pravděpodobné, že by byli Traffika podráždili úmyslně, aby nafoukaného Alessandra doslova srazili k zemi, ale co člověk mohl vědět. Jediné, čím jsem si byl jistý, bylo, že jim ve vlastním zájmu neobyčejně záleží na Alessandrově zdraví.

"Georgi, odveďte Traffika do jeho boxu a vy, Etty ..." Stála po mém boku a netvářila se zvláště zarmouceně. "Máme tu něco, co se dá použít jako nosítka?"

"Máme nosítka v sedlovně," přikývla a vydala pokyn, aby pro ně došli.

Ukázalo se, že nosítka jsou kus špinavého plátna připevněného ke dvěma křivým tyčím, připomínajícím vesla. Než se s nimi chlapci vrátili, zklidnil se mi puls, jako kdybych sestoupil z Mount Everestu.

Alessandro byl živý, nebyl v hlubokém bezvědomí a mně zatím nehrozilo, že mě Ensova pistole pošle na věčnost.

Pokud jsem byl schopen to posoudit, neměl nic zlomeného, ale stejně jsem byl velmi opatrný, když jsme ho zdvihali na nosítka. Etty se to nelíbilo. Být po jejím, tak ho vzal George s Gíngem za ruce a za nohy a hodili ho na nosítka jako pytel mouky. Já byl ohleduplnější.

Poprosil jsem je, aby Alessandro zdvihli opatrně a odnesli ho do domu, do místnosti pro majitele a položili na pohovku.

Šel jsem za nimi, ale cestou jsem se ještě zastavil v kanceláři a požádal Margaretu, aby zatelefonovala pro lékaře.

Když jsem vešel do místnosti pro návštěvníky, Alessandro se už probíral. George a Gíngé stáli nad ním, první postarší a rezignovaný, mladší bojovný, ani jeden, ani druhý neprojevovali s pacientem soucit.

"Dobře," řekl jsem jim. "To by bylo všechno. Za chvíli přijde lékař."

Oba se zatvářili, jako kdyby měli co říct, ale nechali si to pro sebe.

Vyšli ven se sevřenými rty a svoje názory ventilovali až na dvoře.

Alessandro otevřel oči. Poprvé mi připadal zranitelný. Nevěděl, co se stalo, nevěděl, kde je, ani jak se tam dostal.

Zmatek mu změnil tvář. Vypadala náhle mladší a měkčí. Pak se zadíval na mne a v jediném okamžiku se mu vrátila paměť.

Holubice se okamžitě změnila v dravce. Uvolnění jako kdyby se změnilo v uzlovitou křeč.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Traffic vás shodil."

"Ach tak," řekl chabě. Zavřel oči a sevřenými zuby procítěně procedil jediné slovo: "Zatraceně."

V tu chvíli nastal u dveří zmatek a do místnosti vpadl šofér.

Margaret ho držela za ruku a snažila se ho zadržet. Bez obtíží ji odhodil a chystal se naložit stejně se mnou.

"Co se stalo?" zeptal se výhrůžně. "Co jste udělal synovi?"

Jak jsem zaslechl jeho hlas, zamrazilo mě v zádech. Zněl stejně jako hlas jednoho z těch gumových mužů.

Alessandro, ležící na pohovce, unaveně promluvil. Hovořil italsky, ale díky tomu, že jsem měl kdysi jednu italskou milou, víceméně jsem mu rozuměl.

"Nech toho, Carlo, vrať se k vozu a počkej. Shodil mě kůň. Neil Griffon mi neublížil. Vrať se k vozu a čekej na mne!"

Carlo zavrtěl pomalu hlavou jako zmatený býk, pak se ale uklidnil a uposlechl. V duchu jsem provolal slávu disciplíně v Riverově domácnosti.

"Přijde se na vás podívat lékař," řekl jsem.

"Nechci doktora."

"Z té pohovky nevstanete, dokud si nebudu jistý, že jste v pořádku."

Ušklíbl se. "Bojíte se mého otce?"

"Myslete si, co chcete," řekl jsem krátce a on si nepochybně myslel, co chtěl.

Pak přišel lékař. Ukázalo se, že to je týž, který mi kdysi léčil zarděnky, příušnice, spalničky a plané neštovice. Byl už starý, měl zaslzené oči, váhavou řeč a našemu pacientovi se nikterak nelíbil.

Alessandro se k němu choval nezdvořile a lékař mu to oplácel vřidlostí, místo aby mu dal zaslužených pár pohlavků.

"Mládenec je celkem v pořádku," řekl lékař nakonec. "Ale bude lepší, když dnes zůstane v posteli a zítra bude odpočívat. Pak byste už měl být v pořádku, mladíku, co?"

Mladík na doktora nevěděčně zahlížel a neodpovídal. Lékař se otočil ke mně, shovívavě se usmál a požádal mne, abych mu dal vědět, kdyby se u pacienta ukázaly nějaké další příznaky, jako třeba závratě nebo bolesti hlavy.

"Starý idiot," řekl pacient, když jsem lékaře vyprovázel.

Než jsem se stačil vrátit, byl už na nohou.

"Můžu jít?" zeptal se uštěpačně.

"Můžete jít, kam chcete a na jak dlouho chcete," přikývl jsem.

Přivřel oči. "Mne se nezbavíte."

"Škoda," poznamenal jsem.

Po krátkém, vzteklém mlčení vyšel nejistým krokem z místnosti.

Já zamířil do kanceláře a oknem spolu s Margaretou přihlížel, jak kolem Alessandra skáče šofér, jak ho pečlivě usazuje na zadní sedadlo mercedesu a jak pak bez ohlednutí "syna" odváží.

"Je v pořádku?" zeptala se Margaret.

"Je otrávený, ale v podstatě neotrávený," řekl jsem břitce a Margaret se dala do smíchu.

Sledovala nicméně vůz, dokud nezmizel směrem k Bury Road.

Následující den se neobjevil, přišel až ve čtvrtek ráno, včas na první skupinu. Byl jsem nahoře, na horním konci dvora a hovořil s Etty. Etty se okamžitě přestala tvářit příjemně, stiskla rty a dávala najevo nechuť, jakou jsem na ní viděl vždy, kdykoli se Alessandro ukázal poblíž. Když zahlédla, jak pružně vyskakuje z vozu a energicky se k nám blíží, vzpomněla si náhle, že musí něco okamžitě zařadit na druhém konci dvora, v jednom ze vzdálených stání.

Alessandro si povšiml, jak prchá a pohrdlivě zkroutil rty. Na mne se místo pozdravu provokativně ušklíbl. Podával mi malou plechovou krabičku, stejnou, jako byla ta předtím.

"Mám pro vás vzkaz," řekl.

Už zase byl povýšený a i kdyby mně nebyl podal tu krabičku, poznal jsem na něm, že se určitě setkal se svým otcem.

Jako kdyby znovu nabil baterie zlou vůlí.

"Víte, co v tom je?" zeptal jsem se.

"Nevím," řekl.

Tentokrát jsem mu věřil, protože jsem na něm viděl, že mu vadí, že to neví. Plechová krabička byla přelepená lepicí páskou. Alessandro s úšklebkem přihlížel, jak ji odlepuji. Zmuchlal jsem pásku do malé lepidivé kuličky a strčil do kapsy. Pak jsem plechovku opatrně otevřel.

Byl tam zase malý dřevěný koníček, uložený ve vatě. Na krku měl zavěšenou cedulku.

Měl ulomenou nohu.

Nevím, jak jsem se v tu chvíli tvářil, ale když jsem se podíval na Alessandra, už se nešklebil, tvářil se sice útočně, ale také trochu ustaraně.

"Prý se vám to nebude líbit," řekl odbojně.

"Tak pojďte se mnou, jestli se to bude líbit vám."

Vyrazil jsem směrem k vjezdu, ale on za mnou nešel. Než jsem došel k cíli, přiběhl mi naproti George s nešťastnými očima.

"Pane Neile ..., Indigo se zašprajcl v boxu a zlomil si nohu ...

úplně jako Moonrock ... To by člověk nevěřil, že se taková věc může stát takovým starým a zkušeným zvířatům. A není to ani deset dní."

"Ne, to by člověk nevěřil," řekl jsem zasmušile a šel za Georgem k Indigovu stání.

Jedovatý vzkaz v plechové krabičce jsem zastrčil do kapsy saka.

Ochotný, hodný valach ležel na slámě a chabě se snažil postavit.

Zdvíhal hlavu a hrabal jednou přední po zemi. Druhá přední ležela bezmocně ohnutá v nepřírozeném úhlu, přeražená

těsně nad hlezmem.

Sedl jsem si vedle ubohého, starého koně na bobek a poplácal ho po šíji. Znovu zvedl hlavu a znovu se chabě snažil zdvihnout na nohy, pak se znovu složil do slámy. Oči měl skelné a tekly mu sliny.

"Nedá se nic dělat, Georgi," řekl jsem. "Jdu zatelefonovat veterináři."

Mluvil jsem smutně a snažil se v sobě utlumit obrovský vztek.

George odevzdaně přikývl, ale mnoho citu najevo nedával, jako každý starší stájník. Už za svůj život viděl umírat mnoho koní.

Mladý, baculatý Dainsee byl právě ve vaně, když zazvonil telefon.

"Neříkejte, že je to další," vykřikl, když jsem vysvětlil, o co se jedná.

"Obávám se, že ano. A prosím vás, nemohl byste vzít s sebou věci na odebrání krevního vzorku?"

"Prosím vás, nač?"

"Řeknu vám to, až sem přijedete ..."

"Dobře," řekl překvapeně, nicméně ochotný mě poslechnout.

"Tak tedy dobře, bude to trvat jen chvilku, co se z osušky převléknu do elegantního oblečení."

Přijel za dvacet minut svým zaprášeným landroverem. Byl v džínách, vyskočil na štěrk, vesele na mne zamával a vydal se okamžitě k Indigovu stání. George tam stál vedle koně. Jinak byl dvůr prázdný a tichý. Etty, nešťastná nad tím, že přichází o svého vedoucího koně, odjela s první skupinou na Southfields, k závodisti, Alessandro zřejmě jel s ní, protože jsem ho nikde neviděl. Šofér čekal jako vždy v autě.

Indigo už stál. George ho držel za úvazek a vyprávěl nám, že starý, hodný kůň jako by najednou zase získal sílu, že se postavil a že dokonce sežral trochu sena. A jaká je to škoda, že se mu to stalo.

Přikývl jsem, vzal od něho úvazek a řekl mu, že se o Indiga postarám, ať raději jde ke šrotovníku a chystá oves na ranní krmení.

"Je to dobrý štolba," řekl Dainsee. "Starý George. Býval kdysi vrchním zahradníkem v paláci místokrále v Indii. Proto tady máte tak hezký, úhledný záhonky a sudy s keřičky. Však se to taky majitelům, když sem přijíždějí, líbí."

To mě překvapilo. "Netušil jsem, že ..."

Je to zvláštní svět. Pohládl Indiga a podíval se zblízka na zlomenou nohu.

"K čemu vám bude ta krevní zkouška?" zeptal se.

Vzpřimil se a pátravě se na mne zadíval.

"Platí u veterinářů nějaké pravidlo o mlčenlivosti?"

Okamžitě začal být zvědavý.

"Myslíte jako úřední tajemství, jak ho musejí dodržovat lékaři a právníci? Samozřejmě, že ano, pokud ovšem nejde o slintavku nebo kulhavku, tam se mlčet nesmí."

"Ne, o nic takového nejde." Zaváhal jsem. "Víte, já bych byl rád, kdybyste mohl zařadit anonymní krevní zkoušku ... Je to možné?"

"Jak moc anonymní? Budu to muset dát hipologické výzkumné laboratoři, sám zkoušku udělat nemůžu, nejsem na to zařízený."

"Nestačí krevní vzorek bez jména koně?"

"Jasně, to samozřejmě jde, to se dělá každou chvíli, ale přece si snad nemyslíte, že někdo toho chudáka starého dopoval."

"Myslím si, že mu dali narkózu," řekl jsem, "a že mu tu nohu někdo přerazil úmyslně."

"No nazdar!"

Otevřel ústa úžasem, až připomínala písmeno O. V očích mu ale jiskřilo, jak rychle uvažoval.

"Vypadáte rozumně," řekl nakonec. "Tak se tedy na to podíváme."

Sedl si na bobek vedle postižené nohy a přejel prsty lehce po kůži nad zlomeninou. Indigo trošku ucukl a prudce zdvihl hlavu.

"Klid, klid," řekl Dainsee, vstal a poplácal koně po šíji.

Nazdvihl obočí a obrátil se ke mně.

"Můžete mít pravdu a taky nemusíte."

Chvilí se zarazil a uvažoval. Několikrát pozvedl a zase spustil obočí, jako by chtěl své myšlenky zdůraznit. Nakonec řekl: "Já vám něco povím. Mám doma přenosný rentgen. Zajedu pro něj a uděláme snímek. Co vy na to?"

"To je výborný nápad," řekl jsem potěšeně.

"Dobře," otevřel brašnu, stojící u dveří. "Já mu zatím tu nohu zmrazím, aby ho to nebolelo, než se vrátím." Vytáhl jehlu a stříkačku, podržel ji proti světlu a začal si ji chystat.

"Ne, napřed vezměte ten krevní vzorek," zadržel jsem ho.

"Cože?" ohlédl se. "Vlastně jo, samozřejmě, vždyť je to jasný, já jsem pitomec," zasmál se, odložil stříkačku a vytáhl jinou, mnohem větší, prázdnou.

Odebral vzorek z žíly. Našel ji snadno, okamžitě se strefil.

"To byla klika," řekl sebezlehčujícím tónem a natáhl dobře decilitr krve do stříkačky. "Musím dát výzkumáku dost materiálu," řekl, když viděl, jak se dívám. "Kdybych přinesl jen pár kapek, těžko by z toho něco udělali."

"Asi máte pravdu."

Krevní vzorek zabalil a dal do brašny, pak vstříkl Indigovi do přední nohy místní chladicí anestetikum, přikývl, stále v dobré náladě, a rychle odešel. Indigo se tvářil netečně, spokojeně se věnoval svému senu a já měl co dělat, abych potlačil vztek. Vrátil jsem se do domu.

Na cedulce, připevněné k malé dřevěné figurce koně, bylo velkým písmem napsané jediné slovo: Indigo. Druhá strana

obsahovala krátkou zprávu: Kdo ublíží mému synovi, chce být zničen.

George a Etty nemohli pochopit, proč veterinář odjel, aniž by Indiga uspal.

"Totiž ..." vymýšlel jsem si, "zjistil, že si s sebou nevzal veterinární pistoli. Předpokládal, že ji má v brašně, ale neměl, tak se pro ni musel vrátit."

"Ach tak," uklidnili se.

Etty mi pak vyprávěla, že při cvalech šlo všechno dobře a že Lucky Lindsay pracoval výborně, udělal v plné rychlosti pět furlongů a ani se nezadýchal.

"Toho proklatého mrňavého Alexe jsem posadila na Clip Clopa a řekla mu, ať nejezdí naplno, ale ten uličník mě neposlechl. Pobídl ho do cvalu, takže Lancat jako kdyby zůstal stát, a tipaři si mohli vykoukat dalekohledy."

"Hlupák," přikývl jsem. "Musím si s ním promluvit."

"Dělá, co může, aby mě dopálil," stěžovala si Etty. "Když u toho nejste, chová se nemožně." Zhluboka, nešťastně se nadechla a zauvažovala. "Víte, skoro si myslím, že byste měl říct panu Griffonovi, že ten kluk u nás nemůže zůstat."

"Až za otcem do nemocnice příště půjdu, poradím se s ním," řekl jsem. "Co ho necháte jet v druhé skupině?"

"Pulitzera," řekla okamžitě, "protože u toho o nic nejde, když ho nepojede tak, jak mu řeknu."

"Až se vrátíte, řekněte mu, že s ním chci mluvit, než zmizí."

"Vy s námi nejdete?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, já tu zůstanu a postarám se o Indiga."

"To je škoda, byla bych ráda slyšela, co si myslíte o Pease Puddingovi."

Pokud by měl běžet Lincoln, měli bychom ho nechat běžet příští týden na zkoušku. Dostih už bude od soboty za tři týdny, nezapomeňte na to."

"Můžeme ho nechat zítra běžet zadržovaný cval a uvidíme, jestli už je připravený pro plný zkušební cval." Nepřiliš ochotně přijala můj návrh a uznala, že jeden den odkladu nic nezkazí.

Sledoval jsem, jak odchází ke svému domku na snídani. Mohlo mne těšit, že vůbec stojí o můj názor, jenže já dobře věděl, proč tomu tak je. Pracovala skvěle, když se s ní někdo podílel na odpovědnosti.

Když byla na planinách, připadalo jí, že jí chybí vedení. Věděla velmi dobře, že se v koních vyzná mnohem víc než já, protože ale nerada nesla odpovědnost, přenechávala hlavní rozhodnutí mně. V tu chvíli bych byl potřeboval nějaký rychlokurs, kde by člověka naučili poznat, kdy je kůň opravdu fit ... V duchu se mi vynořil vtip o rychlokursu pro piloty. Hloupost.

Dainsee se vrátil ve svém landroveru, když odešla na práci druhá skupina. Natáhli jsme kabely od rentgenu oknem kanceláře a pak je nastavovali prodlužovacími kabely, abychom dosáhli až k Indigově boxu. Celkem jsme museli použít čtyři plné délky. Majitel kabelů mě ubezpečil, že kdyby bylo nejhůř, dosáhne se svým přístrojem až na půl míle. Udělal tři snímky poškozené končetiny, pak všechno zase sbalil a jen tak mezi prací ubohého Indiga uspal a zbavil všech strastí.

"Budete potřebovat důkazy pro policii," řekl Dainsee, když mi potřásl rukou.

"Ne ..., já do toho policii tahat nebudu, alespoň ne teď." Chystal se něco namítat, ale já ihned pokračoval: "Mám k tomu velmi pádné důvody. Teď vám je nemohu sdělit ..., ale ty důvody zde jsou."

"Prosím, je to na vás."

Zadíval se k Moonrockovu boxu a tázavě se na mne ohlédl.

"Nevím," řekl jsem. "Co si o tom myslíte vy, když o tom uvažujete?"

Chvilí přemýšlel. Byl v tu chvíli vážný. Pak řekl: "Zlomit kyčel, to chce hodně silnou ránu. Nevím, proč by někdo vymýšlel něco tak těžkého, když může přerazit bérec, jako u Indiga."

"Myslíte si, že Moonrock byl spíš inspirace pro Indigův případ?"

"Ano, myslím," ušklíbl se. "Jen si dejte pozor, aby z toho nebyla epidemie."

"Dám si pozor," řekl jsem lehce, ale s vědomím, že to je opravdu nutné.

Alessandro jako kdyby nedostal od Etty žádný vzkaz, že s ním chci mluvit. Když se vrátil, šel přímo přes dvůr k vozu a já ho zahlédl jenom proto, že jsem se náhodou podíval z okna.

Otevřel jsem okno a zavolal na něho: "Alessandro, pojdte sem na chvíli."

Šel dál, jako by mě neslyšel. Tak jsem tedy dodal: "Musím s vámi mluvit o vašem prvním dostihu!"

Zarazil se v půli kroku, zaváhal, pak změnil směr a pomalu došel k oknu.

"Zajděte prosím do místnosti pro hosty. Tam, kde jste ležel po úrazu ..."

Zavřel jsem okno a chlácholivě jsem se usmál na Margaretu.

Mohla si to přebrat, jak chtěla. Pak jsem odešel z doslechu.

Alessandro neochotně vstoupil, věděl, že se chytí do léčky, ale já se nicméně zachoval fěr.

"Za čtyři týdny ode dneška můžete jet v dostihu pro učně v Cattericku."

Pojedete Pulitzera. Ovšem jen pod podmínkou, že se tím nebudete všude chlubit a nebudete dráždit ostatní učně."

"Chci jet Archangela," řekl suše.

"Víte, někdy se mi zdá, že jste neobyčejně inteligentní a že kdybyste tomu věnoval veškerou svou energii, mohl by se z vás stát docela slušný žokej," řekl jsem a než se stačil zatvářet samolibě, rychle jsem dodal: "Ale zase někdy, jako třeba dneska, se chováte tak slabomyslně a s takovým nedostatkem pochopení, o co vlastně běží a co vlastně je zapotřebí k tomu, abyste se stal tím, čím se stát chcete, že se vaše ambice zdají skoro směšné."

Štíhlá postava se napřímila a černé oči nepřátelsky plály. Konečně soustředěně poslouchal a já toho rychle využil.

"Koně jsou tu od toho, aby vítězili v dostizích. Nebudou vítěziti v dostizích, jestliže se jim zmaří pracovní program."

Když dostanete příkaz, abyste koně jel zadržené, a vy ho místo toho vyjíždíte naplno až do vyčerpání, tak děláte, co můžete, abyste přípravu koně pokazil.

Nebudete vítězit v dostizích, jestliže nebude dobrá stáj. Takže je ve vašem zájmu, abyste pomáhal koně řádně připravit, podle svých nejlepších možností. Neuposlechnout pokyny je prostě neobyčejná pitomost.

Slyšíte mě?"

Černé oči jako by ještě víc zčernaly a zapadly do očních důlků.

Neodpověděl.

"A pak je tu ten nesmysl, jak jste si zamluvil na Archangelovi.

Já vás na něho posadím při práci, jakmile bude jasné, že na to stačíte, a hlavně, že máte dostatek pocitu zodpovědnosti, abyste se o něho postaral. Jestli ho kdy pojedete v dostihu, záleží spíš na vás než na mně. Věřte mi, že to s vámi ale myslím dobře, když vás pro začátek nechávám jezdit méně známé koně v méně důležitých dostizích. Vy si sice myslíte, že jste geniální, ale zatím jste jezdil jenom proti amatérům.

Dám vám šanci dokázat, co umíte mezi profesionály, tak, abyste přitom nebyl příliš veřejnosti na očích, čímž snižuji riziko, že se úplně shodíte v Newbury nebo Kemptonu."

Neuhnul očima ani o milimetr. Stále mlčel.

"A pokud jde o Indiga," pokračoval jsem a snažil se ovládnout vztek. Mluvil jsem ostře a chladně. "Indigo vám možná připadal nepotřebný, protože nejedl dostihy. Jestliže ale způsobíte smrt kteréhokoli dalšího koně, bude to znamenat, že máme o jednoho koně míň, na kterém byste vy mohl vítězit."

Odhodlal se promluvit s určitými obtížemi.

"Ale já ... nezpůsobil Indigovu smrt."

Vytáhl jsem z kapsy plechovou krabičku a podal mu ji. Pomalu ji otevřel a když viděl, co obsahuje a přečetl si cedulku, stiskl rty.

"Já jsem nechtěl ... Já jsem nechtěl, aby zabil Indiga!"

Přestal se povýšeně usmívat. Byl sice ještě nepřátelský, ale hovořil skoro omluvně.

"Otec se rozzlobil, protože mě Traffic shodil."

"Chtěl jste tedy, aby zabil Traffica?"

"Ne, to ne," ohradil se. "Přece jste říkal, že nemá smysl zabíjet koně, se kterým mohu vyhrát v dostizích."

"Ale zabít starého, neškodného Indiga, protože jste se praštil do hlavy, když jste padal s koně, na kterém jste jel ze svého vlastního rozhodnutí ..." namítl jsem trpce.

Poprvé za celou dobu sklopil oči a zadíval se do země. Někde hluboko uvnitř na sebe nebyl příliš pyšný.

"Že jste neřekl otci, že jste sám trval na tom, že pojedete Traffika?"

"Přidělila mi ho slečna Craigová," řekl zarputile.

"Nikoli ten den, kdy vás shodil."

Znovu vzhlédl a já bych byl přísahal, že se tváří nešťastně.

"Já otci neřekl, že jsem ztratil vědomí."

"Kdo mu to tedy řekl?"

"Carlo, náš šofér."

"Pak jste ale mohl otci vysvětlit, že jsem vám nechtěl ublížit."

Tvářil se nejen nešťastně, ale skoro zoufale.

"Přece ho znáte," řekl. "Někdy prostě není možné mu něco říct."

Zvláště, když se zlobí. Dal by mi všechno, o co si řeknu, ale mluvit se s ním nedá."

Odešel a já zůstal stát jako zkamenělý.

Nedokázal mluvit se svým otcem. Enso byl ochoten dát Alessandrovi cokoli, co si přál ... Byl ochoten před ním vyklízet cestu násilím a za cenu velkých potíží, byl ochotný mu dopřát cokoli, po čem toužil, ale mluvit se synem ochoten nebyl.

A já ... já mohl lhát horem dolem, mohl jsem kout plány, pohybovat se na ostří nože, abych zachránil stáje svého otce, ale hovořit s ním, to jsem nemohl. To ne.

8

Margaret vzhlédla od psacího stroje a řekla jako by nic: "Věděl jste, že Alessandro bydlí jen kousek odtud, u silnice ve Forbury Inn?"

"Ne, to jsem nevěděl. Ale nijak mě to nepřekvapuje. Docela to ladí s tím mercedesem a šoférem."

"Má samostatný pokoj pro dva s koupelnou a jí prý tak málo jako ptáček."

"Kde jste se to všechno dozvěděla?"

"Naše Susie přivedla oheď domů ze školy kamarádku na čaj."

Ukázalo se, že ta kamarádka je dcera recepční ve Forbury Inn."

"Máte nějaké další fascinující podrobnosti?" zeptal jsem se.

Usmála se. "Alessandro si každé odpoledne navléká tepláky, nechá se někam odvézt, a když se vrátí, je celý zpocený a nechává si natočit plnou vanu horké vody s voňavými přísadami."

"Jak je stará dcera té recepční?"

"Sedm."

"Docela dobrá špiónka."

"Děti mají dobrý postřeh ... Taky řekla, že Alessandro nikdy s nikým nehovoří, pokud to jde, a mluví jedině se svým šoférem nějakou legrační řečí ..."

"Italsky," zamumlal jsem.

"... a že ho tam nikdo nemá rád, protože se chová nadřazeně a nezdvořile, ale šoféra mají ještě míň rádi, protože ten se chová vysloveně hrubě."

Zamyslel jsem se. "Co myslíte, nebylo by možné s pomocí vaší dcery a její kamarádky a následně tedy s pomocí matky kamarádky, paní recepční, zjistit, jestli Alessandro, když se přihlašoval, neudal adresu trvalého bydliště?"

"Proč se ho na to jednoduše nezeptáte?" Zeptala se zcela logicky.

"To není tak jednoduché, protože s naším Alessandrem je někdy potíže. Nezeptala jste se ho na to vy, když jste mu vypisovala papíry?"

"Řekl, že se právě stěhuje a že nemá stálou adresu."

"Hm," přikývl jsem.

"Je to vlastně zvláštní ... Nechápu, proč vám adresu nechce říct."

No co, zeptám se naší Susie, jestli by to nemohla zjistit."

"To je výborné," řekl jsem, ale mnoho jsem si od toho nesliboval.

Gillie prohlásila, že by ráda přijela do Rowley Lodge.

"Co si počnou tvoji opuštění sirotci?" namítl jsem.

"Já si teď můžu vzít volno. Já si vlastně můžu vzít volno kdykoli, to přece víš, a teď, když už se netouláš po různých průmyslových městech a nestěhuješ se z hotelu do hotelu, tak bychom pro změnu mohli být chvíli spolu."

Políbil jsem ji na nos. Za normálních okolností bych byl její návrh uvítal. Zadíval jsem se na ni s láskou.

"Ne," řekl jsem. "Teď se to nehodí."

"Kdy se to tedy bude hodit?"

"V létě."

Usmála se na mne moudrýma očima.

"Já vím, když ti o něco opravdu běží, chceš být nezávislý."

"Ty nejsi žádná překážka," usmál jsem se.

"Obávám se, že ano. Proto sis mně nevzal. Já vím, že nejsi jako ostatní staří mládenci, kteří chtějí mít volnost, aby se mohli vyspat s kým chtějí, ale protože si nepřeješ, aby tě něco rozptylovalo."

"Já jsem tady," upozornil jsem ji a znovu jsem ji políbil.

"Ano, jednu noc ze sedmi. A jenom proto, že sem teď stejně musíš jezdit za tatínkem."

"Tatínka navštěvuju, protože je to na cestě k tobě."

"Lžeš," řekla klidně. "Bylo by poctivější, kdybys řekl, že takhle zabiješ dvě vosy jednou ranou."

"Dvě mouchy!"

"Tak tedy dvě mouchy."

"Pojďme se najíst," řekl jsem.

Otevřel jsem dveře na chodbu, pak jsem je za námi opět zavřel a pomohl jsem jí nastoupit do jensena.

"Věděl, že Onassis vydělal celý milión v osmadvaceti letech?"

"Ne. To jsem nevěděl," odpověděl jsem.

"Takže nad tebou vyhrál, čtyřnásobně."

"Je čtyřnásobně silný."

Po očku se na mne podívala a maličko se usmála.

"Možná."

Zastavili jsme na červenou a pak zabočili doleva, podél kostela s velkou vývěsní tabulí, na které stálo psáno: Těmto pak patří neláska Pána našeho: pyšnému pohledu a jazyku lháře. Přísloví 6. 16-17.

"Které z přísloví považuješ za nejhloupější?" zeptala se Gillie.

"No ... vrabec v hrsti je lepší, než holub na střeše."

"Proč?"

"Vrabec v hrsti se ti nerozmnoží, holub na střeše ano, když si ho pojistíš."

"Ovšem jen v tom případě, když k němu člověk má holubici."

"Ty myslíš na všechno," řekl jsem obdivně.

"No, já se alespoň snažím, snažím se."

Vyvezli jsme se do posledního patra budovy pošty, do otočné restaurace, která se s námi vskutku během večere tři a půlkrát pootočila.

"Dnes bylo v Timesech, že ta papírna, které jsi loni na podzim radil, udělala bankrot," řekla Gillie.

"No," ušklíbl jsem se. "Nenechali si poradit."

"To jsou hloupí ... O co šlo?"

"Radil jsem jim, aby propustili devadesát procent lidí z vedení, aby si opatřili nové účetní a usmířili se s odbory."

"Jednoduchá rada." Zacukalo jí v koutcích úst.

"Řekli tehdy, že to je neproveditelné, samozřejmě."

"A co ty na to?"

"Aby se připravili na svůj konec."

"Biblické proroctví."

"Tak nějak jsem to řekl."

"Pomysli ale na všechny ty chudáky, co teď přišli o práci," dodala.

"To opravdu není žádná legrace, když se firma položí."

"Jenže ta firma najímala lidi naprosto nesmyslně. Loni na podzim měli dva dělníky nebo specialisty na jednoho administrativního pracovníka. K tomu jim odbory brzdily automatizaci a trvaly na tom, že jakmile odejde dělník, musí se

okamžitě přijmout jiný."

Zamyšleně se zakousla do topinky s paštikou.

"Zdá se mi, že ta firma vůbec nebyla k zachránění."

"Ale ano, byla," řekl jsem zamyšleně. "Jenomže mě se často zdá, že lidé v některých podnicích spíš snesou, když se s nimi potopí celá loď, než aby vyházeli polovinu posádky a loď zachránili."

"Myslíš, že jim to připadá víc fěr, když se utopí všichni pohromadě?"

"To je nesmysl. Potopí se jenom firma. Lidé odplavou a postarají se o to, aby se vyškrábali na nějaké jiné přeplněné plavidlo."

Olízla si prsty.

"Tebe dřív takové ty rozkolísané firmy fascinovaly."

"Mne ještě pořád fascinují," řekl jsem překvapeně.

Zavrtěla hlavou.

"Ba ne. Už dlouho tě to přestává bavit."

Zamyšleně jsem se zadíval do minulosti.

Většinou je dost jednoduché zjistit, v čem je chyba. Jenomže člověk se bohužel často setkává s naprostou neústupností na všech stranách a nedocílí proto zlepšení. Podnik si vždycky vymyslí nespočet důvodů, proč je nemožné udělat doporučenou změnu.

"Včera mi volal Russell Arletti," řekla jako by nic.

"Nepovídej!"

Přikývla.

"Chtěl, abych tě přemluvila, aby ses odstěhoval z Newmarketu a zase pro něho dělal. Má pro tebe něco velkého. Prý."

"To nejde," řekl jsem rozhodně.

"Pozval mě na úterý na večeři, že prý si o tom promluvíme a že vymyslíme, jak tě vylákat z tvého hnízda."

"Řekni mu, že zbytečně vyhazuje peníze."

"Ne," přikrčila nos. "To mu říkat nebudu. Třeba budu mít v úterý zase hlad. Já s ním klidně půjdu. Mám ho docela ráda. Ale nejspíš ten večer strávím tím, že Russella připravím na nejhorší."

"Co je nejhorší?"

"Že už s ním nikdy nebudeš spolupracovat."

"Ale Gillie ...

"Pro tebe to bylo jen určité přechodné období," řekla. Dívala se z okna na milióny světél, plujících zvolna hluboko pod námi. "Tehdy jsi vydělal na prodeji těch tvých starožitností celý balík a věru se ti nevedlo zle. Russell tě nachytl ve vhodnou chvíli na zábavné rébusy.

V poslední době už tě ale přestávaly bavit. Byl jsi neklidný a příliš plný ... jak bych to řekla ... příliš plný energie a síly. Mám ten dojem, že až si teď přestaneš hrát se svými záhadami, vyrazíš a vybuduješ nové impérium ... Mnohem větší než to předtím."

"Dáš si ještě víno?" zeptal jsem se pobaveně.

"... můžeš se pošklebovat jak chceš, Neile Griffone, ale pravda je, že necháváš v poslední době svůj onassisovský instinkt ležet ladem."

"To ale vůbec neškodí."

"Škodí. Mohl bys vytvářet pracovní příležitosti pro tisíce lidí, ale ty se místo toho procházíš v rajtkách po malém provinčním městě."

"V těch stájích stojí koně v hodnotě šesti miliónů liber," řekl jsem pomalu.

V tu chvíli jsem ucítil, jak se mi v mozku začíná líhnout zárodek myšlenky.

"Na co myslíš?" zeptala se. "Na co myslíš právě teď?"

"Na to, jak se rodí myšlenka."

Napůl si povzdechla, napůl se zasmála. "A právě proto se se mnou nikdy neoženíš."

"Jak to?"

"Protože máš radši křížovky než sex."

"Ne! Mám radši napřed křížovky a pak sex."

"Chceš si mě vzít?"

Políbila mě na rameno.

"Ty by sis mě vzala?" Dotkl jsem se rty jejího čela. "Já myslel, že tě Jerremy z manželství vyléčil."

"Byl jiný než ty."

Byl jiný než ty ... To říkala často. Kdykoli padlo jméno jejího muže. Je jiný než ty.

Řekla to poprvé tři měsíce poté, co jsme se poznali, když jsem jí položil obvyklou otázku.

"Jaký byl?"

"Světlovlasý. Nebyl tmavý. A byl štíhlý. Nebyl statný. Byl o něco větší. Měřil šest stop dva palce. Na první pohled s ním byla větší legrace, ale při bližším ohledání byl vlastně nudný. Nepřál si ani tak ženu, jako obdivující publikum. A to mě brzy přestalo bavit," odmlčela se. "Když pak zemřela Jennifer..."

O svém bývalém muži předtím nikdy nepromluvila a jakémukoli rozhovoru o dceři se bolestně vyhýbala. Tehdy ale pokračovala ve vyprávění v pečlivě klidném, nezaujatém tónu a tulila se ke mně.

"Jennifer zabili před mýma očima ... Nějaký mladík v koženém obleku na motocyklu. Přecházely jsme ulici. Přitíhl se kolem rohu dobře tak šedesátimílovou rychlostí v zalidněné části města. Prostě ji ... nabral ..." Otrásla se a zmlkla. "Bylo jí osm ... a byla skvělá."

Polkla naprázdno. "Ten chlapec nebyl pojištěný ... Jerremy zuřil a běsnil. Pořád se tím zabýval, jako kdyby peníze byly k něčemu ... My jsme ani ty peníze nepotřebovali, protože Jerremy tolik zdědil. A já taky ..." Znovu se odmlčela. "Prostě za čas, když si někoho našel a zvolna se ode mne odlepil, byla jsem vlastně ráda...

Čas sice zhojil rány, ale Gillie se stále ještě o Jennifer zdálo.

Stalo se, že se vzbudila v pláči při vzpomínce na Jennifer. Pohladil jsem ji po lesklých vlasech.

"Já bych nebyl dobrý manžel."

"Ale ..." Třaslavě se nadechla. "To já dobře vím. Znáš tě dva a půl roku a ty se u mne zastavíš jednou za uherský rok a to ještě jen abys mě pozdravil."

"Vždycky jsem se ale chvíli zdržel."

"To uznávám."

"Tak co bys vlastně chtěla? Abychom se vzali? Bylo by ti to milejší?"

Spokojeně se usmála. "Ne. Nechme to tak, jak to je. Pokud s tím souhlasíš."

"Ano, souhlasím." Zhasl jsem.

"Čas od času ale dej najevo, že se ti to takhle líbí." Dodala celkem zbytečně.

"Nikdy bych nikomu jinému nedovolil, aby v mé okrově vymalované ložnici pověsil růžovo-zelené záclony!"

"Je to moje ložnice. Já si ji pronajala."

"Ale neplatíš nájem. Už dobře osmnáct měsíců."

"Zaplatím zítra ... Poslyš, na co se chystáš?"

"Jsem podnikatel," zamumlal jsem, "a teď se chystám podnikat."

Neville Knollys Griffon mi nijak neusnadnil budování vztahu mezi otcem a synem.

Prohlásil, že když nejsem schopen najít vhodného člověka, který by převzal stáje, najde si někoho sám, po telefonu.

Řekl, že vypracoval část přihlášek pro příští dva týdny a ať prý je Margaret přepíše a pošle mu je zpátky.

Taky řekl, že si nepřeje, aby Pease Pudding běžel Lincoln.

Pak prohlásil, že jsem mu přinesl šampaňské z šedesátého čtvrtého roku a že on má radši ročník šedesát jedna.

"Ale cítíš se líp," poznamenal jsem, když se poprvé odmlčel.

"Cože? Ano. Řekl bych; že ano. Slyšel jsi, co jsem teď říkal?"

Neposílej Pease Puddinga na Lincoln."

"Proč ne?"

Dopáleně se na mne podíval. "Přece nemůže být ještě ve formě."

"Etty má dobrý odhad, říká, že ano."

"Nepřeju si, aby se naše stáje zesměšnily a aby za ně v důležitých dostizích běhali nepřipravení koně."

"Pokud Pease Pudding poběží špatně, lidé jednoduše řeknou, že je vidět, jak mu chybíš. Ty, jako dobrý trenér."

"O to tady nejde," řekl dopáleně.

Otevřel jsem malou láhev a nalil mu zlatý nápoj do jedné z jeho milovaných starožitných skleniček, kterou jsem zvlášť za tím účelem přinesl. Šampaňské by mu přece ze skleničky na čištění zubů nemohlo chutnat. Trochu upil a zřejmě zjistil, že ročník šedesát čtyři přece jen není tak zlý. Nahlas to ovšem neřekl.

"Jde o chovnou cenu hřebce," vysvětloval mi, jako kdybych byl negramotný. "Když zaběhne špatně, tak jeho chovná cena pro budoucnost klesne."

"Ano, to je mi jasné."

"Prosím tě, co to povídáš. Jak ti to může být jasné? Přece se v tom nevyznáš."

Sedl jsem si do křesla pro návštěvníky, pohodlně jsem se opřel, hodil nohu přes nohu a snažil se mluvit rozvážně, klidně a důrazně.

Při obchodních debatách se mi to vždycky osvědčilo. Škoda, že mě do této chvíle nenapadlo použít tento přístup i u vlastního otce.

"Rowley Lodge čekají značné finanční nesnáze," řekl jsem. "Je to způsobeno nadměrnou honbou za prestiží. Bojíš se nechat běžet Pease Puddinga v Lincolnu, protože ti z poloviny patří. A pokud by zaběhl špatně, neutrpí jenom investice Lady Vectorové, ale také tvoje."

Rozlil trochu šampaňského na pokrývku a ani si toho nevšiml.

Pokračoval jsem. "Já vím, že je zcela běžné, že lidem patří podíly na koních, které mají v tréninku. V Rowley Lodge máš teď příliš mnoho podílů, víc než je zdravo. Předpokládám, že jich tolik nahromadil proto, že bys nesnesl, kdyby konkurenční stáje získaly koně, které považuješ za příští světové hvězdy. Předpokládám, že jsi nejspíš řekl majitelům asi tohle: Pokud by Archangel vylezl při dražbě až na čtyřicet tisíc a kdyby vám to bylo příliš mnoho, účastním se dvaceti tisíci sám. A tak se stalo, žeš pro sebe získal jednu z nejskvělejších skupin koní v celé zemi a že možná chovná hodnota těch koní je přímo astronomická."

Tupě se na mne díval a zapomněl se napít.

"To je všechno v pořádku," pokračoval jsem, "pokud koně vítězí tak, jak se od nich očekává. Rok po roce tomu tak bylo. Ty už tuhle taktiku používáš velmi dlouho a díky ní jsi čím dál tím bohatší. Tenhle rok jsi to nicméně přehnal. Koupil jsi příliš mnoho podílů. Protože majitelé, kterým patří jenom část koně, platí také jenom část tréninkových poplatků, máš teď vyšší výdaje než příjmy, a to o hodně."

Tak se stalo, že ti peněz v bance ubývá, jako když odtéká voda z vany.

A to do prvních dostihů zbývají ještě tři týdny a do možnosti prodeje koní do chovu zbývá ještě delší doba. Tahle nepříjemná situace se ti ještě zkomplikovala tím, že máš zlomenou nohu, že je tvůj asistent v kómatu a pravděpodobně se z něho neprobere, a že tvoje stáje, podle tvého názoru, stagnují v rukou tvého syna, který o tréninku koní nemá ponětí. Proto se třeseš strachy a netroufáš si nechat běžet Pease Puddinga v Lincolnu."

Odmíchl jsem se a čekal, jak zareaguje. Nezareagoval. Byl v šoku.

"Můžeš si přestat dělat hlavu," řekl jsem a v tu chvíli mi bylo jasné, že můj vztah k otci už nikdy nebude jako kdysi.

Čtyřiatřicet let, říkal jsem si trpce. Trvalo mi čtyřiatřicet let, než jsem se dopracoval k tomu, abych s otcem jednal jako rovný s rovným. "Mohl bych tvé podíly před dostihem prodat."

Viděl jsem na něm, jak se mu v hlavě znovu začala otáčet kolečka.

Zamžikal. Zadíval se na skleničku vrchovatě naplněnou a narovnal ji, aby nepřetekla. Ústa stiskl ve svém obvyklém sveřepém výrazu.

"Jak ... jak ses tohle všechno dozvěděl?" Byl spíš popuzený, než ustaraný.

"Prohlédl jsem si účetní knihy ..."

"Ne ... chtěl jsem říct ... Kdo ti to řekl?"

"Nikdo mi nemusel nic vykládat. Posledních šest let moje práce spočívá v tom, že si čtu účetní knihy a počítám."

Vzpamatoval se do té míry, že se trošičku napil.

"V tom případě ti musí být jasné, proč je naprosto nezbytné, abychom získali zkušeného trenéra, který by vzal věci do rukou, než se zas postavíme na nohy."

"To není třeba," řekl jsem neopatrně. "Je tam už tři týdny..."

"Ty si snad představuješ, že se můžeš naučit trénovat koně za tři týdny?" řekl s despektem.

"Když se ptáš, tak tedy ano." Než stačil zbrunátnět, tak jsem pokračoval: "Nezapomeň, že jsem se tam narodil, uvědom si to ... Vyrostl jsem tam, a teď zjišťuji, že svému vlastnímu překvapení, že to mám v krvi."

Toto prohlášení bral spíš jako výhrůžku, než jako útěchu.

"Po mém návratu tam ale nezůstaneš."

Usmál jsem se.

"Jistě že ne. Ne."

Zabručel. Váhal. Pak se vzdal. Ne že by výslovně řekl, že smím v činnosti pokračovat, ale prostě už dál o věci nemluvil.

"Nechci, abys prodával mou polovinu Pease Puddinga."

"Tak tedy napiš seznam těch koní, u kterých jsi ochoten prodat své podíly," navrhl jsem. "Napiš jich pro začátek deset."

"Kdo si, prosím tě, myslíš, že je koupí? Majitelé koní nepadají z nebe, abys věděl, a polovinové podíly se těžko prodávají ... Protože majitelé rádi vidí, když jsou jejich jména vytištěna v dostihových programech a v novinách."

"Jenže já znám spoustu obchodníků, kteří by rádi vlastnili dostihového koně, a o publicitu vůbec nestojí," namítl jsem.

"Vyber deset koní a já ty tvoje podíly prodám."

Neřekl, že to udělá, ale udělal to, a to ihned. Přelétl jsem očima seznam a zahlédl jsem jenom jedno jméno, které se mi nezdálo.

"Neprodávej Lancata," řekl jsem.

Okamžitě se naježil. "Vím, co dělám."

"Věř mi, že jako tříletý bude dobrý," namítl jsem. "Vyhledal jsem si v knize formy, že jako dvouletý za moc nestál, tak že kdybys ho teď prodal, nevrátí se ti, kolik jsi za něho dal. Vypadá velmi dobře, a já věřím, že bude vítězit."

"Nesmysl. Nevíš, o čem mluvíš."

"Dobře ... Kolik bys tedy za tu svou polovinu chtěl?"

Našpulil rty a uvažoval.

"Čtyři tisíce. Měl bys za něho dostat čtyři, při jeho původu. Jako roček stál dvanáct tisíc."

"Bude nejlepší, když u všech napíšeš očekávanou cenu, kdybys byl tak hodný."

Byl tak hodný. Složil jsem list papíru a strčil ho do kapsy. Pak jsem vzal formuláře přihlášek, které otec vypsal a chystal se k odchodu.

Podával mi prázdnou skleničku od šampaňského.

"Nalej si ... Já to sám nezvládnou."

Vzal jsem skleničku, nalil si a trochu upil. Drobné bublinky mě lechtaly v ústech. Díval se na mne. Tvářil se stejně přísně jako vždy.

Pak dvakrát krátce přikývl. Nebylo to symbolické gesto jako dýmka míru, ale spíš určité uznání.

V pondělí ráno bušila Margaret do stroje. Řekla mi: "Maminka kamarádky naší Susie říká, že náhodou viděla Alessandrův pas."

"Který byl náhodou velmi dobře schovaný v Alessandrově pokoji," poznamenal jsem suše.

"Darovanému koni se nedíváme na zuby."

"Souhlasím," přikývl jsem.

"Maminka kamarádky naší Susie říká, že v tom pasu není italská, ale švýcarská adresa. To město se jmenuje Bastagnola. Je vám to k něčemu?"

"Doufám, že maminka kamarádky vaší Susie nepřijde o místo."

"To těžko," řekla Margaret, "protože spává s vedoucím, kdykoli jeho žena jede nakupovat do Cambridge."

"Jak tohle víte?"

Oči se jí smály.

"Řekla mi to kamarádka naší Susie."

Zatelefonoval jsem jednomu dovozci fotografických aparátů, který mi byl zavázán a zeptal se ho, jestli má nějaké kontakty v městě jménem Bastagnola.

"Já osobně ne, ale mohu se s někým spojit, pokud je to nutné."

"Potřebuji jakékoli informace o člověku jménem Enso Rivera."

Jakákoli informace je dobrá."
Napsal si jméno a pak mi je hláskoval. "Uvidíme, co se dá dělat."
Zavolał mi o dva dny později a byl trochu zaražený.
"Pošlu vám astronomický účet za mezistátní hovory."
"To je v pořádku."
"Celá spousta lidí o tom vašem člověku vůbec nechtěla mluvit.
Setkal jsem se s neuvěřitelnou neochotou."
"Je snad mafián?" zeptal jsem se.
"Ne. Nepatří k mafii. Je to spíše tak, že s mafii není zadobře.
Spíš je s ní na nože, abych tak řekl. Toho času jsou ale ve stavu přiměřeli."
Odmlčel se.
"Pokračujte," vyzval jsem ho.
"Tak tedy ... pokud jsem to správně pochopil . . ., nemohu na ty informace přísahat ..., je překupníkem kradeného zboží.
Většinou jde o valuty, ale také o zlato, stříbro a drahé kameny z roztavených šperků.
Slyšel jsem ... a je to prosím z třetí ruky od jednoho vysoce postaveného policisty, takže tomu můžete věřit a taky nemusíte ..., že Rivera to zboží přijímá, prodává nebo vyměňuje, bere za to vysokou provizi a zbytek peněz ukládá pro své klienty na švýcarská konta.
Klienti si pak mohou peníze vybrat, kdykoli chtějí ... Prý má kontakty prakticky po celém světě. Tohle všechno podniká za fasádou legálního obchodu s hodinkami. Nikdy se nepodařilo dostat ho před soud. Prý není možné získat svědky ochotné svědčit."
"Vy jste skvělý," řekl jsem.
"Mám ještě něco." Odkáslal si. "Ten člověk má syna, proti kterému si nikdo nic nedovolí. Prý je obecně známo, že pokud někdo okamžitě tomu synovi nevyhoví, Rivera ho zničí. Má jen jeho. Prý opustil svou ženu ... Copak o to, to dělá spousta Italů ..."
"On je Ital?"
"Rodem ano. Teď ale už žije patnáct let ve Švýcarsku. Poslyšte, nevím, jestli se chystáte s ním uzavřít nějaký obchod, ale já od několika lidí jednoznačně pochopil, že je lepší se od toho člověka držet co nejdál. Prý je nebezpečný. Prý kdo se mu postaví, tak se vzbudí mrtvý.
Buď to, anebo ... vy se možná budete smát ..., ale říká se, že když se na někoho křivě podívá, tak tomu dotyčnému praskne kost."
Nesmál jsem se ani trochu.
Sotva jsem položil sluchátko, zazvonil telefon znovu. Byl to Dainsee.
"Mám ty vaše rentgenové snímky před sebou," řekl. "Bohužel z nich ale nelze nic vyvodit. Vypadá to jako obyčejná zlomenina. Je tam hodně podélných úlomků, ale to u téhle kosti bývá při zlomenině často."
"Jak se dá nejsnáze úmyslně zlomit kost?" zeptal jsem se.
"Torzi," odpověděl okamžitě. "Torzi vzniká pnutí a kost, v které je pnutí, snadno praskne, když do ní uhodíte. Zeptejte se kteréhokoli fotbalisty nebo bruslaře. Dělá to torze."
"Jenomže to na rentgenu asi není vidět ..."
"Obávám se, že ne. Nelze to ani vyloučit, ani potvrdit. Je mi líto."
"To se nedá nic dělat."
"Zato jste se ale trefil do černého, pokud jde o tu krevní zkoušku.
Už mám výsledky."
"Bylo tam anestetikum?"
"Ano. Bylo to něco jako promazin, nejspíš sparin."
"Z toho nejsem moc moudrý. Jak by se to vpravilo do koně?"
"V injekci," odpověděl Dainsee okamžitě, "intramuskulární injekcí.
To je velmi snadné. Stačí píchnout kamkoli. Často se to takto podává na psychiatrických maniakálním pacientům, když začnou zuřit.
Vyřadí je to na celé hodiny."
V tu chvíli mi promazin připadal dost blízký.
"Působí to okamžitě?" zeptal jsem se.
"Pokud se to píchne do žíly, tak ano. Když se to píchne do svalu, což je možné, tak to trvá několik minut, než to začne působit. U člověka asi patnáct minut. Kolik u koně, to nevím."
"Kdybyste to chtěl píchnout člověku, je to možné i skrz šaty?"
"Samozřejmě, na psychiatrických se to používá jako nouzový prostředek.
Těžko můžete očekávat, že by si zuřící maniak hezky sedl, vyhrnul rukáv a čekal, až ho píchnou."

9

Po tři týdny stav utkáni v Rowley Lodge zůstával beze změn.
Upravil jsem dost zásadně otcovy verze přihlášek a odeslal je. Šest jeho podílů na koních jsem prodal různým známým, ale Lancata jsem nikomu z nich nenabídl.
Margaret si začala líčit oči a přítelkyně malé Susie hlásila, že Alessandro volal do Švýcarska a že nenosí pyžamo. Taky hlásila, že za všechno platí šofér, že Alessandro nemá žádné peníze.

Jak se blížila dostihová sezóna, viděl jsem na Etty čím dál tím větší napětí. Na čele měla skoro stále vrásky starostí. Spoléhal jsem se na její zkušenosti a na její odhad mnohem víc než otec, a ona se proto cítila nejistá. Bylo jasné, že touží po tom, aby se otec vrátil.

Koně nicméně pracovali dobře. Žádná další nehoda se nám nepříhodovala, až na to, že jedna dvouletá klisnička dostala těžký zánět čelních dutin. Když jsem porovnával výkony našich koní s výkony ostatních čtyřiceti pěti stájí na newmarketkých planinách, zdálo se mi, že koně z Rowley Lodge ani v nejmenším nezaostávají.

Alessandro přicházel každý den a mlčky jel to, co mu Etty přidělila. Seděl v sedle vždy s rovnými zády a tvářil se odbojně. Už se ale nezmínil o tom, že od žádné ženské příkazy brát nebude a mně se zdálo, že i on musel uznat, že bez Etty bychom měli menší vyhlídky na budoucí vítěze. Etty si na něho taky přestávala stěžovat a zvolila objektivnější úhel pohledu. Po měsíci soustředěné práce bylo jasné, že Alessandro jezdí líp než ostatní učni.

Byl čím dál tím hubenější a nevypadal dobře. Byl sice drobný, ale při výšce pěti stop a čtyř palců se mi zdál jeho cíl zhubnout na šest kamenů sedm liber opravdu velmi tvrdý.

Alessandrov fanatismus byl nepřijemný. Pokud jsem si představoval, že když mu ztížím život, kam až si troufnu, že se té své fanatické představy vzdá a odejde od nás, tak jsem se mýlil. Nebyla to fanatická představa. Ukázalo se, že u něho jde opravdu o stravující, skutečnou touhu a cíl. Bylo to tak silné, že byl ochoten umřít hladu, přijímat příkazy od ženy a předvádět přímo zázraky sebeovládání.

Zázraky to byly, neboť sebeovládání do té doby od něho patrně nikdy nikdo nežádal.

Proti vůli Etty jsem Alessandra jedno ráno posadil na Archangela.

"Není na to ještě zralý," namítala, když jsem jí to oznámil.

"Žádný z ostatních stájníků s ním nebude zacházet líp," namítl jsem.

"Nemá dost zkušeností."

"Ale má. Uvědomte si, že Archangel je jenom cennější, ale ne obtížnější, než ostatní koně."

Když se to Alessandro dozvěděl, neprojevil radost, spíš jako by chtěl říct "no konečně". Dával najevo spíš despekt, ne trpělivost.

Vyjeli jsme na waterhallské svahy, daleko od veřejnosti. Archangel zaběhl šest rychlých furlongů a vypadal po práci, jako kdyby právě vyšel ze stájí.

"Měl ho dobře srovnaného, po celou dobu."

"Uznávám, že ano," řekla Etty neochotně. "Škoda, že je ten skrček tak nesnesitelný."

Alessandro se vrátil s výrazem "vždyť jsem vám to říkal", ale já ho hned usměrnil, když jsem mu oznámil, že příští den pojede Lancata.

"Proč?" ptal se vztekle. "Přece jsem jel Archangela dobře."

"Ano, docela dobře," přikývl jsem, "a můžete ho jet zase, tak za den za dva. Jenže já bych chtěl, abyste jel Lancata při zkušebním cvalu ve středu, proto chci, abyste ho jel už zítra a zvykl si na něho."

Po tom zkušebním cvalu bych byl rád, kdybyste mi přesně řekl, co si myslíte o koni a o tom, jak běžel. O nějaké vaše uštěpačné poznámky nestojím, chci seriózní zhodnocení. Je skoro stejně důležité, aby žokej uměl rozebrat výkon koně v práci, jako aby ho uměl jet v dostihu.

Trenéři se do značné míry spoléhají na to, co jim žokejové řeknou.

Takže vy mi povíte, co si myslíte o Lancatovi, a já vás pozorně vyslechnu."

Dlouho, soustředěně se na mne díval, tentokrát vážně a bez obvyklého výrazu nadřazenosti.

"Dobře," řekl.

Zkušební cval jsme naplánovali na středeční odpoledne na dráze Limekilns, daleko od Newmarketu. Etty byla znechucená, protože se zkušební cval konal přesně v tu dobu, kdy se běžel v Cheltenhamu Champion Hurdle, na který se chtěla dívat v televizi. Naše taktika vyšla. Dokázali jsme téměř nemožné, a sice plnohodnotný zkušební cval bez jediného diváka a jediného tipaře v dohledu.

Když nepočítám koně, které jsme jeli s Etty, běželi čtyři: Pease Pudding, Lancat, Archangel a jeden z neúspěšnějších koní předchozího roku, čtyřletý hřebec Subbito, vynikající mláď. Tommy Hoylake přijel přímo z domova v Berkshiru, aby jel Pease Puddinga, Archangela jel Andy a Subbita mlčenlivý, zasmušilý stájník Faddy, "Nezničte je," řekl jsem, než vystartovali. "Jakmile ucítíte, že toho mají dost, tak je zadržte."

Všichni čtyři přikývli. Čtyři hřebci, lesklí a dychtiví, neklidně tančili.

Etty a já jsme zvolna odjeli asi na sto yardů od konce dráhy a tam jsme ve výhodné pozici zůstali stát. Etty zamávala nad hlavou bílým kapesníkem. Koně vyrazili směrem k nám. Pohybovali se rychle, čím dál tím rychleji, a jejich jezdci byli skrčení nad jejich šíji, hlavy dole, otěže krátké, nohy přitisknuté ke koním.

Když nás míjeli, vyjížděli koně ještě naplno a teprve o kus dál je zatáhli. Archangel a Pease Pudding běželi po celou dobu bok po boku a taky společně skončili. Lancat na začátku ztratil asi deset délek, pak osm získal, pak dvě ztratil, ale stále se pohyboval lehce. Subbito šel dopředu, Lancat zrychlil a ocitl se těsně za ním. Když nás míjeli, byli oba koně bok po boku.

Etty se ke mně ustaraně otočila.

"Pease Pudding není ještě dostatečně fit pro Lincoln, když Lancat skončil tak blízko za ním. To, jak Lancat skončil, znamená, že ani Archangel, ani Subbito na tom nejsou tak dobře, jak jsem si myslela."

"Jen klid, Etty, řekl jsem. "Uklidněte se. Je to v pohodě. Musíte se na to podívat obráceně."

Zamračila se. "Asi vám nerozumím. Až to uslyší pan Griffon, bude si dělat velké starosti ..."

"Etty," skočil jsem jí do řeči, "řekněte, běžel Pease Pudding lehce a rychle, nebo ne?"

"No, řekla bych, že ano," odpověděla váhavě.

"Pak tedy uvažte, že to taky může být tím, že Lancat je mnohem lepší, než jste čekala, a ne, že ti druzí jsou horší,

nemyslíte?"

Zadávala se na mne s ustaraným, nerozhodným výrazem.

"Jenže Alex je jenom učeň a Lancat minulý rok za nic nestál."

"V jakém směru nestál za nic?"

"No prostě ... byl samá noha, příliš hříběcí. Neměl elán."

"Dnes samá noha nebyl," upozornil jsem ji.

"No, máte pravdu, dnes ne," přikývla.

Jezdci přicházeli k nám, koně vedli za uzdu. Etty i já jsme seskočili, abychom je mohli lépe vyslechnout. Tommy Hoylake, s postavou čtrnáctiletého a tváří čtyřicetiletého muže, vyprávěl svým boдрým berkshirským akcentem, co si myslel o Pease Puddingovi, že prý běžel vynikající cval, až prý do té chvíle, kdy zahlédl, že už ho Lancat dohání. Jezdil Lancata už předchozí rok a neměl o něm příliš dobré mínění.

Andy prohlásil, že Archangel šel velmi krásně, zvlášť s ohledem na to, že Guineas se běží až za šest týdnů. Faddy svým vysokým hláskem sdělil, že podle jeho názoru byl Subbito předchozí rok jen o něco málo za Pease Puddingem a že tentokrát mohl být ještě lepší, kdyby ho byl víc vyjížděl. Tommy a Andy prohlásili, že kdyby i oni své koně vyjížděli víc, mohli také jít rychleji.

"Alessandro?"

Zaváhal.

"Já ... ztratil jsem dost na začátku, protože jsem si nějak neuvědomil ..., nečekal jsem, že poběží tak rychle. Když jsem ale Lancata pobídl, tak doslova vystřelil ... Byl bych se mohl držet Archangela až do konce, jenže se mi zdálo, že kůň toho začíná mít dost, a vy jste přece řekl ..." Zarazil se v půlce věty.

"Dobře, zachoval jste se správně."

Neočekával jsem, že bude tak upřímný a otevřený, poprvé od chvíle, kdy u nás byl, pronesl objektivní zhodnocení. Stačilo však, že jsem ho pochválil a už se začal znovu pošklebovat. Etty se na něho podívala s neskrývanou nechutí, ale jeho to vůbec nevyvedlo z míry.

"Není třeba, abych vám připomínal, že průběh dnešních cvalů nemáte nikomu vykládat," oslovil jsem všechny a ignoroval jsem, jak se kdo tváří.

"Tommy, vy můžete počítat do Lincolnu s Pease Puddingem a s Archangelem do Guineas. Kdybyste se mnou šel teď do kanceláře, můžeme probrat vaše další jízdy na příštích několik týdnů."

Alessandrův úšklebek zkysl. Vrhł po Tommym vysloveně riverovský pohled, nebezpečný, až vražedný. Pokud snad na chvíli vzbudil dojem, že už je zkrocený, byl ten dojem asi tak spolehlivý, jako dubnové počasí. Vzpomněl jsem si, co zcela jasně napovídala Ensova pistole, když ji na mne mířil. Jestliže je třeba zabít, tak se k zabítí bez váhání přistoupí. Uvedl jsem Tommyho Hoylakea do nebezpečí a musím ho z tohoto nebezpečí zase vyvést.

Poslal jsem ostatní domů a požádal Alessandra, aby se mnou ještě chvíli počkal. Když se ostatní vzdálili z doslechu, řekl jsem: "Musíte se smířit s tím, že Tommy Hoylake je první žokej našich stájí."

Zadával se na mne upřeně, pohled černý a plný zloby. Téměř jsem cítil, jak z něho sálá nenávist a rozžhavuje ledový březnový vzduch.

"Pokud by si Tommy Hoylake zlámal nohu," řekl jsem zřetelně, "přerazím vám vaši."

To s ním otfásló, i když se snažil to nedat najevo.

"Bylo by zcela nesmyslné Tommyho Hoylakea vyřadit, protože kdybyste to udělali, najmu někoho jiného. Vás ne. Je vám to jasné?"

Neodpověděl.

"Pokud se chcete stát vynikajícím žokejem, musíte toho docílit sám. Musíte být prostě opravdu dobrý. Svoje bitvy si musíte vybojovat sám. Přestaňte počítat s tím, že váš otec jednoduše odstraní každého, kdo vám bude stát v cestě. Pokud budete dostatečně dobrý, nikdo vám v cestě stát nebude. Pokud nebudete dost dobrý, nepomůže vám, když někdo ty druhé bude ničit."

Ticho. Nevydal zvuk, ale zuřil. To bylo zcela jasné a bylo také jasné, co to znamená.

Oslovil jsem ho velmi vážně: "Poslyšte, pokud se Tommyho Hoylakeovi něco stane, cokoli, postarám se o to, abyste už nikdy nejel jediný dostih, ať už to pro mě má důsledky jakékoli."

Odvrátil ode mne pohled a zadával se na větrem bičovanou planinu.

"Jsem zvyklý ... " začal útočně, ale pak se zarazil.

"Vím, na co jste zvyklý. Jste zvyklý, že je vždycky po vašem, ať to ostatní stojí co chce. Vždycky je po vašem za cenu bolesti, strachu a zoufalství. Dobře ..., pak jste si měl vybrat cíl, který se dá koupit.

Jenže schopnost, dovednost a zkušenost není možné vykoupit ani smrtí, ani ničením jiných."

"Já nechtěl nic víc, než jet Archangela v Derby."

"Nic víc, prostě jenom tohle? Takovýhle chvilkový nápad?"

Otočil se k Lancatovi a vzal do ruky otěže.

"Zpočátku to tak bylo," zamumlal a odešel směrem k Newmarketu.

Následující ráno se dostavil a vyjel s ostatními jako obvykle a tak tomu bylo i v dalších dnech. V novinách psali, že prý se rozkřiklo, že jsme měli zkušební cval a že jsme úmyslně naplánovali konání zkoušky na dobu, kdy se jel Champion Hurdie, abychom před publikem utajili, jak špatně na tom je Pease Pudding. Poměr sázek se ihned změnil.

Otec mi mával novinami před nosem, zuřil a trval na tom, abychom koně odhlásili.

"Radši si na něho vsaď," řekl jsem. "Já to už udělal."

"Ty nevíš, co děláš."

"Ale ano."

"Tady píšu ..., " skoro koktal vzteky a bezmocnou zuřivostí, protože byl upoutaný na lůžko a nemohl na mne. "Tady píšu, že v tom cvalu za nic nestál a že se to dalo očekávat."

"Ano, já to četl," přikývl jsem, "ale to je jenom dedukce. Ten zkušební cval nebyl špatný, když chceš vědět, naopak, byl velmi povzbudivý."

"Jsi blázen," křikl. "Zničíš stáje, to já nedopustím. Slyšíš, nedopustím to!"

Zuřivě se na mne díval. Byl to tvrdý, žhavý pohled. Aspoň nebyl černý, také dobrá změna.

"Pošlu za tebou Tommyho Hoylakea," řekl jsem. "Můžeš se ho zeptat, co si o tom myslí."

Tři dny před začátkem dostihové sezóny jsem vešel v půl třetí do kanceláře, abych zjistil, jestli tam Margaret nemá nějaké dopisy k podpisu, než odejde pro děti, a našel jsem u ní Alessandra. Seděl na okraji psacího stolu, měl na sobě tmavomodré tepláky a kecky. Černé vlasy měl stočené do kadeří, vlhké potem.

Margaret se na něho dívala s neskrývaným obdivem, ruměnec ve tvářích, jako kdyby jí cosi podráždilo všechny smysly. Zhlédla mě dřív než Alessandro, protože seděl zády ke dveřím. Zmateně vzhledla a Alessandro se otočil, aby viděl, kdo je ruší.

Usmíval se. Tentokrát to byl opravdový, teplý, jednoduchý úsměv s drobnými vráskami u koutků očí, vldný a obyčejný. Na dvě vteřiny jsem viděl Alessandra takového, jakého jsem neznal, o jakém jsem neměl tušení.

"Chci vědět, které koně mám jet příští týden v Doncasteru," prohlásil. "Už začíná sezóna a já očekávám, že mi koně přidělíte."

Margaret se na něho užasle podívala. Promluvil příliš pánovitě.

Odpověděl jsem mu klidně, bez panovačnosti a bez podbízivosti.

"Do Doncasteru jsme přihlásili jenom jednoho koně; Pease Puddinga na Lincoln. Běží se v sobotu a koně pojede Tommy Hoylake."

Když jsem zahlédl, jak už se zase začíná vztekat, protože si myslí, že to je ode mne schválnost, rychle jsem dodal:

"Máme přihlášeného jenom jednoho koně, protože otec měl automobilový úraz přesně v týdnu, kdy měly být odeslané přihlášky, tak se stalo, že nebylo nikoho, kdo by ty přihlášky odeslal."

"Ach tak," řekl.

"Nicméně by bylo dobré, kdybyste na dostihy každý den jezdil, abyste viděl, jak to tam chodí a vyvaroval se v dalším týdnu zbytečných chyb."

Už jsem nedodal, že hodlám totéž učinit sám. Není dobré přiznat před protivníkem vlastní slabost.

"Můžete začít s Pulitzerem ve středu v Cattericku," řekl jsem.

"Co bude dál, záleží už zcela na vás."

V černých očích to nebezpečně blýsklo.

"Ne," řekl ostře, "to záleží na mém otci."

Otočil se na patě a bez ohlednutí vyšel z kanceláře na dvůr, zahrnul doleva a dal se do běhu směrem k Bury Road. Dívali jsme se za ním z okna. Margaret s rozpačitým úsměvem, já spíš s obavami.

"Běžel celou cestu od chlapcova hrobečku ... Vážil prý šest kamenů dvanáct liber, a od té doby co je u nás, prý už shodil dvaadvacet liber. To mně přijde strašně moc. Vám ne? Dvaadvacet liber u tak drobného člověka!"

"Je to tvrdé," přikývl jsem.

"On je ale silný jako ocelová pružina."

"Vy na něj držíte," řekl jsem trochu tázavě.

Rychle se na mne ohlédl. "Připadá mi zajímavý."

Svezl jsem se do otáčivé židle a prohlížel si připravené dopisy, které mi přisouvala k podpisu. Všechny byly úřední, v perfektním stylu, perfektně napsané.

"Když vyhrájeme v Lincolnu, tak dostanete přidáno," řekl jsem.

"To vám tedy velmi děkuji," ironicky se ušklíbla. "Noviny nám moc nadějí nedávají."

Podepsal jsem asi tři dopisy a začal si pročítat čtvrtý.

"Chodí sem Alessandro často?" zeptal jsem se jako by nic.

"Dnes tu byl takhle poprvé."

"Co chtěl?" zeptal jsem se.

"Řekla bych, že snad nic, prý jenom běžel kolem, tak se zastavil."

"O čem jste si povídali?"

Překvapeně se na mne zadívala, že se ptám, ale odpověděla po pravdě.

"Ptala jsem se ho, jak se mu líbí ve Forbury Inn a on řekl, že se mu tam líbí, že je to tam mnohem příjemnější než v domě, který jeho otec pronajal někde u Cambridge. Taký řekl, že otec ten dům teď pustil a vrátil se domů, protože se musí starat o nějaké obchody."

Zarazila se a snažila se vzpomenout, o čem hovořili a oči se jí při těch vzpomínkách smály. Napadlo mě, že dům u Cambridge byl nejspíš ten, do něhož mě odtáhli gumoví muži a že v současné situaci už nemá smysl o něm uvažovat.

"Já se ho zeptala, jestli vždycky rád jezdil na koni a on říkal, že ano. Pak jsem se ho ptala, jaký má životní cíl a on řekl, že chce vyhrát Derby a stát se šampiónem. No a na to jsem mu já zase řekla, že snad každý učeň, co se kdy narodil, má tenhle cíl také."

Zadíval jsem se na ni.

"Řekl, že chce být žokej šampión?"

"Ano."

Zasmušile jsem se podíval na špičky bot. Z potyčky se stala bitva a bitva přerostla ve válku a teď všechno nasvědčovalo tomu, že válečný konflikt potrvá celé měsíce. Nepřátelství se nebezpečně stupňovalo.

"Neptal se vás na nic?"

"Ne, ačkoli ..., vlastně ano, když se to tak vezme, tak ano." Zatvářila se překvapeně, když se nad tím zamyslela.

"Na co se ptal?"

"Ptal se, jestli některý z koní patří vám nebo vašemu otci ... Tak jsem mu řekla, že váš otec má na některých poloviční podíly a on se ptal, jestli mu některý kůň patří celý. Tak jsem řekla, že mu vlastně patří Buckram ... A on na to řekl ..." Soustředěně se zamračila, "jo, řekl, že asi bude pojištěný stejně jako ostatní koně, a já jsem řekla, že asi ne, protože pan Griffon letos na pojištění šetří, tak aby radši s koněm zacházel opatrně ..." Zatvářila se ustaraně. "Doufám, že jsem neudělala žádnou chybu, že jsem mu to řekla? Chci říct, na tom přece není nic tajného, že Buckram panu Griffonovi patří."

"Ne, to není tajné," utěšoval jsem ji. "Když běží dostih, tak běží na jeho jméno. Je to obecně známé, že mu kůň patří." Očividně se jí ulevilo. Znovu se začala mírně usmívat. Zneklidnilo mě, že se ptal na pojištění, ale nechal jsem si to pro sebe.

Jedna z prvních firem, která se na mne v nouzi obrátila, byla firma s elektronickými zařízeními. Protože se jim podařilo reorganizovat celý podnik od shora až dolů a zdola nahoru, a protože prosperovali k radosti svých akcionářů, zavolal jsem jejich hlavnímu vedoucímu a poprosil ho o pomoc.

Řekl jsem, že potřebuji pomoc ihned, přesněji řečeno, ještě týž den. Bylo půl čtvrté.

Na druhém konci aparátu se ozvalo zahvízdání, zamlaskání a pak nabídka. Kdybych prý jel směrem na Coventry, přijede mi naproti jejich pan Wallies a počká na mne v Ketteringu. Prý přiveze všechno, co je zapotřebí a vysvětlí mi, jak s tím naložit, jestli prý mi to takhle stačí.

Řekl jsem, že takhle je to výborné, a ještě jsem se zeptal, jestli náhodou pan ředitel nepotřebuje půlku dostihového koně.

Dal se do smíchu. Jak prý si to představuji, že si ještě dělám legraci, když na mou radu o tolik snížili mzdy.

Ukázalo se, že panu Walliesovi je asi devatenáct let. Přijal mě ve velice pracovně vybaveném nákladním voze a omráčil mě vědou.

Dvakrát opakoval přesné pokyny a zřejmě nevěřil, že budu schopen se jimi řídit. Pro něho byl fotoelektrický efekt něco zcela běžného, v té oblasti, kde se cítil doma, ale bylo mu jasné, že obyčejný hlupák z ulice se v tom nevyzná. Probrali jsme to tedy raději všechno od začátku, aby mohl být klidný, že jsem všechno pochopil.

"Jakou zastáváte u firmy funkci?" zeptal jsem se.

"Jsem zástupce vedoucího prodeje," řekl spokojeně. "A prý za to vděčím vám."

Po lekci pana Walliese jsem v Rowley Lodge celkem snadno a bez potíží instaloval výstražný systém. Byla to vlastně fotoelektrická buňka, připojená na poplašný zvonek. Když se setmělo a všude byl klid, schoval jsem nezbytný zdroj ultrafialového záření do rozkvetlého keříčku, zasazeného v sudu na konci zdi u čtyř nejvzdálenějších boxů. Vlastní fotobuňku jsem uschoval v růžovém keři před oknem kanceláře. Kabel vedl oknem přes halu do místnosti pro majitele. Vypínač jsem umístil na dosah od pohovky.

Sotva jsem to všechno nastražil, vstoupila na dvůr Etty. Přišla ze svého domečku na obvyklou poslední obhlídku, než si půjde lehnout.

Bzučák začal okamžitě hlasitě křičet. Příliš hlasitě, napadlo mě.

Kdyby se tu objevil tichý vetřelec, mohl by bzučák zaslechnout. Položil jsem na bzučák polštář a zvuk se ztlumil, znělo to asi tak, jako když uvízne včela v zásuvce.

Když Etty ze dvora odcházela, bzučák se znovu ozval. Ať žije zástupce vedoucího prodeje, napadlo mě a šel jsem si lehnout na gauč v místnosti pro návštěvníky, hlavu na polštáři.

Nikdo se nedostavil.

V šest hodin jsem celý ztuhlý vstal, stočil kabel od bzučáku, všechno to zařízení jsem posbíral a uložil do šuplíku v místnosti.

Jakmile jsem zahlédl první stájníky, nastupující se zíváním do práce, zamířil jsem ke kávě.

V úterý v noci se také nikdo nedostavil.

Ve středu se Margaret zmínila, že přítelkyně jejich Susie hlásila dva telefonáty ze Švýcarskem. Jednou volal

Alessandro tam, jednou volal někdo ze Švýcarska šoféra.

Etty byla čím dál tím víc ustaraná, protože Lincoln se měl běžet už za tři dny. Utrhovala se na stájníky. Po práci s druhou skupinou se Alessandro zdržel a požádal mě, abych si to ještě rozmyslel a nechal ho jet Pease Puddinga místo Tommyho Hoylakea.

Stáli jsme venku na dvoře a kolem nás byl obvyklý ranní ruch.

Alessandro vypadal napjatě a oči měl zapadlé, s velkými kruhy.

"Víte dobře, že to nejde," řekl jsem klidně.

"Otec mi ale nakázal, abych vám řekl, že mě na něho musíte posadit."

Pomalů jsem zavrtěl hlavou.

"Ne, už kvůli vám nemůže. Kdybyste ho jel, tak byste se shodil."

O to přece váš otec určitě nestojí."

"Říká, že na tom musím trvat." Byl zcela neúprosný.

"Dobře, tak jste tedy na tom trval, ale koně pojede Tommy Hoylake."

"Ale vy přece musíte poslouchat otcovy příkazy," namítl.

Mírně jsem se usmál, ale neodpověděl. V tu chvíli Alessandro ztratil řeč.

Pak jsem promluvil, jako by o nic nešla.

"Příští týden ale můžete jet Buckrama v jednom dostihu v Aintree."

Přihlásil jsem ho právě kvůli vám. Minulý rok zvítězil hned v prvním dostihu, takže by tentokrát měl mít také šanci." Zůstal na mne upřeně hledět, ani nezamžikal. Pokud bylo co skrývat, tak to tedy skrýval dobře. Ve čtvrtce ve tři hodiny ráno začal bzučák zuřivě bzučet pouhé tři palce od mého ucha a já málem spadl z pohovky. Rychle jsem ten rámus vypnul, vyskočil a podíval se z okna místnosti pro návštěvníky na dvůr. V tmavé bezměsíčné noci se pohybovalo jediné malé drobné světélko, směřující k zemi. Světlo se stočilo, zamířilo ke stáním ve čtvrtém oddělení a pak zacílo přesně na box, ve kterém stál Buckram.

Zatracený, bezcitný, zrádný zmetek ...

Protáhl jsem se pootevřenými dveřmi a v mžiku jsem byl venku na dvoře. V kečkách jsem se pohybovat zcela neslyšně. Zaslechl jsem, jak kdosi zdvihá závoru, jak skřípou dvířka. Zamířil jsem přímo k drobnému světlu, za kterým se skrývalo všechno, jenom ne mírumilovné úmysly.

Nemělo smysl ztrácet čas. Bleskurychle jsem sáhl po vypínači a Buckramovo stání zaplavil stovkou wattů.

Jediným pohledem jsem zaznamenal ruku, držící stříkačku, ztuhlou leknutím, ruku v rukavici, a zahlédl jsem také těžký pendrek, ležící na slámě vedle dveří.

Alessandro to nebyl. Ten člověk byl příliš těžký a příliš vysoký.

Otočil se ke mně plný odhodlání, v černém od hlavy až k patě, na obličej gumovou masku. Gumový muž.

10

Byl jsem ve výhodě a tentokrát jsem nehodlal propást ani vteřinku.

Skočil jsem po tom člověku a uhodil ho vši silou do ruky, ve které držel stříkačku.

Strefil jsem se přesně. Ruka odletěla dozadu, prsty se rozevřely a stříkačka obloukem odlétla.

Kopl jsem ho do holeně, praštil do žaludku a jak sklonil hlavu, chytl jsem ho za vlasy a uhodil s ním o zeď. Buckram byl neklidný, tančil po stání, protože nebyl uvázaný. Gumový muž se zřejmě nenamáhal dát mu úvazek. Když se na mne gumový muž vyřítíl, pěsti napřažené vpřed, chytl jsem ho za šaty a hodil ho proti koni, který po něm chňapl zuby.

Spoza gumové masky pronikl zvuk téměř jako prosba o milost, ale já ji odmítl vnímat. Jakmile se ten člověk odpoutal od koně, znovu se na mne vrhl, ramena schýlená, hlavu dolů, pěsti před sebou. Vstoupil jsem mu přímo do náruče, nevnímал, jak mě uhodil do žeber, držel jsem ho pevně kolem krku a znova jsem mu praštil hlavou o nejbližší zeď. Nohy se pod ním podlomily, jako kdyby byly z gumy, a oči v otvorech masky zmizely za bledými víčky.

Pro jistotu jsem s ním ještě jednou praštil o zeď a pak jsem odstoupil.

Muž ležel u zdi jako kus hadru a jednou rukou chabě pohyboval po slámě.

Buckram čirým zázrakem neuprchl otevřenými dvířky a nevzburcoval okolí. Uvázal jsem ho a když jsem od něho odstupoval, málem jsem šlápl na pohozenou stříkačku. Ležela pod korytem ve slámě a všechno to dupání a tancování přežila bez úhony. Zdvihl jsem ji a lehce potěžkal v ruce. Po krátké úvaze jsem došel k závěru, že je-li něco z nebe seslané, nemá se to proplytvat. Vyhrnul jsem gumovému muži rukáv černého svetru a jehlu zabodl pevně do paže. Vstříkl jsem mu polovinu obsahu stříkačky. Že jsem mu nevstříkl všechno, k tomu mne vedl rozum, ne soucit. Uvážil jsem, že dávka mohla stačit na krátké usnutí koně, ale člověka by mohla uspat nadobro.

Vraždu jsem nechtěl.

Stáhl jsem gumovému muži masku. Skrývala Carlovu tvář. Vida, vida.

Válečná kořist se skládala z jedné gumové masky, z jedné poloprázdné stříkačky a z jednoho pendreku, jaký dovede přerazit kost.

Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem ze stříkačky pečlivě setřel své otisky, Carlovi jsem sundal rukavice a na stříkačku jsem namačkal otisky prstů obou jeho rukou. Podobně jsem pojednal i pendrek. Pak jsem vzal rukavice, dal do nich oba předměty, odnesl je domů a schoval prozatímne do lakované krabice. Tu jsem strčil pod křeslo, zahalené potahem proti prachu v jedné z nepoužívaných ložnic.

Jak jsem šel domů, zadíval jsem se z okna na dvůr a zahlédl světlou skvrnu poblíž vjezdu. Šel jsem se podívat, jestli se nemýlím.

Ne, nemýlil jsem se. Byl to mercedes.

Když jsem se vrátil do Buckramova stání, Carlo klidně spal, nic nevnímал. Sáhl jsem mu na puls, byl pomalý, ale pravidelný. Podíval jsem se na hodinky. Bylo sotva půl čtvrté. K neuvěření.

Usoudil jsem, že nést Carla do vozu, by bylo příliš náročné. Proto jsem raději volil tu cestu, že jsem auto dovezl ke Carlovi. Motor naskočil a tiše bzučel. Byl tak tichý, že neprobudil ani koně v nejbližších stáních. Nechal jsem motor běžet, otevřel obě zadní dvířka a Carla vtáhl do vozu. Původně jsem měl v úmyslu zachovat se k němu ohleduplně a položit ho na zadní sedadlo, protože on mě předtím také tak obsloužil, jenomže on se mi svalil na podlahu. Skrčil jsem mu tedy kolena a tiše zavřel dvířka.

Odvezl jsem Carla k Forbury Inn a měl jsem dojem, že mě přitom nikdo nezpozoroval. Mercedes jsem nechal stát vedle ostatních vozů poblíž vchodu, vypnul jsem motor a světla a tiše jsem se vzdálil.

Když jsem ušel necelou míli domů, vzal jsem gumovou masku v Buckramově boxu, odmontoval elektronické zařízení a schoval je v zásuvce. Bylo už příliš pozdě na to, abych ještě šel spát do postele.

Ulehl jsem tedy na jednu nebo dvě hodinky na pohovku a probudil se k smrti unavený, místo abych byl plný energie, jak se slušelo na první den dostihů.

Alessandro se dostavil pozdě, pěšky a celý ustaraný. Sledoval jsem ho oknem místnosti pro návštěvníky, jak přechází přes dvůr.

Zastavil se před čtvrtým oddělením, ale pak zvědavost přemohla opatrnost.

Zařadil zpátečku a přešel k Buckramovu stání. Otevřel horní dvířka, nahlédl dovnitř a dvířka zavřel. Na takovou

vzdálenost jsem nemohl odhadnout, jak reagoval. Vyšel jsem tedy z domu tak, abych byl v dohledu, ale předstíral jsem, že si ho nevšímám.

Rychle odešel od čtvrtého oddělení a předstíral, jako by v třetím hledal Etty. Byl ale natolik nesvůj, že se přece jen odhodlal jít za mnou.

"Nevíte, kde je Carlo?" zeptal se bez pozdravu.

"Kde by měl být?"

Zamžikal.

"Měl být ve svém pokoji ... Vždycky u něho zaklepu, když jsem hotový ... Jenže on tam nebyl. Vy jste ho ... Neviděl jste ho náhodou?"

"Ve čtyři hodiny ráno," řekl jsem jakoby nic. "Tvrdě spal vzadu ve vašem autě. Pravděpodobně tam ještě je."

Ucukl, jako kdyby ho někdo uhodil.

"Takže přišel," řekl zoufale.

"Ano, přišel," přikývl jsem.

"Ale vy jste ..., chci říct ..., nezabil jste ho?"

"Nejsem jako váš otec," odsekl jsem. "Dal jsem Carlovi jenom něco z toho, co přinesl pro Buckrama."

Vzpřimil se a v očích měl vztek, který však tentokrát nesměřoval tak zcela proti mně.

"Říkal jsem mu, ať nechodí," řekl vztekle. "Říkal jsem mu, ať to nedělá."

"Protože byste s Buckramem mohl příští týden zvítězit?"

"Ano ... , ne ... Vy mě vždycky vyvádíte z míry."

"Jenže on vás neposlechl, ale poslechl vašeho otce, že?"

"Já mu řekl, ať sem nechodí," opakoval.

"Jenomže on si netroufl neposlechnout vašeho otce," dodal jsem suše.

"Všichni poslouchají mého otce," začal automaticky a pak se na mne zmateně podíval. "Až na vás," dodal.

"Celý vtip, jak vyjít s vašim otcem, je v tom, poslouchat jeho rozkazy jen do té míry, pokud to není příliš nebezpečné a snažit se tu míru čím dál tím víc rozšiřovat, při každé příležitosti."

"Já vám nerozumím."

"Vysvětlím vám to cestou do Doncasteru."

"S vámi nejedu," řekl upjatě. "Odveze mě Carlo naším vozem."

"Nebude schopný vás odvézt. Pokud se chcete na dostihy dostat, zjistíte, že musíte jet se mnou, nebo se tam musíte odvézt sám."

Vztekle se na mne podíval a nepřiznal, že neumí řídit auto. Dostihy ale pro něj byly příliš velké lákadlo a s tím já počítal.

"Dobře tedy, pojedu s vámi."

Když jsme se vrátili od cvalové dráhy u závodistiště s první skupinou koní, řekl jsem mu, ať si jde promluvit s Margaretou do kanceláře, že se zatím převléknu a pak ho odvezu do Forbury Inn, aby se také mohl převléct. Sotva jsem zastavil před hostincem, vyskočil z mého jensena, utíkal k mercedesu a otevřel zadní dvířka. Uvnitř seděla zhroucená postava na zadním sedadle. Bylo tedy jasné, že Carlo je alespoň částečně při sobě, i když asi nevnímal záplavu italských nadávek, která se na něho řítila.

Poklepal jsem Alessandrovi na záda, když se na chvíli nadechl a poznamenal jsem: "Pokud se cítí tak, jako jsem se cítil já po podobné léčbě, tak vás nejspíš nevnímá. Což takhle raději dělat něco konstruktivního? Jako třeba převléci se na dostihy, co?"

"Budu dělat co budu chtít," řekl vztekle, ale příští minutu se ukázalo, že právě teď se chce jít převléct.

Zatímco byl uvnitř, Carlo pronesl cosi italsky, na co už moje znalost tohoto jazyka nestačila. Základní myšlenku jeho poznámky jsem však pochopil. Měla co dělat s mými předky.

Pak se vrátil Alessandro v tmavém obleku, ve kterém se k nám dostavil poprvé. Šaty mu teď byly dobře o číslo větší. Vypadal hubenější, mladší a skoro neškodný. Musel jsem si velmi tvrdě připomínat, že přestane-li být člověk ve střehu, zaručeně schytá ránu. Ukázal jsem mu kývnutím, aby nastoupil do jensena.

Když za sebou zavřel dvířka, obrátil jsem se ke Carlovi v mercedesu.

"Slyšíte mě?" zeptal jsem se. "Vnímáte, co říkám?"

S obtížemi zdvihl hlavu a podle toho, jak se na mne podíval, bylo jasné, že mě slyší, i když mě poslouchat nechce.

"Dobře, tak teď dávejte pozor. Alessandro jede na dostihy se mnou. Než se s ním vrátím, hodlám zavolat do stájí a přesvědčit se, že tam nikdo nenadělal žádnou škodu, že jsou všichni koně naživu a v pořádku. Pokud snad máte v úmyslu jít tam dneska znovu a dokončit, co se vám v noci nepovedlo, tak na to zapomeňte, protože jakmile byste tam nadělal jakoukoli škodu, tak vám Alessandra dnes večer nevrátím ... Nevrátím vám ho po mnoho večerů ... a počítám, že by s vámi Enso Rivera v tomto případě nebyl příliš spokojený."

Třásl se vzteky, pokud mu to jeho zubožený stav dovoloval.

"Rozumíte mi?" zeptal jsem se.

"Ano," zavřel oči a zaúpěl.

Opustil jsem ho s patřičným zadostiučiněním.

"Co jste Carlovi říkal?" ptal se Alessandro, když jsem s ním vyjížděl ze dvora.

"Aby dneska zůstal v posteli."

"Nevěřím vám."

"No prostě něco podobného."

Tvářil se záhadně, až jsem měl dojem, že se skoro usmívá, pak se zamračil a díval se přímo před sebe.

Deset mil jsme ujeli mlčky. Pak jsem mu řekl: "Napsal jsem dopis vašemu otci, byl bych rád, kdybyste mu ho poslal."

"Jaký dopis?"

Vytáhl jsem z vnitřní kapsy obálku a podal mu ji.

"Chci si to přečíst," prohlásil útočně.

"Klidně, není zalepená. Chtěl jsem vám ušetřit práci."

Stiskl rty a vytáhl dopis. Četl: Enso Rivero, zvažte laskavě následující body: 1. Pokud Alessandro bude pracovat nebo si bude přát pracovat v Rowley Lodge, nemůžete stále zničit. Jakmile by došlo k jakémukoli poškození nebo pokusu o zničení stájí, Jockey Club okamžitě obdrží informace o všem, co se až dosud přihodilo, s tím výsledkem, že Alessandrovi bude zastavena doživotně činnost a nebude smět jezdit dostihy - kdekoli na světě.

2. Tommy Hoylake. Kdyby se cokoli nedobrého přihodilo Tommymu Hoylakeovi nebo kterémukoli jinému jezdcovi stájí, budou příslušné informace předány a Alessandro už nikdy nebude jezdit dostihy.

3. Moonrock, Indigo a Buckram. Při jakémkoli pokusu o poškození nebo zabití dalšího koně v Rowley Lodge budou příslušné informace předány a Alessandro už nikdy nebude jezdit dostihy.

4. Informace, které by byly předány, obsahují podrobné vyličení všech událostí, vztahující se k naší věci, dále bude předáno: a) dvě figurky koní s ručně psanými visačkami, b) výsledky krevní zkoušky, provedené v hipologické laboratoři ze vzorku odebraného Indigovi. Výsledek prokazuje přítomnost anestetika Promazine, c) rentgenový snímek zlomeniny u Indiga, d) jedna gumová maska, kterou používal Carlo, e) jedna injekční stříkačka se zbytky anestetika, f) jeden tvrdý pendrek.

(Oba poslední předměty nesou otisky prstů pana Carla.) Všechny tyto předměty jsou uloženy u právníka s instrukcí, aby je předložil v případě mého úmrtí. Mějte na paměti, že Váš případ a případ Vašeho syna nemusí před soud, že stačí, pokud předložené důkazy uspokojí a přesvědčí rozhodčí Jockey Clubu. Tito rozhodčí odnímají jezdcům licenci.

Jestliže nedojde k žádným dalším škodám ani k pokusu poškození Rowley Lodge, zavazují se ze své strany poskytnout Alessandrovi veškeré rozumné podmínky k tomu, aby se z něho stal schopný a úspěšný jezdec.

Pročetl si dopis dvakrát. Pak ho zvolna složil a strčil do obálky.

"To se mu nebude líbit. Nesnáší, když mu někdo vyhrožuje."

"Neměl vyhrožovat mně," namítl jsem mírně.

"Myslel si, že bude mít co dělat s vaším otcem ... Starší lidé se spíš nechají zastrašit, alespoň otec to říká."

Na chvíli jsem se přestal dívat na silnici před sebou a zadíval se na Alessandra. To, co právě vyslovil, mu přišlo docela normální, jako když mi předtím řekl, že by mě jeho otec mohl zabít. Zastrahování, výhrůžky a vražda patřily k jeho dětství a on je považoval za něco zcela běžného.

"Máte opravdu všechny tyto věci?" zeptal se. "Myslím výsledek krevní zkoušky ..., nebo tu stříkačku?"

"Ta víte, že mám."

"Ale Carlo vždycky přece nosí rukavice ..." zarazil se.

"Tentokrát byl neopatrný."

Zasmušile přemýšlel.

"Kdyby otec nařídil Carlovi, aby poškodil některého dalšího koně, opravdu byste se postaral o to, aby mi zakázali činnost?"

"To víte, že ano."

"Pak už by ale mému otci nic nestálo v cestě, aby vaše stáje zničil ze msty."

"Myslíte, že by to udělal? Stálo by mu to za to?"

Alessandro se na mne útrpně, s povýšeným úsměvem podíval.

"Otec se vždycky mstí tomu, kdo ho připraví o něco, co si přál."

"Takže vy schvalujete mstu?"

"Samozřejmě."

"Tím byste ale zpět licenci nezískal," namítl jsem. "Ostatně, i kdyby se k tomu váš otec skutečně rozhodl, tak pak by zase mně nic nebránilo, abych povolal na pomoc policii a celou věc co nejhlasitěji ventiloval na veřejnosti."

"Nic by vám nehrozilo, kdybyste připustil, abych jezdil Pease Puddinga a Archangela," namítl zatvrzele.

"Od začátku je přece jasné, že ty koně nemůžete jezdit bez zkušenosti, a kdybyste měl jen trochu rozumu, bylo by vám to jasné taky," Zas už se tvářil dopáleně a povýšeně, ale už zdaleka to nebylo takové, jako když k nám přišel poprvé. Pokračoval jsem: "Jestliže se člověk postaví nátlaku, vždycky riskuje. Jsou ale případy, kdy člověk nemá jinou volbu. Když vyjdu z tohoto předpokladu, jde jenom o to, jak se postavit nátlaku, aby člověk nepřistál v márnici s prázdnými rukama."

Když jsme projížděli kolem Granthamu, bylo opět ticho. Pak začalo pršet. Zapnul jsem stěrače, klapaly jako metronom. "Trochu se mi zdá, jako byste s mým otcem hráli šachy a já jako bych byl pěšák, kterého postrkujete," řekl Alessandro zasmušile.

Usmál jsem se. Překvapilo mě, že to vycítil a že to dokonce i vyslovil.

"Máte pravdu, tak tomu je už od začátku."

"Mně se to ale nelíbí."

"Sám jste si to způsobil. Kdybyste se vzdal myšlenky stát se žokejem, tak by všechno skončilo."

"Ale já chci být žokejem," řekl, jako kdyby to byl rozhodující argument.

Z hlediska jeho milujícího otce to skutečně konečný argument byl. Byl to začátek i konec. První i poslední.

O deset mokřých mil dál prohlásil: "Když jsem k vám ponejprv přišel, tak jste se mě snažil zbavit."

"Ano, to je pravda."

"Chcete ještě pořád, abych odešel?"

"Vy byste šel?" zeptal jsem se skoro dychtivě.

"Ne," řekl.

Ušklíbl jsem se.

Pokračoval: "Ne, protože jste s otcem rozehráli tu hru a tím jste mi znemožnili odejít do jiných stájí a začít znovu."

Opět nastala dlouhá odmlka.

"Stejně, já bych ani do jiných stájí nechtěl. Chtěl bych zůstat v Rowley Lodge."

"A stát se šampiónem?"

"Ale já jenom řekl Margaretě ..., " začal ostře a pak mu to všechno došlo. "Takže ona vám řekla, že jsem se ptal na Buckrama," řekl trpce. "Díky tomu se vám podařilo Carla nachytat."

Musel jsem se zachovat fér k Margaretě.

"Nebyla by mi řekla nic, kdybych se jí nebyl výslovně zeptal, co jste vlastně chtěl."

"Vy mi nedůvěřujete," postěžoval si.

"Ne," řekl jsem stručně, "byl bych hlupák, kdybych vám věřil."

Děšť vytrvale dopadal na přední sklo. V Bawetry jsme zastavili na červenou a čekali, zatímco pán s terčíkem převáděl přes silnici děti z mateřské školy.

"To, jak jste psal v tom dopise ..., že byste byl ochoten pomoci mi, aby ze mne byl dobrý žokej ..., to jste myslel vážně?"

"Jistě. Jezdíte teď práci dobře. Líp než jsem čekal, abych byl upřímný."

"Ale já vám přece říkal ..., " už zase zdvihl nos do výšky.

"... že jste skvělý." Dořekl jsem za něho. "Ano, to jste mi oznámil."

"Neposmívejte se mi!" už se zase vztekal.

"Já vám řeknu, co to chce. Chce to jen vyhrát několik dostihů, zachovat si chladnou hlavu, mít smysl pro rytmus, pro krok, pro taktiku a přestat se spoléhat na tatínka."

Ještě stále byl odbojný.

"Je přece přirozené, že se člověk spoléhá na svého otce," řekl odměněně.

"Já od svého utekl, když mi bylo šestnáct."

Podíval se na mne. Zhlédl jsem koutkem oka, že je překvapený, ale že jsem mu nezaimponoval.

"Zřejmě vám na rozdíl od mého otce nedával všechno, na co jste si vzpomněl."

Přikývl jsem.

"Nedal mi svobodu."

Usoudil jsem, že to je také to jediné, co by Enso svému synovi na požádání nedal. Velkoryse štědrí otcové prostě bývají majetníci.

Nezdálo se, že by Alessandro měl svobodu. Nedostával žádné peníze, neuměl řídit auto, na každém kroku ho hlídal Carlo a posílal zprávy domů. Jenže v žebříčku Alessandrových hodnot svoboda asi nestála na nejvyšším místě. Když si někdo zvykne na to být vazal, je to pohodlné a příjemné.

Ono odpoledne jsem se hlavně setkával s lidmi, kteří znali mého otce. Seznamoval jsem se s trenéry, jezdci, funkcionáři a s několika majiteli. Všichni bez výjimky byli neobyčejně přátelští, snažili se mi pomoci hlavně radou, takže než den skončil, pochopil jsem, co všechno se ode mne očekává a naopak neočekává ve spojitosti s účastí Pease Puddinga v Lincolnu.

Tommy Hoylake to s úsměvem od ucha k uchu vyjádřil nejstručněji: "Ohlásíte ho, osedláte, budete se koukat, jak vítězí a pak se budete držet poblíž pro případ, že by byl nějaký protest."

"Myslíte, že máme šanci?"

"Jasně," řekl, "je to otevřený dostih, vyhrát může kdokoli. Je to v rukou Božích. V rukou Božích."

Z toho jsem usoudil, že si sám není ještě jistý, jak to vlastně je, jestli je Lancat tak dobrý, nebo Pease Pudding tak špatný.

Zavezl jsem Alessandra zpět do Newmarketu a cestou jsem se ho zeptal, jak strávil den. Předtím jsem si všiml, kdykoli jsem ho během odpoledne zhlédl, že se tváří současně pyšně a závistivě.

Bylo mi zcela jasné, aniž mi to musel říkat, že mu dělalo dobře, když v něm lidé poznali jezdce, protože byl tak drobný, a že při tom trpěl, když viděl, kolik ostatních už zahájilo sezónu bez něho. Pohled, jaký vrhl na hochy, který zvítězil v dostihu pro učně, by byl vyděsil i kobru.

"Nemůžu se dočkat příští středy. Nejradši bych začal už zítra."

"Jenže nám do středy nic neběží," řekl jsem klidně.

"Běží," řekl vztekle. "Pease Pudding v sobotu."

"To už jsme si probrali."

"Ale já ho chci jet."

"Ne."

Dusil se vzteky. Vůně dostihů ho přiváděla do extáze, takže se sotva dokázal udržet. Jak byl cestou na dostihy už skoro rozumný, veškerý rozum jako kdyby mu odvanul vítr na doncasterských planinách.

Polovina cesty zpátky byla proplývaná. Pak se trochu uklidnil, pořádně si sedl a tvářil se zasmušile.

Když dospěl do této fáze, zeptal jsem se ho: "Co myslíte, jak se chystáte jet Pulitzera?"

Okamžitě napřiml záda a odpověděl stejně přímo, jako tehdy po zkušebním cvalu.

"Vyhledal jsem si jeho loňskou formu," řekl. "Pulitzer se držel na stejném výkonu. Byl vždycky třetí nebo čtvrtý či šestý. Skoro většinou. Většinou taky v průběhu jednoho dostihu běžel blízko čela a v posledním furlongu ztrácel síly.

Příští středu v Cattericku se běží sedm furlongů. Přečetl jsem si v knížce, že nejlepší je, když si člověk vylosuje nižší číslo. Budu tedy doufat, že to na nás vyjde. V tom případě bych se snažil jít dopředu už od startu a držet se co nejbliž

při bariéře, nejt přiliš naplno, ale také zas ne moc zadržene. Chtěl bych se držet tak asi dvě a půl délky za vedoucím konem, ale nesnažil bych se dostat na čelo, až teprve ke konci dostihu. Řekl bych tak na posledních šedesáti yardech. Šel bych plně dopředu až na posledních patnácti yardech. Myslím si, že koni nevyhovuje běžet na čele, takže ho tam nesmím držet dlouho."

Pokud řeknu, že mě překvapil, je to věru málo. Zaplavilo mě podivné, zvláštní rozčilení. V mozku mi blikalo světlo. Mnoho let jsem se učil rozeznávat ryzí zlato od napodobeniny a Alessandro byl opravdu ryzí.

"Dobře," řekl jsem jako by nic. "To zní docela dobře. Můžete ho takhle jet. A co Buckram? Toho pojedete v dostihu pro učně v Liverpoolu hned následující den po Pulitzerovi. O dva dny později byste mohl jet Lancata v Teeside. To je v sobotu."

"Já si je vyhledám, přečtu si o nich a promyslím si to."

"S Lancatovou formou si nedělejte hlavu," upozornil jsem ho.

"Jako dvouletý za moc nestál. Vycházejte z toho, co o něm víte ze zkušebního cvalu."

"Dobře," řekl.

Byl už zase dychtivý, ale tentokrát jaksi s rozumem, víc se ovládal.

Dovedl jsem pochopit, jak touží po startu na životní dráze. Toužil po dostizích jako žiznivý po vodě. Nic ho od nich nemohlo odvrátit.

A já zjišťoval, že už nejenže ho od jeho dráhy odvracet nechci, ale že pokud jsem předtím napsal, že mu chci dopomoci k tomu, aby se z něho stal dobrý žokej, myslím to najednou mnohem vážněji, než když jsem to psal.

Pokud šlo o Ensa a pokud šlo o Alessandra, oba se mne ještě stále snažili donutit, abych chlapci dával příležitost proti své vůli.

Žertovné na tom všem bylo, že já mu ty příležitosti chtěl dávat sám, bez nucení.

Bitva se posunula na jiné bitevní pole. Uvažoval jsem o Ensovi a o tom, jaký měl ke svému synovi vztah ... Konečně jsem našel řešení, jak ho přinutit, aby odvolal své hrozby. Měl jsem ale dojem, že budoucnost bude ještě nebezpečnější než přítomnost.

11

Týden před Lincolnem jsem trávil všechny večery u telefonu.

Ozývali se mi jeden majitel koní za druhým, všichni bez velkých nadějí. Když mi volal už čtvrtý a říkal totéž, co ti před ním, "co člověk nakonec může očekávat, když je váš otec upoutaný na lůžko," pochopil jsem, že příslušný nemocný byl neobyčejně pilný jako telefonista.

Všechny obvolal, omlouval se za mou činnost, všem řekl, aby si nedělali žádné naděje a že všechno napraví, jakmile se vrátí. Také řekl spolumajiteli Pease Puddinga, jistému majorovi Barnettovi, že podle jeho názoru kůň není ve formě.

Trvalo mi dobře půl hodiny, než jsem svou nejlepší výmluvností majora přesvědčil, že můj otec nemůže vědět, v jaké formě kůň je, protože ho šest neděl neviděl.

Jak jsem tak sledoval činnost svého otce, zjistil jsem, že také píše každý týden Etty a žádá od ní písemné zprávy. Zjistil jsem také, že jí dal pokyn, aby mi neříkala, že mu posílá hlášení. Tuto poslední informaci, tuto perlu jsem z ní vyrazil až ráno před Lincolnem. Došlo mi, co se zřejmě děje, když jsem se jen tak zmínil o tom, jak otec informoval všechny majitele, že jejich koně nejsou fit. Zatvářila se trochu provinile a tím se prozradila. Bránila se, že prý neřekla, že koně jsou ve špatné formě, ale že si to otec takhle vysvětlil.

Šel jsem do kanceláře a zeptal se Margarety, jestli jí otec telefonoval a jestli ji žádal o zprávy. Zatvářila se také rozpačitě a přiznala, že ano. Když jsem potom v pátek s Tommym Hoylakem probíral taktiku, řekl, ať si nedělám starosti, že mu volal můj otec a že mu dal pokyny.

"Nepovídejte, jaké pokyny?" zeptal jsem se a měl jsem co dělat, abych se ovládl.

"No ... Abych se držel za palem a abych se snažil nevypadnout úplně."

"Aha ... A kdyby vám nebyl zavolal, jakou byste měl připravenou taktiku vy?" zeptal jsem se.

"Držet se vpředu celej dostih," řekl bez zaváhání. "Když je ve formě, tak to je prostě kůň, co je rád, když mu ty druhý nestačej. To bych ho vzal na špici už tak po dvou furlonzích a pak bych se modlil, aby tam vydržel."

"Dobře, tak přesně takhle ho jedte. Vsadil jsem si na něj sto liber, přestože jinak nesázím."

Pootevřel ústa úžasem.

"Ale váš otec přece ..."

"Slibte mi, že toho koně pojedete na vítězství," řekl jsem vlídně, "nebo na něj posadím někoho jiného."

To byla urážka. Tommyho Hoylakea nikdo nikdy ze sedla nevyhodil.

Zadával se nejistě na mou přátelskou tvář a došel k závěru, že jsem tu nehoráznost vyslovil jen díky své absolutní nezkušenosti.

Pokrčil rameny.

"Dobře, tak ho teda budu vyjíždět. Ale co pak řekne váš otec ..."

Můj otec říkal pořád něco. Telefonoval ještě nejmíň šestkrát a většinou pánům od tisku. Ráno před Lincolnem ho citovaly tři různé listy v tom smyslu, že Pease Pudding nemá nejmenší šanci. Napadlo mne a nijak mě to nerozveselilo, že jestli kůň poběží dobře, skončím před rozhodčími.

Mně osobně telefonoval pouze jednou. Sice se mnou nehovořil tak autoritativně jako dřív, ale byl popudlivý, nepříjemný, a já pochopil, že naše příměří, uzavřené nad šampaňským, trvalo jen po tu dobu, než jsem vyšel ze dveří. Zatelefonoval mi ve čtvrtek večer, když jsem se vrátil z Doncasteru.

Vyprávěl jsem mu, jak se ke mně všichni chovali hezky.

"Hm," řekl. "Zavolám zítra vedoucímu závodistišti, aby na věci dohlédl."

"Ty jsi tam úplně zabral telefon, že?"

"Telefon! Tady se k telefonu skoro nedostanu. Lidi se o něj tahají."

Ne. Ne. Řekl jsem jim, že potřebuju vlastní, tady v pokoji. Byly s tím sice velké potíže, ale nakonec mi opravdu jeden vlastní aparát dali. Já jsem jim samozřejmě vysvětlil, že odsud musím řídit svůj podnik."

"Nejspíš jsi jim to vysvětloval často, co?"

"Samozřejmě," řekl a já, člověk zkušený, dobře věděl, že nemocniční personál nemá proti němu tu nejmenší šanci.

"Koně na tom nejsou tak špatně, jak si myslíš. Tvůj pesimismus není vůbec na místě," upozorňoval jsem ho.

"Co ty víš o koních," řekl zatvrzele.

Po tomhle rozhovoru začal telefonovat tisku.

V padoku se major Barnett tvářil zasmušile a zasypával mě útrpností a pohrdáním za to, že jsem si na jeho koně tolik vsadil.

"Váš otec mě upozornil, abych zbytečně nevyhazoval peníze," řekl. "Nemůžu pochopit, proč vůbec koně necháváte běžet, proč jsem se k tomu nechal přemluvit."

"Jestli chcete, tak vám přenechám padesát ze své stovky," nabídl jsem se velkoryse, ale on to bral tak, jako kdybych se chtěl zbavit části své ztráty.

"Děkuju, ne," řekl nevrle.

Byl to menší, starší člověk, který se okamžitě našel, jakmile měl pocit, že se někdo dotkl jeho důstojnosti. Příznak malosti, napadlo mne nepříliš laskavě a taky mne napadlo staré pořekadlo, že trénovat majitele je těžší než trénovat koně.

Dvacet devět koní přihlášených do Lincolnu přecházelo na dlouhých nohou kolem padoku a všichni majitelé a trenéři postávali ve skupinkách a prohlíželi si je. Ostrý, studený severozápadní vítr odvál všechny mraky a slunce svítilo z jasně modrého nebe. Když davem diváků procházela skupina jezdců a vyšla na slunce padoku, jejich barvy zářily a svítily jako barvy dětských hraček.

Chlapecký Tommy Hoylake se starým obličejem, v jasně zelené, přiběhl s lehkomyšlným výrazem "jak bude - tak bude", a to nijak majora Barnetta neutěšilo. Nedodalo mu to víry, že jeho kůň poběží dobře.

"Poslyšte," řekl Tommymu, "hlavně koukejte, abyste neopadl."

Kdyby to vypadalo, že úplně odpadnete, tak ho radši zatáhněte a seskočte, proboha. Předstírejte, že kůň začal kulhat, nebo že se uvolnilo sedlo, cokoli, hlavně aby se nerozneslo, že kůň za nic nestojí, jinak jeho chovná hodnota půjde do háje."

"Ale já si vůbec nemyslím, že zůstane viset vzadu, pane," řekl Tommy moudře, a tázavě se na mne zadíval.

"Jedte ho tak, jak máte v plánu a nenechávejte to jen v rukou Božích."

Široce se usmál a vyskočil na koně. Cvrkl do čepice na pozdrav majoru Barnettovi a vesele v dobré náladě vyjel.

Major se se mnou nehodlal na dostih dívat, což mi zcela vyhovovalo. Měl jsem sucho v ústech. Co když má můj otec pravdu ... Co když skutečně nerozeznám koně od krávy ... Co když to on z nemocnice dokáže posoudit líp. Musím se zachovat fér. Jestli kůň zaběhne mizerně, nezbyde mi nic jiného než přiznat chybu a pokorně odprosít. Neuškodí mi to. Jenže Pease Pudding nezaběhl mizerně.

Koně odcválali na míli od tribun, chvíli kroužili, seřadili se na startu a pak vyrazili zpátky ostrým tryskem. Nebyl jsem zvyklý sledovat dalekohledem blížící se pole, a proto jsem dlouho Tommyho nepoznal, přestože jsem přibližně věděl kde ho hledat. Vytáhl si číslo 21, musel tedy být někde uprostřed pole. Po chvíli jsem dalekohled odložil a díval se, jak se vzdálená mnohobarevná masa blíží k tribunám, jak se dělí do dvou proudů, každý po jedné straně kursu. Pak se proudy zúžily, až byl střed kursu zcela volný, až měl člověk dojem, jako by se paralelně a současně běžely dva dostihy. Zaslechl jsem jeho jméno dřív, než jsem ho rozpoznal.

"... A teď na straně u tribun máme Pease Puddinga ... zbývají dva furlongy ... Pease Pudding u bariéry ... za ním Gossamer, Badger dotahuje Willy Nilly ... na druhé straně Thermometer, Student Unrest, Manganeta ..." Komentátor chrtil další jména, ale já už neposlouchal.

Nejdůležitější bylo, že kůň byl do té míry fit, že se dostal na čelo dva furlongy před cílem. Od té chvíle mi vlastně bylo jedno, jestli zvítězí, nebo ne. Jenže on zvítězil. Zvítězil o krátkou hlavu před Badgerem. Držel nos sveřepě vpředu, když už to vypadalo, že se nemůže udržet. Tommy Hoylake se na něm rytmicky pohyboval a vyjížděl z něho i poslední miligram vyvážení, energie a odhodlání nedat se porazit.

V prostoru pro odsedlávání vítězů se major Barnett tvářil spíš omámeně než blaženě. Tommy Hoylake však seskočil ze sedla s úsměvem od ucha k uchu a prohlásil: "Tak co říkáte, přece jenom na to má, co?"

"To tedy má," přikývl jsem a oznámil zahanbeným pánům od tisku, že Lincoln může vyhrát kdykoli kdokoli, jestliže má štěstí, dobrého koně, dobrého hlavního stájníka a dobrou rutinu ve stájích, takovou, jakou zavedl můj otec, a druhého nejlepšího jezdce v celé zemi.

Našlo se asi tak dvacet lidí, kteří náhle uzavřeli vřelé přátelství s majorem Barnettem a odtáhli ho k baru, aby zavlažili vykřičená hrdla.

Váhavě mě pozval, abych se k ním připojil.

Jenže já ho předtím přistihl poté, kdy se vzpamatoval z překvapení a oznámil celému světu, že stejně vždycky věděl, že Pease Pudding na to má. Pozvání jsem odmítl, abych mu ušetřil rozpaky.

Když davy kolem odsedlávání prořídly a všechno se trochu uklidnilo, zjistil jsem, že stojím tváří v tvář Alessandrovi. Do Doncasteru ho stejně jako včera přivezl částečně oživlý šofér.

Snědý Alessandro byl bledší než jindy a černé oči měl zapadlé.

Upřeně se na mne díval, napjatý, až se třásl a očividně nedokázal říct to, co chtěl. Já se na něho díval zcela

nezúčastněně. Čekal jsem.

"Dobře," vyhrkl po chvíli. "Měl jste pravdu, proč to neřeknete?"

Čekal jsem, že mi to řeknete."

"Není proč," řekl jsem klidně.

Už nebyl tak napjatý. Těžce polkl.

"Řeknu to tedy za vás. Pease Pudding by nebyl zvítězil, kdybyste byl posadil do sedla mě."

"Ne, nebyl by zvítězil," přikývl jsem.

"Bylo mi jasné," řekl rozřeseně. "Bylo mi jasné, že bych takhle nedokázal jet. Bylo mi jasné ..."

Pokora znamenala pro Alessandra utrpení.

Řekl jsem skoro se soucitem: "Tommy Hoylake není o nic větší bojovník než vy, ani nemá lepší ruce. Má ale perfektní cit pro rytmus a pro krok a umí zajet dokonalý finiš. Nebojte se, vy se k tomu také dopracujete, nepochybuji o tom."

Byl sice ještě stále bledý, ale už nebyl tak napjatý. Spíš se tvářil ohromeně.

Pak řekl zvolna: "Myslel jsem ... Předpokládal jsem ... Jak to říká slečna Etty ..."

Že mi to dáte pořádně sežrat."

Usmál jsem se. Tahle hovorová fráze se k jeho způsobu řeči moc nehodila.

"To bych přece neudělal."

Zhluboka se nadechl a rozhodil ruce.

"Chtěl bych ..." nedokončil.

Chtěl bys celý svět, říkal jsem si. Nahlas jsem jenom poznamenal: "Zahájíte ve středu."

Když dopravní box s Pease Puddingem dorazil onen večer zaspět do Rowley Lodge, přišlo ho pozdravit celé osazenstvo stájí. Etty měla tentokrát zcela jiné vrásky než starostlivé a poskakovala kolem hrdiny dne jako matka kvočna. Hřebeček sešel po tuhých nohou z vozu po rampě a se slušivou skromností přijímal jadrné lichotky a úsměvy, kterými ho všichni pozdravovali. Tak vidíš, ty uličníku, jak ti to vyšlo.

Vyšel jsem z domu, abych zjistil, co se děje. Etty jsem řekl: "Přece takhle nevitají každého vítěze."

Vrátil jsem se asi půl hodiny předtím a všude bylo ticho. Stájníci už dokončili večerní práce a odešli do ubytovny na čaj.

"To je tím, že je první v sezóně." Oči v prosté tváři jí jen zářily.

"Taky jsme neočekávali ... Tedy chci říct... Když tu není pan Griffon a vůbec ..."

"Přece jsem vám říkal, Etty, že byste si měla víc věřit."

"Chlapcům to ohromně zvedlo morálku," řekla, jako by tu lichotku neslyšela. "Všichni sledovali dostih v televizi. Dělalí u toho v ubytovně takový rámus, že to muselo být slyšet až do vesnice ..."

Mládenci byli vyšňoření na sobotní večer. Počkali ještě, až Pease Pudding bude v bezpečí ve svém stání a pak se vydali v hlučném, veselém, smějícím se hloučku upít něco ze zásob hostince Golden Lion. Když jsem viděl, jak spontánně se radují, teprve jsem pochopil, jak asi předtím museli být nesví. Co se dá dělat, říkal jsem si, měli to vyčtené z novin. Také jsou zvyklí věřit víc slovům mého otce než vlastním očím.

"Pan Griffon bude mít radost," řekla Etty upřímně a bezelstně.

Pan Griffon, jak se dalo čekat, radost neměl.

Zajel jsem za ním následující den odpoledne a viděl jsem, že v koši na papíry má několikery nedělní noviny. Uvítal mě se zcela kamenným obličejem. Kamennějším než kámen a byl očividně odhodlaný nedopřát mi žádné zadostiučinění. Zbytečně si dělal starosti. Věděl jsem velmi dobře, že nic neškodí vzájemným vztahům tolik, jako když člověk dává najevo vítězoslávu nad těmi, kdo prohráli, a mně přece šlo především o dlouhodobé výsledky.

Pogratuloval jsem mu k vítězství.

Nevěděl dost dobře, jak se na to tvářit, ale přinejmenším jsem mu tím usnadnil situaci. Nemusel přiznávat, že se mýlil.

"Tommy Hoylake zajel vynikající dostih," prohlásil a zcela se vyhnul zmínce o skutečnosti, že Tommy nejel podle jeho pokynů.

"To určitě," přikyvoval jsem horlivě a opakoval jsem znovu, že jinak je to především zásluha Etty a perfektní otcovy rutiny, ve stájích zavedené a pečlivě dodržované.

Trochu roztál. Bohužel jsem ale zjistil, a to mě mrzelo, že si vlastně vážím víc Alessandra, protože ten se omluvil přímo a bez vytáček a prokázal značnou morální sílu, že se vůbec přiměl k omluvě a že svedl doznat chybu. Morální síla byla cosi, co bych u Alessandra nebyl čekal.

Od té doby, co jsem byl u otce naposledy, se jeho místnost změnila, vypadala spíš jako kancelář než jako nemocniční pokoj. Místo obyčejného nočního stolku měl větší stůl na velkých kolečkách, na stole telefon, ten, jenž mu tak dobře posloužil, když všude hlásil, jak je všechno špatně, pak tam měl celou haldu dostihových kalendářů, výtisky časopisu Sporting Life, nevyplněné formuláře přihlášek, jedno číslo Koně v tréninku, tři knihy formy a pod tou celou hromadou jsem zahlédl Ettino hlášení. Rozpoznal jsem její dívčí, trochu školní rukopis.

"Co to, ty nemáš psací stroj?" zeptal jsem se a otec mi upjatě odpověděl, že má dojednáno s jednou místní sekretářkou, že mu bude od následujícího týdne chodit psát podle diktátu.

"Výborně," řekl jsem povzbudivě.

Otec se nehodlal chovat přátelsky. Považoval vítězství v Lincolnu za vážné nebezpečí, jako by ohrožovalo jeho autoritu, a dával mi zcela nepokrytě najevo, že se o tuto autoritu nehodlá dělit ani se mnou, ani s Etty, a to ani v nejmenším.

Sám se vmanévroval do paradoxní situace. Každý další vítěz pro něho bude osobní rána, přitom ovšem vítěze z finančních důvodů zoufale potřeboval. V podílech na koních měl ještě stále příliš mnoho peněz a pokud by koně běželi tak špatně, jak od nich očekával, sevrkla by se jejich chovná cena jako květiny v mrazu.

Chápat ho nebylo tak těžké, horší bylo s ním vyjít.

"Už abys byl zpátky," prohlásil jsem, ale ani to nepomohlo.

Ukázalo se, že kosti mu nesrůstají tak rychle, jak se předpokládalo.

Svou poznámkou jsem mu to připomněl a on byl o to rozmrzelejší.

"Říkají nějaké nesmysly o tom, že staré kosti srůstají dlouho," zlobil se podrážděně. "Tolik týdnů... a já se těch zatracených kladek nemůžu zbavit. Řekl jsem jim, že chci sádku a že chci chodit... sakra, přece spousta lidí se sádkou chodí... Ale oni mi tvrdí, že jsou případy, kdy to nejde a já že jsem jeden z takových případů."

"Buď rád, žeš o tu nohu nepřišel," řekl jsem. "Bezprostředně po tom úrazu mysleli, že ti ji budou muset amputovat."

"To měli udělat," zavrčel. "To už bych byl teď zpátky v Rowley Lodge."

Přinesl jsem mu šampaňské, ale on je odmítl. Nepřál si žádnou oslavu.

Gillie mě objala. Nakonec to byla ona, kdo prohlásil: "Já ti to říkala."

"Ano, říkalas to," přikývl jsem spokojeně. "A protože jsem díky tvému hlubokému přesvědčení vyhrál dva tisíce liber, tak tě vyvedu k Empress."

Černé sexy šaty bohužel nedopnula.

"No jen se podívej," kvílela a tiskla si rukama břicho. "Měla jsem je na sobě před deseti dny a šly mi perfektně, a podívej se, teď jsem v nich nemožná!"

"Klid, nestojím o hubené slečny, co jim trčí kyčle jako Montblank," uklidňoval jsem ji.

"No jo ..., jenže i toho baroka může být pro oko moc."

"Takže máme k večeři grapefruit?"

Povzdychla si, zamyslela se, pak si došla pro světlý plášť, kterým zahalila různé oblíny a prohlásila vesele: "Copak by se slušelo slavit Pease Puddinga při grapefruitu?"

Zapili jsme vítězství Chateau Figeac 1964, ale z ohleduplnosti k černým sexy šatům jsme jedli jenom meloun, biftek a důsledně jsme odmítali dívat se po sladkostech.

Při kávě Gillie prohlásila, že trvá nedostatek sirotků, že proto má spoustu volného času a jestli prý bych znovu nezážil, jestli by nemohla přijet do Newmarketu.

"Ne," řekl jsem, ostřeji než jsem chtěl.

Zatvářila se trochu dotčeně a na to jsem u ní nebyl zvyklý. Vyvedlo mně to z míry.

"Pamatuješ se, jak jsem měl před několika týdny ty modřiny?"

zeptal jsem se.

"Ano, pamatuji."

"Dobře... Tak to byl tehdy začátek jednoho poněkud nepříjemného nedorozumění a střetu, který mám s jedním pánem.

Ten pán má ve zvyku vyhrožovat. Doposud těm výhrůžkám odolávám a teď nastal jakýsi klid zbraní. Byl bych velmi nerad, kdyby se to nějak zvtřlo a proto mu nechci dávat další zbraň do ruky. Nejsem ženatý, nemám děti a nemám žádné blízké příbuzné, jediné otce, a ten je bezpečně schovaný v nemocnici. Takže nepřítel nemůže vyhrožovat nikomu, kdo je mi blízký... Nikomu, kvůli komu bych byl ochoten poslouchat.

Takže chápeš... Kdybys přijela do Newmarketu, tohle by se změnilo."

Dlouze se na mne zadívala a pomalu jí to docházelo. Okamžitě se přestala tvářit dotčeně.

Pak řekla: "Archimedes pravil, že když najde správné místo, dokáže pohnout zeměkouli."

"Cože?"

"Pákou," řekla s úsměvem, "ty jeden osle nevzdělaný."

"Víš co, nedáme Archimedovi šanci."

"Ne," povzddechla si. "Přestaň si dělat hlavu. Bez pozvání k tobě zaručeně nepřijedu."

Když jsme se vrátili domů a leželi bok po boku v posteli a v přátelské blízkosti četli nedělní noviny, prohlásila: "Je ti ale jasné, co z toho plyne, když mu nedáš žádnou páku?"

"Co?"

"Další modřiny."

"Budu hledět, aby ne."

Otočila se na polštář a zadívala se na mne.

"Ale ty víš dobře, co čekat. Nejsi hloupý."

"Ale ono to nebude tak horké."

Věnovala se zase novinám.

"Koukej, tady je inzerát, že se dá jet nákladní lodí do Austrálie..."

Neudělal bys nejlíp, kdybys jel nákladní lodí do Austrálie? Chtěl bys, abych jela s tebou?"

"Ano, to by se mi líbilo. Ale ne, nepojedu."

"Byl to prostě nápad."

"Nepřijatelný." Usmála se.

"V tom případě nikde neinzeruj tuhle naši adresu."

"Určitě ne."

Odložila noviny. "Co myslíš, jak moc jsem blízká osoba?"

Odhodil jsem své noviny na podlahu. "Pokud si přeješ, tak ti to předvedu."

"Přeji si," řekla a zhasla.

Ve středu ráno jsem řekl Alessandrovi, že bych byl rád, kdyby jel na dostihy se mnou, mým vozem, ať dá Carlovi den volna. Ohlédl se váhavě na mercedes, kde Carlo jako obvykle seděl a rozhlížel se ostražitě po dvoře.

"Říká, že se s vámi moc bavím. Určitě bude mít námitky."

Pokrčil jsem rameny. "Jak myslíte."

Odešel jsem osedlat Cloud Cuckoo-Landa. Odjeli jsme se skupinou koní dolů k Waterrhallu. Alessandro tam jel Buckrama a Lancata a Etty neochotně doznala, že s koňmi pracuje dobře. Ostatních třicet nebo kolik koní, které jsme tam měli, si počínalo také dobře.

Obecně ještě doznávala nálada z toho, jak nám Lincoln zdvihl morálku, lidé se usmívali a byli v dobré náladě. Onen týden celá stáj jako by ožila.

Pulitzera odvezli brzy ráno do Cattericku v menším přepravním boxu v doprovodu jeho stájníka a hlavního výjezdního stájníka Vickyho Younga. Vicky dohlížel na koně, když vyjížděli mimo stáje.

Byl zástupcem Etty, prozíravý, rychle mu to myslelo, Londýňan ve středním věku, příliš těžký, než aby mohl jezdit mladé koně v našich stájích. Jeho hmotnost mu ale na druhé straně dodávala vážnosti a uměl toho využít. Když chtěl, aby bylo po jeho, tak bylo po jeho, v tom byl mistr. My měli to štěstí, že když bylo po jeho, bylo to skoro vždy správné a ve prospěch stájí. Jako většina výše postavených stájníků byl svému podniku absolutně věrný.

Když jsem se převlékl a vyšel ven, připravený vyjet za ostatními na dostihy, zjistil jsem, že vedle jensena stojí Alessandro a Carlo že se mračí jako čert o několik stop dál za volantem mercedesu.

"Pojedu s vámi," oznámil mi Alessandro rozhodně, "ale Carlo pojede za námi v závěsu."

"Dobře," přikývl jsem.

Vklouzl jsem za volant a počkal, až nasedne vedle mne. Pak jsem nastartoval, zvolna projel k bráně a vyjel ven. Těsně za mnou následoval Carlo.

"Otec mu nařídil, že mě musí vozit ..." vysvětloval Alessandro.

"A jemu se nechce ignorovat rozkazy vašeho otce," dokončil jsem za něho.

"Ano, otec mu také nařídil, aby dbal o mou bezpečnost."

Zadíval jsem se na něho koutkem oka.

"Vy se necítíte bezpečný?"

"Mně by se nikdo neodvážil ublížit," odpověděl stručně.

"Záleží na tom, co by na tom kdo získal," poznamenal jsem.

"Ale můj otec ..."

"Já vím, já vím a já vám taky nechci ublížit ani trochu."

Alessandro se uklidnil. Ale mě napadlo, že vydírání může působit oboustranně, a že na rozdíl ode mne Enso měl někoho, pro koho by byl ochoten dělat i věci, které by se mu přičíly. Tak jsem v duchu uvažoval, jaké by to bylo krásné, kdybych mohl Alessandra unést, kdybych ho někde mohl zavřít do nějakého šikovného sklepa, třeba u mne v Hampsteadu, a jak bych měl potom Ensa krásně v hrsti.

Krátce jsem si povzdechl. Ono by to zdaleka nebylo jednoduché.

Stejně jsem od Ensa nechtěl nic víc, než aby mi dal pokoj a aby z mého života zmizel, než se vrátí otec z nemocnice.

Bylo jasné, že kdybych unesl Alessandra, nebyla by to zrovna nejrychlejší metoda.

Nejrychlejší metoda, jak se Ensa zbavit, by asi bylo zrušit Rowley Lodge.

Alessandro byl netrpělivý, cesta mu pomalu ubíhala, ale jinak se choval mnohem klidněji, než jsem očekával. Z toho, jak hrdě nesl hlavu a jak zatínal pěsti, bylo nicméně jasné, jak pevně je odhodlaný.

Vyhnul jsem se protijedoucí cisterně, jejíž řidič si zřejmě myslel, že je ve Francii, a poznamenal jsem jen tak mimochodem: "Nepřichází v úvahu, že byste snad vyhrožoval ostatním učňům, kdyby vám to nevyšlo, to doufám chápete, ano?"

Zatvářil se téměř uraženě.

"To bych neudělal."

"No co, zvyk je železná košile," řekl jsem bez zaváhání. "A co má člověk naučené, tak se v okamžiku stresu často vynoří."

"Pojedu na vítězství."

"Jistě ... Ale nezapomeňte, že pokud byste zvítězil za tu cenu, že budete křížít nebo někoho tísnit, tak vás rozhodčí o vítězství připraví a nezískáte nic."

"Dám si pozor," řekl s hlavou vztyčenou.

"Víc od vás taky nechci," kývl jsem. "Velkorysost ne."

Podezíravě se na mne podíval. "Já někdy nevím, jestli žertujete, nebo ne."

"Většinou ano."

Jeli jsme dál na sever.

"Poslyšte, vašeho otce nikdy nenapadlo, že by bylo daleko nejjednodušší, kdyby vám koupil nadějnýho koně pro Derby, místo aby vás takovýmhle způsobem vnucoval do Rowley Lodge?" Zeptal jsem se jako by nic, když jsme jeli kolem Wetherbys.

Bylo na něm zjevně vidět, že takováhle myšlenka je zcela nová.

"Ne," řekl. "Já přece chtěl jet Archangela. Chtěl jsem jet favorita a vyhrát Derby, a Archangel je nejlepší. Toho by nikdo nekoupil za všechny peníze v celém Švýcarsku."

Hřebec patřil jednomu velkému sportovci, osmdesátiletému bankéři, jehož životním snem bylo zvítězit v tomto velkém dostihu.

V uplynulých letech bankéřovi koně skončili jako druhý nebo třetí, vítězili ve všech ostatních dostizích v dostihovém kalendáři, ale nejvyšší meta mu vždy unikala. Archangel byl nejlepší šance, jakou kdy měl, a času ubývalo.

"Ostatně," dodal Alesandro, "proč by otec vyhazoval peníze, když může pořídit s výhrůžkou."

Jako vždy, když hovořil o metodách svého otce, považoval je za zcela normální a logické.

"Uvažujete vůbec někdy o svém otci s odstupem?" zeptal jsem se. "Přemýšlel jste o tom, jakým způsobem dosahuje cíle? A jestli vůbec ty cíle mají nějakou hodnotu?"

Zatvářil se zmateně. "Ne ..." znělo to nejistě.

Změnil jsem téma: "Kam jste chodil do školy?"

"Já do školy nechodil. Měl jsem dva domácí učitele. Do školy se mi nechtělo, protože jsem nehodlal trpět, aby mi někdo rozkazoval, a nechtělo se mi celý den pracovat."

"Takže vaši dva učitelé nejspíš trávili spoustu času tím, že točili palci."

"Točili ...? Ach tak. Asi ano. Anglický učitel jezdil lézt na skály a Ital honil místní děvčata," poznamenal bez humoru. Nikdy neprojevil smysl pro humor. "Oba učitelé od nás odešli, když mi bylo patnáct."

To už jsem jezdil dva koně, ty naše tedy, celý den a otec prohlásil, že nemá smysl platit za dva učitele, že je lepší platit jednoho učitele jízdy ... Najal jednoho starého Francouze, kdysi učitele jízdy u kavalerie, aby mě něco naučil. Taky jsem jezdil k jednomu otcovu známému na hon na lišku ... Tam jsem taky jel první dostihy. Asi čtyři nebo pět jsem jich jel. Pro amatéry toho bylo málo. Bavilo mě to, ale zdaleka to nebylo takové jako teď ... No a jednou, když jsem byl doma, tak jsem řekl, že se nudím a tatínek řekl, ať si vymyslím, co bych chtěl a že se postará, abych to dostal. No a mě napadlo, že bych chtěl jet Archangela a tak jsem vlastně bez uvažování řekl, že bych chtěl vyhrát s Archangelem anglické Derby. Tatínek se dal do smíchu - on se někdy směje a řekl, že to zařídí." Alessandro se odmlčel.

"Já se ho potom zeptal, jestli to myslí vážně, protože čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc mi bylo jasné, že si to skutečně strašně přeju, víc než cokoli jiného na světě. Tatínek řekl, že všechno má svůj čas, že musím počkat, ale já byl strašně netrpělivý, už jsem chtěl být v Anglii a už jsem chtěl začít, tak když otec skončil jednu obchodní transakci, sebrali jsme se a přijeli sem."

Asi po desáté se otočil a zadíval se dozadu, jestli nás Carlo sleduje.

Sledoval nás věrně a pevně.

"Zítra může jet za námi v závěsu do Liverpoolu," řekl jsem, "běží nám ještě pět koní mimo vašeho Buckrama, takže já tam zůstanu celé tři dny. Do Teesside nepojedu, takže neuvidím, jak jedete Lancata."

Nadechl se, chtěl něco namítnout, ale já pokračoval: "S Lancatem pojede Vicky Young. Postará se o všechno, co je zapotřebí. Pojedete v hlavním dostihu, jak dobře víte, a pojedete proti velmi zkušeným jezdcům. Koukejte jet klidně, držte koně ve správném směru a dobře si načasujte, kdy ho začít vyjíždět. Pokud by zvítězil, tak se prosím vás nikde nevytahujte, jak jste geniální. Nic lidí tak nedopálí a nepodráždí, jako když se jezdec vychloubá. Pokud chcete, aby tisk byl na vaší straně, a to určitě chcete, tak říkejte, že hlavní zásluha patří koni. I kdybyste v sobě neměl ani špetku skromnosti, musíte se naučit skromnost hrát."

Se zasmušilým, zatvrzelým výrazem strávil tuto přednášku. Pak už byl jen zamyšlený. Tak mi přišlo, že bych měl využít situace a házel jsem perly moudrostí dál.

"Pokud vám to nevyjde, tak si nezdoufejte. Každému se stane, že něco pokazí. Jenom si to musíte přiznat. Nikdy si nic nenalhávejte."

Nikdy. A nenechte se vyvést z míry kritikou ... Ani chválou ... Na závodisti se musíte ustavičně ovládat a nenechat se ničím strhnout.

Cestou domů už se ovládat nemusíte."

Po chvíli řekl: "Vy mi spíš radíte, jak se chovat, než jak vítězit v dostizích."

"Protože mám o vašem chování horší mínění než o vašem jezdeckém umění."

Přebral si to a nevěděl, jestli má být rád, nebo jestli se má zlobit.

Po lesku a vznešenosti Doncasteru závodisti v Cattericku Alessandra zklamalo. Přelétl očima jednoduchou tribunu, skromnou váznici, atmosféru malého závodisti a zklamaně prohlásil: "Tohle je všechno?"

"To není podstatné," řekl jsem.

Přitom jsem vlastně také nevěděl, co nás čeká. Závodisti jsem neznal.

"Podstatné je, že dole je sedm důležitých furlongů dráhy a o nic víc nejde."

Samotný padok byl hezký, kolem dokola stromy. Alessandro v žluté a modré přišel s celou skupinou učňů, tvářících se dílem pyšně, dílem rozpačitě a dílem rozčileně.

Alessandro se tak netvářil. Netvářil se vlastně vůbec. Očekával jsem, že bude vzrušený, ale nebyl. Sledoval Pulitzeru, jak chodí kolem padoku, jako by ho nezajímalo o nic víc než stádo krav. Pak se usadil klidně v sedle a beze spěchu se chopil otěží. Vicky Young stál s Pulitzerovou příkrývkou přes ruku a kriticky na Alessandra vzhlížel.

"Koukej jít hned dopředu," radil mu. "Koukej se tam udržet co nejdýl."

Alessandro se na mne zadíval přes Vickyho hlavu.

"Jedte tak, jak jste si to naplánoval," řekl jsem a Alessandro přikývl.

Klidně vyjel na dráhu, a Vicky Young, dívající se za ním, si ulevil: "Já jsem toho nafoukanýho zmetka nikdy neměl rád."

A teď se na něj podívejte! Tváří se, jako kdyby mu vůbec o nic nešlo."

"Počkáme si a uvidíme," uklidňoval jsem ho.

Počkali jsme. A taky jsme uviděli.

Alessandro jel dostih přesně tak, jak si to naplánoval. Vytáhl si pětku ze šestnácti a už v prvních dvou furlonzích se dostal k bariéře.

Držel se vytrvale na páté nebo šesté pozici po další tři furlongy, pak šel trochu dopředu, a teprve v posledních šedesáti yardecích prolétl skulinkou a Pulitzeru začal vyjíždět. Proletěl kolem vedoucích dvou koní sotva deset kroků od cíle.

Hřebec zvítězil o jeden a půl délky a v tu chvíli toho začínal mít dost.

Na koně publikum nesázelo, takže ho také s jásotem nevívalo, ale to Alessandrovi nijak nevadilo. Seskočil s koně v prostoru pro odsedlávání vítězů a chladně se na mne zadíval. V tom pohledu nebyla ale ani špetka očekávané vítězoslávy. Pak se z ničeho nic široce usmál tak, jak jsem ho viděl usmívat se na Margaretu. Byl to teplý, upřímný úsměv z čisté radosti.

"Dokázal jsem to," řekl, a já dodal: "Dokázal jste to krásně."

Musel vidět, že z toho mám stejnou radost jako on.

Pulitzerovo vítězství naše stájníky nijak nenadchlo. Nikdo si na koně nevsadil a když Vicky po návratu hlásil, že se starý kůň zřejmě s věkem zlepšil, protože Alessandro vůbec nejel podle jeho pokynů, všichni stájníci se shodli na tom, že Alessandrovi žádné zásluhy nepřísluší.

Protože se ale s nimi zřídka kdy bavil, tak se to možná ani nedozvěděl.

Když přišel následující den do Rowley Lodge, choval se skromně a ovládaně. Etty odjela s první skupinou na dráhu při závodisti na delší vytrvalé cvaly a já se tam nezdržel, protože mě čekala dlouhá cesta. Měl jsem dojem, že je docela ráda, že bude mít všechno tři dny sama na povel. Ujistila mne, že Lancat a Lucky Lindsay (ten jel na pět furlongů pro dvouleté se zkušeným jezdcem ze severu) určitě v sobotu bezpečně dorazí do Teesside.

Alessandro jel se mnou mým jensenem a Carlo nás sledoval jako předtím. Cestou jsme si povídali o taktice pro Buckrama a Lancata.

Znovu jsem u něho pozoroval takový ten nepřírozený klid, tentokrát ještě výraznější než předtím. Byl bych očekával, že bude rozčilený a vzrušený, ale on byl opravdu zcela klidný. Když konečně došlo k tomu, že jezdil dostihy, jako kdyby z něho ta horečka netrpělivosti dočista vyprchala.

S Buckramem nezvítězil. Ale nebylo to proto, že by ho nebyl zajel, jak chtěl. Buckram skončil na třetím místě, protože tam prostě byli dva rychlejší koně a Alessandro tuto skutečnost přijal s nečekanou vyrovnaností.

"Dělal, co mohl," řekl. "Prostě to nešlo."

"To jsem viděl."

Víc jsme o tom nehovořili.

V průběhu tří dostihových dní v Teesside jsem poznal celou řadu lidí z dostihového života a začal jsem se pomalu vžívat do atmosféry závodisti. Osedlal jsem naše další čtyři koně, které jel Tommy Hoylake a pogratoval mu, když s jedním z nich zvítězil.

"To je zvláštní," řekl Tommy, "koně se nedrží o nic hůř, než co kdy pamatuju."

"To je dobře, nebo špatně?" zeptal jsem se.

"Děláte si legraci? Teď jde jenom o to, aby jim to vydrželo až do září."

"Do té doby se vrátí otec," utěšoval jsem ho.

"Jo ... Vlastně jo, to je fakt," řekl Tommy bez nadšení a odešel se svázat do příštího dostihu.

V sobotu v Teesside přišel Lancat první o čtyři délky při kursu dvacet ku jedné, čímž se moje zisky ze sázek zvýšily z dvou tisíc na čtyři tisíce pět set. Bylo mi jasné, že tím snadné výhry končí. Z devíti koní, kteří nám už běželi, byl Lancat třetí vítěz, takže už jsem nemohl počítat s tím, že si lidé budou myslet, že to s Rowley Lodge jde z kopce.

Referáty Alessandra a Vickyho Younga o dostihu v Teesside se pochopitelně velmi rozcházel.

Alessandro řekl: "Pamatujete si ..., při tom zkušebním cvalu jsem se dostal hodně dopředu ..., jenže moc brzo, pak mi utekli a pak už kůň nemohl ..."

No, tentokrát jsem z něho dostal tu rychlost tak, jak jsem očekával, a vyšlo to dobře, protože jsem ho začal vyjíždět až na začátku posledního furlongu a on ty ostatní prostě přeletěl. Bylo to ohromné."

Vicky Young vyprávěl toto: "Málem to prošvihl, tísnil ho, mohli si s ním dělat, co chtěli."

Ten Lancat musí být sakra kůň, když zvítězil, přestože ho jel učen, co jel teprve potřetí."

Během dalšího týdne nám běželo osm koní a Alessandro jel tři.

Jenom jeden z dostihů, ve kterých jel, byl pro učen, a nezvítězil v žádném. V jednom dostihu v těsném finiši nad ním zvítězil šampion.

Alessandro řekl, že si myslí, že se ještě trochu vylepší, až bude mít víc zkušeností. Další komentář neměl.

Majitelé všech koní byli na závodisti a sledovali dostihy a ani jeden z nich si nestěžoval. Alessandro se k nim choval slušně a zdvořile, i když jsem zahlédl, jak se usklíká, když si myslel, že se na něho nikdo nedívá. Prostě byl dobrý herec. Ukázalo se, že jeden z majitelů, Američan, byl členem syndikátu, který kdysi vykoupil moje podniky.

Pobavilo ho, když zjistil, že Nevili Knollys Griffon je můj otec.

Stál s námi chvíli v padoku před dostihem a vyprávěl Alessandrovi, že tenhle mladík, tedy já, by kdekoho uměl ledacos naučit o podnikání.

"Nikdy nezapomenu, jak jste stručně popsal svůj recept na úspěch, tehdy, když jsme kupovali váš podnik. Stačí dát za výlohu něco, co táhne, a obchodovat poctivě. My jsme se vás tehdy vyptávali, pamatujete se na to? Očekávali jsme, že na nás vysypete takové neobvyklé fráze, co se lidi naučí na kursech pro manažery, ale vy jste řekl tohle. Nikdy jsem na to nezapomněl."

Alessandro v sedle jeho koně přišel druhý o hlavu. Můj Američan ale už byl dlouho majitelem dostihových koní, bylo mu jasné, jak se věci mají, a jak jsme tak spolu stáli na tribuně, sotva koně proběhli cílem, obrátil se ke mně a řekl: "Když člověku ujede šampion, to nikdy není ostuda ... Ten váš mládenec, ten bude jednou dobrý."

Následující týden jel Alessandro čtyřikrát a zvítězil ve dvou dostizích pro učen. Ve druhém přemohl hvězdu předchozí sezóny na domácí půdě v Newmarketu. Tisk se o něho začal zajímat. Čtyři vítězství v průběhu tří týdnů ho posunula vysoko na žebříčku učňů.

Lidi začalo zajímat, odkud přišel. Jeden nebo dva novináři promluvíli přímo s Alessandrem. K mé veliké úlevě jim odpovídal skromně, oči sklopené, i když se možná tajně usklíbal. Povýšenost dovedně skrýval.

Většinou jezdil na dostihy se mnou, ale Carlo nás vždycky následoval.

Cestou jsme si vyprávěli. Hovořil zcela přirozeně, bez zábran a bez napětí. Vyprávěli jsme si o koních, v jaké jsou formě, jaké máme šance proti našim soupeřům a občas jsem se také dozvěděl alespoň trochu něco o jeho podivném rodinném životě.

Matku viděl naposledy, když mu bylo šest let. Tehdy se ona a jeho otec strašlivě hádali a vydrželi spolu bojovat celé dny. Říkal, že měl tehdy strach, protože oba zuřili a on nechápal, o co vlastně jde.

Matka prý na otce stále vykřikovala jedno slovo, dráždila ho a napadala, a Alessandro si to slovo pamatoval mnoho let, i když zprvu nevěděl, co znamená. Sterilní. To bylo to slovo. Jeho otec byl sterilní.

Krátce po Alessandrově narození prý onemocněl a na to jeho matka stále narážela a vyčítala mu to. Alessandro si už nepamatoval, jak vypadala, ale pamatoval si její hlas, jak opakuje hořce a útočně: "Od té doby, co jsi onemocněl."

Prý se na to otce nikdy neptal. Prý by to vůbec ani nešlo, aby se na to zeptal.

Uvědomil jsem si, že pokud Enso nemohl mít žádného dalšího syna, Alessandro byl jeho jediný, vysvětlovalo to do značné míry, proč se k synovi chová tak majetnický. Alessandro pro Ensa znamenal příliš mnoho, bylo to až zneklidňující. Navíc Enso při své opravdu zločinecké povaze nebyl zcela normální.

Jak začalo být jasné, že Alessandrovy úspěchy nejsou jenom náhoda, vzala ho Etty do značné míry na milost. Margaret samozřejmě ještě víc. Tak asi čtyři dny trvala u nás klidná, konstruktivní, přátelská pracovní atmosféra. Když jsem si v těch dnech vzpomněl, jaké to bylo, když se u nás Alessandro poprvé ukázal, uvědomil jsem si, že kdyby mi byl někdo řekl, že se kdy taková atmosféra nastolí, byl bych to považoval za tak nepravděpodobné jako sníh v Singapuru.

Trvalo to opravdu jen čtyři dny. Pak se jednoho rána dostavil Alessandro s podivným výrazem, skoro vystrašený a oznámil mi, že se jeho otec chystá do Anglie. Prý přiletí ještě ten den odpoledne. Prý telefonoval a prý nebyl v dobré náladě.

13

Enso se nastěhoval do Forbury Inn a hned následující den se Alessandro začal chovat odtazitě. Odmítl se mnou jet do Epsomu jensenem, že prý pojede s Carlem.

"Dobře, jak chcete," řekl jsem klidně.

Měl jsem ale pocit, jako kdyby něco chtěl říct, vysvětlit, jako kdyby mě chtěl poprosit ..., a jako by mu v tom bránila loajalita k vlastnímu otci.

"Kdykoli byste si to rozmyslel, vždycky můžete jet se mnou," dodal jsem.

V černých očích mu zablesklo, ale otočil se na patě a bez odpovědi odešel k čekajícímu Carlovi.

Když jsme přijeli do Epsomu, zjistil jsem, že Enso přijel také.

Čekal na mne před váznicí. Malý, sporý, tělnatý člověk, vypadal v dubnovém sluníčku neškodně. Pistoli v ruce neměl. Neměl ani po svém boku gorily s gumovými maskami. Já neměl svázané ruce a nikdo mi nepíchal injekce. Stejně mi ale naskočila husí kůže.

Držel v ruce můj dopis, a nepřátelství, probleskující z pod jeho opuchlých víček, předčilo Alessandrovu nenávist o dobrých dvacet délek.

"Nesplnil jste moje pokyny," řekl takovým hlasem, že by se před ním kdekdo statečně okamžitě uchýlil do úkrytu.

Pokračoval: "Řekl jsem vám, že Alessandro má jezdit místo Hoylakea. Zjišťuji, že se tak nestalo. Přenechal jste mému synovi jenom drobtý. To se musí změnit."

Snažil jsem se promluvit co možná nezáživně.

"Alessandro dostal víc příležitostí než jiní stájníci za půl roku."

V očích mu bleskl výboj nejméně tisíce kilowattů.

"Takhle se mnou mluvit nebudete! Budete mě poslouchat, rozumíte?"

Soustavně ignorujete moje pokyny, a to nehodlám snášet."

Pátravě jsem se na něho zadíval. Tehdy, když mě v noci dal unést, byl klidný a chladný. Teď ale, jako kdyby v něm hořela jakási vášeň. Nebyl o to méně nebezpečný, spíše naopak.

"Dnes odpoledne jede Alessandro velmi dobrého koně v Handicapu Deana Swifta," řekl jsem.

"Sdělil mi, že dostih není důležitý. Důležitý je Great Metropolitan."

Přeji si, aby jel také v tomto dostihu."

"Řekl, že si to přeje?" zeptal jsem se zvědavě, protože v Great Metropolitan běžel náš zlobivý Traffic. Dokonce ani Tommyho Hoylakea nenaplňovala tato vyhlídka zvláštní radostí.

"Samozřejmě," tvrdil Enso, ale já mu tak docela nevěřil.

Napadlo mne, že nejspíš Alessandra dotlačil k tomu, aby takové přání vyslovil.

"Obávám se, že se mi nepodaří přemluvit majitele. Trvá na tom, že koně musí jet Hoylake. Je zcela neústupný," řekl jsem s neupřímným politováním.

Enso zuřil, ale o ztracenou věc se už nebral.

"Příště se musíte víc snažit. Dnešek přehlédnu," prohlásil. "Ale aby nebylo pochyb. Alessandro pojede toho vašeho koně v Guineas."

Příští týden pojede Archangela tak, jak si přeje. Archangela!"

Neřekl jsem vůbec nic. Bylo opravdu ještě stále vyloučené, že by Alessandro mohl jet Archangela, na tom se nic nezměnilo, i kdyby si to Alessandro přál, on si to ale nepřál. Bankéř, majitel koně, by nikdy nepřipustil, aby při jeho největší derbyové šanci, jakou kdy měl, vystřídal v sedle Tommyho Hoylakea učeň s několika týdny zkušeností. Já si to nepřál kvůli svému otci, chtěl jsem, aby Archangela jel co možná nejlepší jezdec. Enso považoval moje mlčení za

souhlas a tvářil se už miň rozruženě. Nakonec se ke mně otočil zády a přestal se se mnou bavit.

Alessandro jel v handicapu velmi špatně. Věděl, že se běží stejná vzdálenost jako v Derby a věděl, že mu dávám možnost, aby si vyzkoušel jeden a půl míle, protože jsem doufal, že pak zvítězí o dva dny později v hlavním dostihu pro učně o stejné délce. Zvolil ale naprosto špatnou taktiku, špatně rozvrhl čas, u Tattenham Corner se dostal na zevní okraj dráhy, nesrovnal koně před příkopem a nedokázal z něho dostat patřičnou rychlost.

Když seskakoval ze sedla, ani se mi nepodíval do očí. Když potom Tommy Hoylake zvítězil v Great Metropolitan (Traffic žasl stejně jako já), Alessandro se až do večera neukázal.

Onen týden jel Alessandro ještě čtyři další dostihy, ale ani v jednom z nich nezazářil. Hlavní dostih pro učně v Epsomu ztratil díky vysloveně špatnému časování. Dopustil, aby mu pole uteklo půl míle před cílem a šanci přijít třetí ztratil o krk, přestože ve finiši přiměl koně k větší rychlosti než kdokoli z ostatních.

V sobotu v Sandownu se na mne obrátili dva z majitelů, pro které jel. Řekli mi, že přišel na jejich drahocenných tříletých hřebcích asi uprostřed pole, že není tak dobrý, jak jsem tvrdil, že můj otec by na to byl určitě přišel a že si napříště přeji, aby jejich koně jel jiný jezdec.

Poslal jsem pro Alessandra do šatny a promluvil si s ním ve věznici. Měl jsem v těch dnech velmi málo příležitostí s ním mluvit.

Když ráno přicházel, tvářil se nepřístupně a jakmile jsme se vrátili z práce, vždycky se okamžitě vzdálil. Na dostizích měl po boku ustavičně Ensa nebo Carla. Chodili s ním jako tělesná stráž.

Vyslechl mě se zoufalým výrazem. Věděl, že jezdí špatně, ale neprojevil snahu se omlouvat. Když jsem skončil, řekl jenom: "Mohu jet Archangela v Guineas?"

"Ne."

Oči v nešťastné tváři jen žhnuly.

"Prosím," řekl zoufale, "prosím, řekněte, že ho smím jet, prosím vás!"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Vy nic nechápete!"

Byla to zoufalá prosba, ale já mu ji nemohl splnit, i kdybych chtěl.

"Jestliže je váš otec připraven splnit vám každé přání, pak ho tedy požádejte, ať se vrátí do Švýcarska a nechá vás na pokoji," řekl jsem pomalu.

Zase potřásl hlavou, ale nebyl to nesouhlas, byla to bezmoc.

"Prosím," opakoval, ale naděje si žádné nedělal. "Prosím, já musím jet Archangela, můj otec je přesvědčený, že mi to dovolíte, přestože jsem mu řekl, že ne. Já se strašně bojím, že když ne, že otec vaše stáje skutečně zničí. Já bych prostě ..., já ..., " odmlčel se.

"Řekněte mu tedy, že jestli stáje zničí, budete ho nadosmrti nenávidět," řekl jsem mu klidným hlasem.

Tupě se na mne zadíval.

"Myslím, že bych ho skutečně nenáviděl."

"Tak mu to řekněte, než něco provede."

"Já ..., " polkl na sucho. "Já to zkusím."

Následující den ráno, když jsme měli jet na práci, se Alessandro nedostavil. Bylo to poprvé, co vynechal, od té doby, kdy si narazil hlavu. Etty poznamenala, že je nejvyšší čas, aby ostatní učni dostali víc příležitostí, než kolik zatím měli, a naznačila mi, že už zase mají zlost.

Slíbil jsem jí to, aby byl klid, a odjel na neděli na jih. Otec snášel úspěchy stáje statečně a v neúspěších nacházel útěchu. Přál si nicméně zcela upřímně, aby Archangel zvítězil v Guineas a sdělil mi, že dlouze mluvil s Tommym Hoylakem o tom, jak by měl jet.

Také mi sdělil, že jeho pomocný trenér se konečně probouzí z kómatu, ale že se lékaři obávají, že utrpěl těžké mozkové změny. Prý se bude muset poohlédnout po někom jiném.

Dále mi oznámil, že se mu konečně začíná hojit noha. Prý bude do Derby doma a pak už mě nebude potřebovat.

Hodiny strávené s Gillii byly jako obvykle oázou klidu a potěšení a noc byla ještě příjemnější a uspokojivější než jindy.

Ve většině novin onen den vyšly předpovědi pro Guineas s různicím se hodnocením Archangelových šancí. Všichni redaktori se však shodovali v tom, že Hoylakeův bojovný temperament znamená mnoho.

Tak mne napadlo, jestli Enso čte anglické noviny. Doufal jsem že nikoli.

V dalších dvou dnech se žádné dostihy neběžely, teprve ve středu byl Ascot a Catterick, ve čtvrtek, v pátek a sobotu Guineas v Newmarketu.

V pondělí ráno se Alessandro dostavil, nohy jako z olova, kruhy pod očima. Řekl mi, že jeho otec přímo šlí vztekem, protože všude píší, že Tommy Hoylake pojede Archangela.

"Já mu řekl, že mě ho nenecháte jet," vzdychl, "řekl jsem mu, že vím, proč mě nenecháte, řekl jsem mu také, že bych mu nikdy neodpustil, kdyby tady něco provedl, ale on mě vůbec ani nevyslechne, já nevím ..., on se nějak změnil, takový nebyval."

Podle mého se nezměnil Enso, ale Alessandro.

Utěšoval jsem ho: "Přestaňte si s tím dělat hlavu a soustředte se na dva dostihy. Ty koukejte vyhrát ve vlastním zájmu."

"Prosím?" zeptal se zmateně.

"No tak, už se seberte, vy vrtáku, tolik jste se nadřel a teď to, co jste získal, zahazujete. Za chvíli bude úplně jedno, jestli vám seberou licenci nebo ne, protože jezdíte tak mizerně, že byste stejně přestal dostávat jízdy."

Zamžikal a na chvíli se mu v očích objevil někdejší hněv.

"Takhle se mnou mluvit nebudete."

"Chcete se vsadit?"

"Ach jo," řekl nešťastně. "Vy a můj otec, vy mě zničíte."

"Musíte si sám vybrat, jak žít," řekl jsem jako by nic. "Pokud chcete být žokej, tak koukejte v Cattericku zvítězit."

Posílám tam Buckrama do dostihu pro učeně a správně bych měl dát šanci některému z ostatních stájníků. Posadím vás znovu do sedla, ale pamatujte si, když nezvítězíte, ostatní vás nejspíš zlynčují."

Pokusil se zase vzpurně zvednout hlavu, ale už mu to moc nešlo.

Já pokračoval: "Ve čtvrtek tady v Newmarketu můžete jet Lancata v Heath Handicapu. Je to rovná míle, jenom pro tříleté, a když bude kůň v takové formě jako v Teesside, měl byste zvítězit. Tak sebou koukejte hodit, prostudujte si to pořádně a zapřemýšlejte o tom, jak si asi povedou vaši protivníci. A koukejte sakra vyhrát v obou dostizích. Jasně?"

Dlouze se na mne zadíval, upřeně, ale už ne nepřátelsky.

"Ano," řekl nakonec, "rozumím. Musím koukat sakra vyhrát oba dostihy."

V očích se mu objevil nepatrný úsměv. Poprvé, co jsem ho znal, zažertoval.

Etty se kvůli Buckramovi zlobila.

"Váš otec by s tím nikdy nesouhlasil," prohlásila a určitě otci okamžitě zaslala další soukromé hlášení.

Do Cattericku jsem poslal Vickyho Younga a sám jsem odjel se třemi jinými koňmi do Ascotu. Namlouval jsem si, že to dělám proto, že je mou povinností jet s majiteli na větší dostihy a že mi vůbec nejde o to, abych se vyhnul Ensovi.

Ráno na planinách, když jsme čekali pod kopcem, až dvě jiné stáje skončí cvaly, probral jsem s Alessandrem taktiku.

Měl ještě stále kruhy pod očima, ale jinak přece jenom jako by znovu získal takový ten svůj neuvěřitelný,

předdostihový klid. Jen aby mu to vydrželo ve společnosti jeho otce. Ten klid byl ale stejně dobré znamení.

Buckram přišel druhý. Když jsem zahlédl v Ascotu, kde byly uváděny výsledky z jiných dostihů, jeho jméno, byl jsem vysloveně zklamaný. Po návratu do Rowley Lodge jsem však narazil na Vickyho Younga, který se právě vrátil s Buckramem, a ten byl přímo nadšený.

"Zajel vynikající dostih," vyprávěl. "Dá se říct inteligentní. To se nedá vůbec srovnat s tím, jak mizerně jezdil minule] tejdén. Jako kdyby to byl úplně jinej kluk."

Následující odpoledne ten "kluk" přišel do newmarketského padoku klidný a vyrovnaný, jak jen si člověk mohl přát.

"Je to rovná míle," řekl jsem mu. "Tak se nenechte zlákat optickým klamem, že je cíl blíže než doopravdy je. Orientujte se podle furlongových sloupků. Nezačínajte ho vyjíždět dřív, než až minete sloupek s dvojkou, u křoví, i kdyby se vám to nezdálo."

"Nezačnu," řekl vážně a také nezačal.

Jel přímo předpisový dostih, vyrovnaný, perfektně načasovaný, klidný. Na dvou furlonzích jako kdyby ho ze všech stran tísnil a pak najednou tenkou skulinkou vyrazil jako blesk a dostal se do cíle o délku před svým soupeřem. Díky tomu, že měl jako učeň výhodu pěti liber a díky tomu, jak si vedl předtím v Teesside, vsadilo si na něho hodně lidí a hodně lidí ho vítalo jásotem. Když sklouzl ze sedla v prostore pro odsedlávání vítězů, upřímně, krásně se na mne usmál a mne tak napadlo, že se zbavil nejen váhy a nadutosti, ale že se také zbavil svého největšího problému, přestával být tatínkův synáček.

V tu chvíli se zadíval někam za mne, úsměv zmizel, krátce se změnil v úšklebek, a pak už jsem na něm viděl jenom strach.

Otočil jsem se. V padoku stál Enso.

Enso, dívající se na mne se zuřivou, vražednou nenávistí vydědence.

Díval jsem se na něho mlčky, co jiného jsem mohl dělat. Poprvé jsem dostal strach, že ho nezvládnou.

Poprvé jsem opravdu dostal strach.

Když jsem se onen večer po prohlídce stáji usadil za psacím stolem v dřevem obloženém pokoji a nalil si skromnou dávku whisky, nebylo to moc chytré. Nevyplatilo se mi to.

Byl krásný, světlý večer posledního dubna, nebyl únor, nemrzlo a nebyla půlnoc.

Dveře se zprudka otevřely a vešel Enso se svými dvěma pochopy.

Můj dobrý známý Carlo s kamenným obličejem a další člověk s dlouhým nosem, drobnými ústy a velice málo přátelským výrazem.

Nezdálo se, že by ke mně choval náklonnost.

Enso se dostavil v průvodu pistole a pistole v průvodu tlumiče.

"Vstaňte," nařídil mi Enso.

Zvolna jsem vstal.

Ukázal pistoli ke dveřím.

"Jděte," nařídil.

Ani jsem se nehnul.

Zbraň mi mřila na střed hrudníku. Enso s tím zlověstným předmětem zacházel naprosto chladnokrevně a klidně jako s předmětem běžné potřeby.

"Chybí málo a zabiju vás." Řekl to tak, že jsem mu věřil. "Jestli okamžitě nepůjdete, tak skončíte."

Tentokrát vynechal drobné žerty o tom, že zabíjí jenom oběti, které na tom trvají. Ale já si ty žerty dobře pamatoval a na ničem jsem netrval. Vstal jsem od psacího stolu a po strnulých nohou šel ke dveřím.

Enso ustoupil, abych mohl projít. Byl ode mne příliš daleko, nemohl jsem po něm skočit. Stejně jsem ale neměl šanci, když měl po boku své dva pomocníky, tentokrát bez masek.

Na druhém konci velké ústřední haly Rowley Lodge byl hlavní vchod otevřený. Venku stál mercedes. Nebyl to Alessandrův vůz, ale jiný, větší.

Dostal jsem povel, abych nastoupil. Za volant usedl gumový muž, na první pohled Američan. Enso seděl vzadu, po mé pravici, a Carlo po mé levici. Enso držel v pravé ruce pistoli s tlumičem opřeným o tučné koleno. Prsty měl stále v

pohotovosti. Cítil jsem, jak má vztekem napjaté svaly, kdykoli se vůz naklonil a Enso se o mne opřel. Američan jel na sever po norwichské silnici, ale jenom krátký úsek. Za Limekilns, před mostem přes železnici zahnul doleva do malého lesíku a zastavil, jakmile jsme byli z dohledu od hlavní silnice.

Zaparkoval na hojně používané a normálně velice frekventované cvalové dráze. Potíž ovšem byla v tom, že koně z pláni odcházeli každé odpoledne ve čtyři hodiny a v tuto večerní dobu bylo krajně nepravděpodobné, že by někdo byl na dokřík.

"Ven," řekl Enso stručně.

Poslechl jsem ho.

Nastala krátká přestávka, zatímco Američan (přátelé mu říkali Cal), obešel vůz a otevřel kufr. Z kufru vytáhl plátěnou tašku a podal ji Carlovi. Pak odtamtud vytáhl ještě šedivý plášť do deště a ten si oblékl, přestože počasí bylo opravdu dobré, přesně takové, jak hlásila předpověď. Pak ještě s pečlivou láskou vytáhl z kufru Lee Endfieldku 303.

Zahlédl jsem, že pod puškou leží nábojnice s deseti náboji. Pečlivě otevřel zámek a vložil první kulku do hlavně. Pak svědomitě zbraň zajistil.

Díval jsem se na masivní pušku, s kterou zacházel sice pečlivě, ale s očividnou zručností. Byla to zbraň, sloužící nejen k zabíjení, ale také k zastrasování. Věděl jsem nejen toto, věděl jsem také, že kulka z této zbraně roztrhá na sto yardů člověka na kusy, že dokáže prorazit cihlové zdi běžného domu jako papír, že pronikne na patnáct stop do písku a že pokud nenarazí na překážku, doletí přesně až na pět mil.

Ve srovnání s obyčejnou puškou, která na třicet yardů už s naprostou spolehlivostí nezabíjí, byla Lee Enfieldka něco, jako když člověk porovnává prak s kanonem. Pistole s tlumičem, která nedostřelí ani tak daleko jako obyčejná puška, se s touhle zbraní nemohla rovnat vůbec. Kdybych se pokusil utéct přes planiny, měl jsem asi tolik šance jako želva na olympiádě.

Odvrátil jsem oči od zdroje těch planých úvah a zadíval se do nehybných očí majitele zbraně. Zdálo se mi, jako kdyby se bavil, jako kdyby ho těšilo, jakou jeho nejmilejší hračka vzbuzuje úctu.

Pokud vím, tak jsem se do té doby nikdy nesetkal s vrahem. V tu chvíli jsem ale věděl, že přede mnou vrah stojí.

"Tak jdeme," řekl Enso a ukázal pistolí směrem k tréninkovému areálu.

Šel jsem a v duchu jsem si opakoval, že Lee Enfieldka nadělá spoustu rámusu a že by někdo výstřel slyšel, kdyby mě s ní chtěli zabít. Potíž ovšem byla v tom, že kulka letěla jedenapůlkrát rychleji než zvuk, takže já už bych byl mrtvý, než by kdokoli cokoli zaslechl.

Cal klidně strčil velkou zbraň pod plášť do deště a nesl ji ve svislé poloze, ruku prostrčenou rozpáraným švem v plášti. Na kratší vzdálenost nebylo ani vidět, že něco nese.

Stejně jsme nikoho nepotkali. Moje nejchmurnější představy byly oprávněné. Vyšli jsme z malého lesíka na úzký konec tréninkové dráhy Raitway Land. V dohledu nebyl žádný kůň ani člověk.

Na druhé straně, při železnici, byl drátěný plot s dřevěnými sloupky, nahoře spojenými břevnem. Rostly tam košaté zelené keřičky.

Na vše dopadalo klidné, zlaté, večerní slunce.

Když jsme došli k plotu, Enso nás zastavil. Zůstal jsem stát.

"Přivázte ho," nařídil Carlovi a Calovi.

Sám zůstal nehybně stát a mířil na mne, zatímco Cal položil svůj vražedný poklad na zem a Carlo otevřel brašnu. Z brašny vytáhl celkem nevinně vypadající dva kožené pásky s přezkami. Jeden podal Calovi a pak už mi neponechali ani tu nejmenší naději na únik. Otočili mě zády k plotu a přivázali mi zápěstí k hornímu dřevěnému břevnu.

Zatím se nic moc zvláštního nedělo. Nebylo to ani bolestivé, protože horní břevno bylo přibližně ve výši pasu. Ale počínali si profesionálně, protože jsem zjistil, že s rukama v poutech nehnu ani ke straně, ani ze strany na stranu, natož abych je vyprostil.

Odstoupili, zůstali stát za Ensem a přede mnou byl jenom můj stín ... Stín člověka, opírajícího se o dřevěný plot po večerní procházce.

V dálce, po levé straně jsem viděl na vozy přejíždějící železniční most na Norwich Road, a vpravo, v ještě větší dálce směrem k Newmarketu, jsem zahlédl provoz na silnici, vedoucí z města.

Celé město, ba celá oblast se plnila k prasknutí návštěvníky proudícími na Guineas. Pro mě za mě mohli být v tu chvíli třeba na jižním pólu. Z místa, kde jsem stál, nebyl v dokříku nikdo.

Jen Enso, Carlo a Cal.

Sledoval jsem, jak mi Cal zavazuje pravé zápěstí, ale než oba chlapi skončili se svou prací, usoudil jsem, že hruběji si počínal Carlo.

Otočil jsem se na druhou stranu a pochopil jsem. Carlo mi přehodil ruku přes horní břevno a stočil ji tak, že směřovala dlaní dozadu.

Cítil jsem, jak se mi paže napíná tím, jak je vybočená, jak se mi napíná až k rameni. Nejdřív jsem si myslel, že mě takhle nešikovně připoutal náhodně.

Pak jsem si ale s nevídanou přesností vzpomněl, co mi vyprávěl Dainsee. Nejsnadnější způsob, jak zlomit kost, je uhodit do ní, když je napjatá.

No nazdar! Naskočila mi husí kůže.

"Myslel jsem, že se s tímhle skončilo už ve středověku," řekl jsem.

Enso neměl náladu na žertování.

Vybičovával sám sebe k čím dál tím většímu vzteku.

"Slyšel jsem dnes na závodisti skoro všude, že Tommy Hoylake zvítězí v Two Thousand Guineas s Archangelem. Slyšel jsem to po celém závodisti. Tommy Hoylake."

Neřekl jsem nic.

"To napravíte. Řeknete tisku, že koně pojede Alessandro. Do sedla Archangela v sobotu posadíte Alessandra."

"I kdybych chtěl, nemůžu Alessandra do sedla posadit, protože by to majitel nedopustil," řekl jsem zvolna.

"Tak musíte najít nějaké řešení," štkl Enso. "Už nebudu trpět, jak vytrvale ignorujete moje příkazy, nebudu snášet vaši taktiku, jak vymýšlíte nepřekonatelné překážky, proč mě nemůžete poslechnout.

Tentokrát můj rozkaz uposlechnete. Tentokrát vymyslíte jak zařídít, aby to šlo, místo aby to nešlo."

Mlčel jsem.

Enso zuřil čím dál tím víc.

"Taky nestrpím, abyste mi odcizoval syna."

"To nedělám."

"Lžete!" Zášť z něho vyšlehla jako plamen a hlas mu stoupl dobře o půl oktávy. "Alessandro nemluví o ničem jiném než o Neilovi Griffonovi. Neil Griffon tohle, Neil Griffon tamhleto, Neil Griffon říká, slyším vaše jméno tak často, že bych vám nejradši ... zakroutil krkem."

To už skoro křičel. Ruce se mu třásly a hlaveň zbraně nadskakovala.

Cítil jsem, jak se mi napínají břišní svaly a marně jsem se snažil pohnout rukama v poutech.

Postoupil ke mně o krok blíž a křičel ještě hlasitěji a vyšším hlasem.

"Když můj syn něco chce, dám mu to já, já ..., já ..., já mu to dám. Když si něco přeje, já mu to splním!"

"Ano, chápu," řekl jsem a napadlo mě, že pochopení situace vždy situaci samo o sobě nevyřeší.

"Nikdo si nedovolí neuposlechnout moje rozkazy!" Řval. "Nikdo!"

Když Enso Rivera někomu řekne, že něco má udělat, tak to prostě udělá."

Cokoli bych řekl, ho mohlo uklidnit, ale také rozzuřit, proto jsem raději mlčel dál. Postoupil ještě o krok blíž, tak blízko, že jsem zahlédl lesk jeho zlatých korunek a ucítil těžkou vůni jeho kolínské po holení.

"A vy taky," křikl. "Vy mě taky budete poslouchat! Nestrpím, aby se někdo vychloubal, že neuposlechl Ensa Riveru.

Nikdo, kdo Ensa Riveru neuposlechl, není naživu."

Pistole se pohnula a Cal sáhl po pušce. Bylo zcela jasné, jaký osud stíhá neposlušníky.

"Být po mém, už jste mrtví," řekl Enso. "Chci vás zabít."

Výhrůžně vystrčil hlavu dopředu, silný nos jako ptačí zobák a černé oči nebezpečné jako napalm.

"Jenže můj syn ... , můj syn řekl, že mě bude do smrti nenávidět, když vás zabiju ... O to raději bych vás zabil. Nikdy jsem si tak nepřál zabít, jako si přeju zabít vás ..."

Přiblížil se o další krok a přiložil tlumič na mou tenkou vlněnou košili. Srdce mi tlouklo jen kousíček od ústí hlavně. Báł jsem se, že to riskne. Báł jsem se, že bude počítat s tím, že to Alessandra časem přejde, že přestane usilovat o dostihovou kariéru, báł jsem se, že se ukojí nadějí, že všechno jednou bude takové, jako bývalo před oním osudným dnem, kdy jeho syn jen tak mimochodem prohlásil, že chce jet Archangela v Derby.

Já se prostě báł.

Jenže Enso nestiskl spoušť. Řekl, jako kdyby to bylo zcela zákonité a logické (což asi také bylo), "Já vás nezabiju ..., ale donutím vás k poslušnosti. Nemůžu si dovolit, abyste mi vzdoroval. Prostě vás donutím..."

Neptal jsem se, jak. Některé otázky jsou tak hloupé, že je lépe, zůstanou-li nevyřčené. Cítil jsem, jak mi po celém těle vyvstává pot a byl jsem si jistý, že vidí, jak se bojím, a to ještě na mne ani nesáhl!

Zatím mi jen vyhrožoval.

"Alessandro pojede Archangela pozitivně ve Two Thousand Guineas!"

Obličej měl tak blízko, že jsem viděl v jeho nezdravé kůži černé tečky uhrů.

Mlčel jsem dál. Nežádal ode mne žádný slib.

Pak o krok ustoupil a kývl na Carla. Carlo vzal tašku a vytáhl z ní podobný tuhý pendrek, jaký jsem našel v Buckramově stání.

Dostanu napřed promazín? Žádný promazín.

Nesnažil se mi věc ulehčit, tak jako u koní. Carlo jednoduše došel až ke mně, zdvihl pravou ruku s pendrekem a vši silou s ní máchl.

Zdálo se mi, že je pyšný na svou dovednost. Soustředil se na to, aby správně mířil. Jak se ukázalo, nebylo jeho cílem nic tak strašlivého, jako třeba můj vybočený loket, ale klíční kost.

No co, to by šlo, napadlo mě zmateně v prvních vteřinách, kdy člověk ještě necítí bolest. Překážkoví jezdci si přece lámou klíční kosti zcela běžně a nic z toho nedělají ... Jenomže ono je to přece jenom trochu něco jiného spadnout s koně, nebo přerazit kost při násilně stočené ruce. Archimedovy páky zapůsobily a oddálily konce zlomené kosti. Když se mi vrátila citlivost, tak se mi tedy vrátila pořádně.

Cítil jsem, jak se mi na krku napínají svaly jako provazce a snažil jsem se vši silou udržet ústa zavřená.

Enso měl ve tváři výraz utrpení. Zúžené oči, stisknuté rty, stažené svaly, vrásky na čele a kolem očí. S úžasem a otřesem jsem si uvědomil, že na jeho tváři vidím odraz svého vlastního výrazu. Když napětí kolem jeho úst povolilo, věděl jsem, že nejdřív se totéž stalo mně. Když otevřel oči a trochu se uvolnil, bylo to proto, že já jsem měl už to nejhorší za sebou. Toto zrcadlení nebylo výrazem soucitu, spíš představivosti. Představoval si sám sebe v mé situaci, aby mohl náležitě vychutnat, co způsobil. Škoda, že si to nemůžeme vyměnit doopravdy. Ochotně bych mu zlomil kost, kdykoli by si to přál.

Enso několikrát krátce přikývl na znamení naprostého uspokojení.

Stále však se ještě třásl neukojeným hněvem a já neměl žádnou záruku, že tím jeho večerní akce končí. Zadíval se nespokojeně na pistoli, odšrouboval tlumič a předal oba kusy Carlovi. Ten je schoval pod kabát.

Enso přistoupil až zcela těsně ke mě. Velmi těstě. Přejel mi prstem po tváři a setřel mi pot. Pak ho mnul mezi prsty. "Alessandro pojede Archangela v Guineas," prohlásil. "A pakliže ne, zlomím vám druhou ruku. Pamatujte si to."

Neodpověděl jsem. Ani by to nešlo.

Carlo mi uvolnil pouto na pravém zápěstí a spolu s pendrekem ho uložil do tašky. Pak se ke mně všichni tři otočili zády a odešli přes pole a malým lesem k čekajícímu mercedesu.

Těžce, kousek po kousku se mi podařilo dopravit pravou ruku k levé a uvolnit druhé pouto. Pak jsem seděl na zemi opřený zády o sloup plotu a čekal jsem, až bude líp. Nebylo líp.

Podíval jsem se na hodinky. Osm hodin. Čas na večeri. Dole ve Forbury Inn má Enso nejspíš tučná kolena pod stolem a s chutí se cpe.

Teoreticky se zdálo docela logické, že nejlepší způsob, jak ho přemoci, je odlákat mu syna. V praxi se ukázalo, že to tak skvělé není. Tiskl jsem bolavou paži k tělu a uvažoval o tom, jestli Alessandrova duše za všechno to trápení stojí.

Nafoukaný, proradný, rozmazlený zmetek ... Jenže má odvalu, elán, odhodlání a talent.

Malé bitevní pole, rozpolcené loajalitou k otci a touhou po úspěchu, dosaženém vlastní silou. Pěšec postrkovaný těmi, kdo hrají o moc.

Jenže ten pěšec byl jediná figurka ... Ten, kdo získá pěšce, vyhraje hru. Povzdechl jsem si a pomalu, pracně se vyškrabal na nohy. Domů jsem se musel dostat sám a sám jsem se musel postarat o to, aby mě někdo ošetřil. To za mě nikdo udělat nemohl.

Tak jsem tedy šel. Nebyla to ani celá míle, ale stačilo to. Starší pan doktor byl naštěstí doma, když jsem mu zavolal.

"Co mi to povídáte, že jste spadl s koně a zlomil si klíční kost?"

podívil se. "V tuhle hodinu? Já myslel, že všichni koně musí být ve čtyři z planin pryč."

"Poslyšte," řekl jsem naveně, "prostě mám zlomenou klíční kost. Budete tak laskav a postaráte se mi o to?"

"Tak tedy dobře."

Přišel za půl hodiny, se dvěma gumovými kroužky. Vypadaly jako takové ty kroužky, kterými se na pouti děti strefují na tyč. Prý to jsou Delbetovy kruhy, pravil, když mi je nastrkával na ramena a svazoval vzadu na zádech.

"Je to pěkně nepohodlné," poznamenal jsem.

"Nemáte padat s koně."

Zpod těžkých víček si s profesionální nezúčastněností prohlédl výsledek své práce. Uvažovat kroužky na zlomené klíční kosti bylo v Newmarketu tak běžné jako předepisování aspirínu.

"Vezměte si kodein," řekl. "Máte ho doma?"

"Ani nevím."

Mlaskl a vytáhl z brašny krabičku. "Vezměte si po čtyřech hodinách dvě."

"Děkuji vám, moc vám děkuji."

"To je v pořádku." Přikývl. Zavřel brašnu a zaklapl zámek.

"Nechcete se něčeho napít?" Nabídl jsem mu, když mi pomáhal do košile.

"Už jsem se bál, že mi nenalejete," řekl s úsměvem a chopil se velké whisky stejně suverénně jako před tím fixace ramene.

Dělal jsem mu společnost a mohl říct, že kombinace alkoholu s kodeinem byla výborná.

"Jen tak ze zvědavosti," zeptal jsem se, když dopíjel první skleničku, "které choroby způsobují sterilitu?"

"Cože?" Zatvářil se překvapeně, ale odpověděl bez zaváhání.

"V zásadě vlastně dvě. Příušnice a pohlavní choroby. Jenže příušnice zřídka způsobují úplnou sterilitu. Většinou postihují jen jedno varle, pokud vůbec. Nejspolehlivěji způsobuje sterilitu syfilis. Ovšem při moderní léčbě k tomu nedochází."

"Mohl byste mi o tom říct něco bližšího?"

"Je to ryze teoretická otázka?" zeptal se. "Chci říct, nemyslíte si snad, že byste sám mohl být nakažený? Protože kdyby ano ..."

"Ne, to je naprosto vyloučené," skočil jsem mu do řeči. "Je to čistě teoretická otázka ..."

"Dobře ..." důkladně se napil. "Stane se, že někdo dostane jak syfilidu, tak kapavku. Diagnostikována je kapavka, je léčena a také vyléčena, a syfilidu nikdo nezjistí. Rozumíte? Syfilis je ovšem progresivní choroba, která může zůstat po léta bez příznaků, přitom svému nositeli způsobuje těžká poškození. Ke sterilitě dochází několik let po získání choroby. Těžko říct za kolik let, to je velice individuální.

Než k ní ale dojde, může se postiženému narodit několik dětí.

Většinou se rodí děti mrtvé. Pokud přežijí, nebývají v pořádku."

Alessandro mi předtím řekl, že po jeho narození jeho otec onemocněl, což tedy znamenalo, že on sám ohrožený nebyl. Nicméně pohlavní choroba otce vysvětlovala hněv a hořkost matky i bouřlivý konec manželství.

"Jindřich VIII..." , řekl doktor, jako kdyby to bylo zcela logické.

"Prosím?"

"Přece Jindřich VIII. Měl syfilidu. Kateřina Aragonská měla tučet mrtvých dětí a její jediné žijící dítě bylo neplodné.

Churavý syn Eduard zemřel v raném věku. Jak to bylo s Alžbětou nevím, nedochovalo se dost dokladů."

Dopil poslední kapku. Ukázal jsem mu láhev.

"Můžu vás poprosit, abyste si nalil sám?"

Vstal, nalil sobě i mně.

"Jindřich sváděl všechnu vinu na své ubohé ženy, že mu neporodily syny, a zatím si za to mohl sám. A vůbec, takový

ten fanatismus, jak chtěl syna ... Jak srážel hlavy vpravo vlevo, jen aby syna měl ... To je typické, obsesivní syfilitické chování."

"Jak to myslíte?"

"Král pepře."

"Co měl co dělat s pepřem, proboha?"

"Ale ne Jindřich VIII."

Ztrácel se mnou trpělivost.

"Král pepře byl někdo jiný. Víte, to jsme měli ve skriptech v kapitole o pozdních komplikacích syfilidy, tam bylo právě o králi pepře.

Byl to megaloman, ve stadiu před progresivní paralýzou, kdy ho přepadla ta obsese kvůli pepři. Rozhodl se, že skoupí všechny pepři na světě a udělá ze sebe magnáta. A protože byl tak posedlý, tak to opravdu dokázal."

Zvolna jsem si to přebíral.

"Chcete říct, že v pokročilejším stadiu nemoci než je stadium sterility náš ... tedy ... ten teoreticky existující syfilitik dokáže sám sebe přesvědčit, že dokáže pohnout horami?"

"Nejenže sám sebe přesvědčí, on to skutečně dokáže. Skálou pohne daleko nejspíš syfilitický megaloman. Samozřejmě tohle stadium netrvá věčně, tak nanejvýš dvacet let. Tedy, pokud vůbec vznikne. Pak přichází progresivní paralýza."

Znovu se pořádně napil.

"Všeobecné ochrnutí a šílenství. Prostě člověk se změní v méně než zvíře. Před tím není úniku, po stadiu megalomance ne. Ovšem ne u každého, kdo dostane syfilidu, se objeví progresivní paralýza, a progresivní paralýze nemusí vždy předcházet megalomanie."

"Naštěstí," řekl jsem procítěně.

"To ano, jistě. Pokud byste se setkal se syfilitickým megalomanem, koukejte se schovat. A schovejte se rychle, protože tihle lidé mohou být nebezpeční. Říká se, že mezi ně patřil Hitler ..."

Zamyšleně se na mne zadíval přes okraj skleničky a pak se mu najednou oči rozšířily. Sklouzl pohledem na závěs, do kterého mi umístil ruku, jako kdyby nechtěl uvěřit myšlence, která ho napadla: "Vy jste se dost rychle neschoval ..."

"Spadl jsem s koně."

Zavrtěl hlavou.

"Ne, to byl přímý úder, to jsem viděl na první pohled ... Jen jsem tomu nechtěl věřit. Přišlo mi to divné, abych vám pravdu řekl."

"Spadl jsem s koně," opakoval jsem.

Pobaveně se na mne zadíval.

"Když na tom trváte, tak jste tedy spadl s koně. Zapišu si to do záznamu." Dopil a vstal. "Ale už se tomu člověku neplet' do cesty, myslím to vážně, Neile, mladíku. Pamatujte na to, kolik hlav nechal srazit Jindřich VIII."

"Budu na to pamatovat," přikývl jsem. Těžko jsem mohl zapomenout.

S historkou o tom, že jsem spadl s koně, jsem si to později rozmyslel a nabídl Etty naopak jinou historku, že jsem spadl ze schodů.

"Ale to je otrava," řekla s věčným soucitem.

Určitě si pomyslela, že jsem nešikovný.

"Odvezu vás na Waterhall v landroveru, až pojedeme na práci," nabídla mi.

Poděkoval jsem jí. Než stájníci vyvedli koně do první skupiny z boxů, než se shromáždili, zašel jsem se spolu s Etty podívat na Archangela. Chodit se dívat na Archangela patřilo mezi moje nejčastější úkoly.

Byl ustájený v nejbezpečnějším stání v nejbezpečnějším oddělení a od chvíle, kdy se Enso vrátil do Anglie, jsem u něho měl stráž ve dne v noci. Etty to považovala za zbytečné, ale já na tom trval.

Během dne byl ve stání a v celém oddělení vždýcky někdo, v noci bylo zapnuté elektronické oko, aby okamžitě zaregistrovalo nežádoucí návštěvníky. Dva zvlášť najatí strážníci se střídali ve službě v místnosti majitelů, odkud vedla okna přímo na stání Archangelova oddělení. Měli psa na dlouhém řemenu a ten ležel před boxem a vrčel na každého, kdo šel kolem.

Stájníci si na psa stěžovali, protože kdykoli chtěli do oddělení pro některého z ostatních koní, museli napřed dojít pro strážného, aby jim šel pomoci. Stěžovali si, že v jiných stájích slouží psi jen v noci.

Etty zamávala na strážného oknem. Přikývl, vyšel na dvůr a podržel psa nakrátko, abychom mohli bezpečně projít. Když jsem otevřel horní vrátka stání, vyšel Archangel směrem k nám a vystrčil čenich do krásného květnového rána.

Pohládl jsem ho po nose, poplácal po krku, obdivoval se jeho krásné lesklé srsti a pomyslel si, že ještě nikdy nevypadal tak dobře jako teď.

"Zítra," řekla Etty se zářícíma očima, "zítra uvidíme, co dokážeš, kamaráde."

Přátelsky se na mne usmála. Konečně mi dala najevo, že mám určitý podíl na tom, v jaké je kůň formě. Během posledního měsíce, kdy u nás přibýval vítěz za vítězem, pomalu ztrácela takový ten ustaraný výraz a vracela se jí sebedůvěra, jakou jsem si u ní pamatoval.

"Uvidíme, co s ním ještě budeme muset provést, aby zvítězil v Derby."

"Do té doby se otec vrátí," chtěl jsem ji tím upokojit.

Jenže ona se přestala usmívat a zaraženě se na mne zadívala.

"Máte pravdu, víte, já si to nějak neuvědomila."

Odvrátila se od boxu a vyšla směrem na hlavní dvůr.

Já poděkoval velkému rozložitému strážnému, bývalému policistovi a poprosil jsem ho, aby on a jeho kolega byli v nejbližších třiceti čtyřech hodinách obzvlášť bdělí.

"Bude tady v bezpečí jako v anglické bance, pane, nebojte se, pane," ubezpečoval mne.

Jeho optimismus mi připadal nemístný.

Alessandro se na práci následující den nedostavil ani na první, ani na druhou skupinu. Když jsem se ale s druhou skupinou vrátil a celý bolavý po drncavém putování pracně vylézal z landroveru, stál Alessandro u vchodu a čekal na mne. Šel jsem ke dveřím kanceláře, on mi vykročil naproti a zůstal přede mnou stát.

Zastavil jsem se také a zadíval se na něho. Vzpřímený, obličej stažený a bledý napětím.

"Je mi to líto," řekl trhavě, "je mi líto, řekl mi, co udělal ... Já to nechtěl. Já jsem si to nepřál."

"V pořádku," řekl jsem klidně.

Uvědomil jsem si, že držím hlavu ke straně, aby to mň bolelo, a usoudil jsem, že je nejvyšší čas, abych se narovnal.

Narovnal jsem se.

"Řekl, že teď už přistoupíte na to, abych zítra jel Archangela já."

"A co vy si o tom myslíte?" zeptal jsem se.

Zatvářil se zoufale, ale odpověděl bez zaváhání: "Myslím si, že ne."

"Hodně jste dospěl," poznamenal jsem.

"Já se od vás naučil ...," náhle zmlkl a potřásl hlavou. "Chci říct ..., prosím vás, prosím, nechte mě jet Archangela."

"Ne," řekl jsem mírně.

"Ale on vám zlomí i druhou ruku," vyhrkl. "Řekl to a on vždycky splní, co slibuje, zlomí vám ruku a já ..., já ...,," polkl, snažil se ovládnout a promluvit klidněji. "Dnes ráno jsem mu vysvětlil, že je správné, když mne nenecháte jet Archangela. Taky jsem mu řekl, že kdyby vám zase ublížil, že byste všechno oznámil rozhodím a že by mi vzali licenci. Řekl jsem mu, že nechci, aby ještě něco podnikal."

Řekl jsem mu, že chci zůstat tady a že chci, aby mě nechal na pokoji."

Zhluboka jsem se nadechl: "A co on na to?"

Zatvářil se zmateně i nešťastně.

"Myslím, že ho to ještě víc rozzlobilo."

Snažil jsem se mu to vysvětlit.

"Víte, ono mu ani tak nejde o to, abyste jel Archangela v Guineas, jako spíš o to, aby mě přinutil vás na koně posadit."

Chce dokázat, že je to on, kdo vám všechno může dopřát, tak jako vždycky."

"Jenže já od něho teď jenom chci, aby mě nechal na pokoji, aby mě nechal tady. Jenomže on mě ani nevyslechně."

"Chcete od něho to jediné, co vám nechce dát."

"Co?"

"Svobodu."

"Nechápu."

"Nikdy vám nechtěl dát svobodu, proto vám dával všechno ostatní. Všechno ..., jenom aby si vás udržel. Když se na to podíváte z jeho strany, je to tak, že já vám teď v poslední době nabízel to jediné, co vám sám nechce dopřát, a to je možnost docílit úspěchu vlastní silou, sám uspět v životě. Takže se mnou teď vlastně nezápasí o to, kdo pojede zítra Archangela, ale zápasí o vás."

Rozuměl tomu velmi správně. Jako kdyby najednou prohlédl.

"Tak mu tedy řeknu, že se nemusí bát, že mě neztratí," řekl vášnivě.

"Pak už vám neublíží."

"To nedělejte. Jsem naživu jen díky tomu, že se bojím, že by vás ztratit mohl."

Pootvěřel ústa a upřeně se na mne zahleděl. Pěšák drcený mezi mlýnskými kameny.

"Co ... co mám dělat?"

"Oznámit mu, že zítra pojede Archangela Tommy Hoylake."

Sklouzl pohledem z mé tváře na hrby způsobené kroužky a na obrysy paže v závěsu pod svetrem.

"To nemůžu," zavrtěl hlavou.

Pousmál jsem se.

"Však on se to stejně brzy dozví."

Alessandro se otřásl.

"Vy nic nechápete, já viděl..." Zmlkl a náhle jako kdyby se mu opět v hlavě rozsvítilo. "Víte, já viděl lidi, kterým ublížil."

Viděl jsem je potom, co jim ublížil. Měli ve tváři strach a taky zahanbení, a já si tehdy myslel ..., jak je otec chytrý ..., když dokáže lidi donutit, aby dělali, co chce. Viděl jsem, jak se ho všichni bojí ..., a připadalo mi, že je báječný ..."

Zhluboka, třaslavě se nadechl. "Nechci, aby i vás přivedl tam, jako ty ostatní."

"Nepřivede," řekl jsem s větší sebedůvěrou, než jakou jsem cítil.

"Ale on se nesmíří s tím, že Tommy pojede Archangela. Nenechá to jen tak ... Zná ho ..., určitě to tak nenechá. Vím, že vždycky myslí doopravdy to co říká. Netušíte, jaký dokáže být ... Věřte mi."

Musíte mi věřit."

"Pokusím se," řekl jsem suše a Alessandro se téměř svíjel pocitem bezmoci.

"Neile, mám o vás strach."

Poprvé mne oslovil křestním jménem.

"Tak to jsme tedy dva," řekl jsem s humorem, ale jeho to nepotěšilo.

Soucítěně jsem se na něho zadíval. "Kamaráde, neberte si to tak."

"Ale vy ..., vy to nechápete."

"Ale ano, chápu."

"Tak si z toho tedy nic neděláte."

"Ale dělám," odpověděl jsem podle pravdy. "Vůbec bych se netěšil na další akci vašeho pana otce. Ale ještě méně by mě těšilo lézt po čtyřech a lízat mu boty, takže prostě Archangela pojede Tommy a my mu budeme držet palce."

Potřásl hlavou, celý nešťastný.

"Ale já ho znám. Znáám ho..."

"Příští týden můžete jet v Bathu Pulitzera v dostihu pro učně.

Pak můžete jet Clip Clopa v Chesteru."

Viděl jsem na něm, jak pochybuje, že bychom se vůbec následujícího týdne dožili.

"Měl jste někdy nějaké sourozence?" zeptal jsem se.

Zatvářil se zmateně nad tou neočekávanou otázkou.

"Ne, maminka měla po mně ještě dvě děti, ale obě se narodily mrtvé."

15

Sobota ráno, druhého května.

Slunce vyplulo nad obzor, aby se vydalo na další zlatou cestu nad planinami. Já se pracně vyhrabal z postele. Byl jsem méně statečný, než bych si byl přál. Pomyšlení, že by mi Enso mohl ještě víc ublížit, jsem raději zahnal. Jenže já mu zablokoval všechny směry útoku a ponechal jsem mu jediný cíl. Když jsem se tedy postaral o to, aby zaútočil tak říkajíc frontálním útokem přímo na mne, bylo pozdě litovat.

Povzdechl jsem si. Stálo vůbec osmdesát pět plnokrevníků, životní náplň mého otce, budoucnost stájí a možná Alessandrova svoboda, stáli vůbec za jednu zlomenou kost?

Ano, stáli.

Ale za dvě zlomené kosti? Radši nepomyslet.

Při holení jsem uvažoval o výhodách a nevýhodách rychlého ústupu. Takový dobře organizovaný, nepozorovaný ústup do jistoty a bezpečí Hampsteadu, to by se snadno dalo zařídít. Potíž byla v tom, že dřív nebo později bych se stejně musel vrátit a zatímco bych byl pryč, stáje by byly příliš zranitelné.

Taky bych mohl zaplnit dům hosty a postarat se o to, abych nikdy nebyl sám ... Jenomže hosté by za den za dva odjeli a Ensova msta by zůstala, časem nezřetelná jako brandy.

Obtížně jsem si navlékl svetr a sešel jsem dolů na dvůr. Tiše jsem doufal, že Enso bude považovat mstu, která by ho připravila o to, čeho si na světě nejvíc cení, za nesmyslnou. Kdyby mi znovu ublížil, přišel by o syna.

Už před časem jsme se domluvili, že Tommy Hoylake, když už bude v Newmarketu, pojede ráno tréninkové cvaly. V sedm hodin se Tommy dostavil. Zastavil se svým jaguárem prudce na štěrku pod oknem kanceláře.

"Dobré jitro," řekl, když vstoupil.

"Dobré jitro," pořádně jsem si ho prohlédl. "Nevypadáte zrovna nejlíp."

Ušklíbl se.

"Celou noc mě bolelo břicho a po večeri jsem zvracel. To se mi někdy stává, nejspíš to budou nervy. To nic, už je mi líp. A dnes odpoledne budu v pořádku. Žádný strach."

"Jste si jistý?" zeptal jsem se ustaraně.

"Jasně," usmál se. "Jasně, že budu v pořádku. Přece vám říkám, mně se tohle stává. To není nic, co by vám muselo dělat hlavu. Ale poslyšte, nevadilo by vám, kdybych dneska ráno vynechal ty cvaly?"

"To víte, že ne. Budu, rád, když radši budete v klidu. Chceme přece, abyste byl dnes odpoledne v pořádku."

"Prima. Ale mohl bych trochu proskočit Archangela, co říkáte?"

"Jste si jistý, že jste v pořádku?" zeptal jsem se váhavě.

"Jasně, na tohle jo, fakt."

"Tak tedy dobře."

Vyvedl Archangela a spolu s Clip Clopem odcválali čtyři krátké furlongy před očima stovky diváků, kteří se chystali ho křikem podporovat na závodisti ještě týž den odpoledne.

Etty odvedla první skupinu koní na Waterhall, kde několik koní mělo absolvovat trysek na tři čtvrtě rychlostní míle.

"Koho posadíme na Lucky Lindsaye, když nemáme Tommyho?"

zeptala se Etty.

Byl to trochu problém, protože jsme měli málo dobrých stájníků.

"Budeme to muset nějak proházet," poznamenal jsem. "Lucky Lindsaye může jet Andy a Faddy může jet Irrigate a... a..."

"To nebude zapotřebí," přerušila mě Etty a zadívala se směrem k vjezdu. "Máme přece Alexe."

Otočil jsem se. Alessandro šel přes dvůr, oblečený do práce. Už dávno odložil elegantní oděv a glazé rukavičky. Teď přicházel většinou v béžovém svetr s modrou košilí, tedy v oblečení, které odkoukal od Tommyho Hoylakea. Zřejmě usoudil, že to, co nosí nejlepší žokej, je právě to, co by měl nosit i Alessandro Rivera.

Tentokrát u vchodu žádný mercedes nečekal a žádný ostražitý Carlo se do dvora nedíval. Alessandro zahlédl, že se rozhlížím po jeho věrném průvodci a řekl rozpačitě: "Já utekl. Řekli, abych sem dnes nechodil, ale Carlo je někde pryč, tak jsem si řekl, že bych nakonec mohl. Chci říct, tedy, můžu jet práci."

"Proč taky ne, prosím vás," řekla Etty, protože netušila proč ne.

"Jistě," řekl jsem, "pojedete dneska cval s Lucky Linsayem."

Byl překvapený.

"Přece ve všech novinách stálo, že dnes ráno pojede tréninkový cval Tommy."

"Bolí ho břicho," poznamenal jsem, a jakmile jsem zahlédl, jak se mu rozsvítily oči, hned jsem dodal: "Můžete se

uklidnit, už je mu líp a dnes odpoledne bude zaručeně v pořádku."

"Ach tak."

Snažil se smířit se ztrátou naděje co nejlépe a šel si pro Lucky Lindsaye. Etty jela Cloud Cuckoo-Landa a já měl domluveno, že mě za nimi později doveze George landroverem. Koně vyjeli, ještě chvíli chodili kolem padoku, než se vyměnili jezdcí, pak vyšli z brány a zahrnuli doleva směrem k Waterhallu.

Jel s nimi také Lancat, ale protože měl dva dny předtím těžký dostih, měl je doprovázet jenom ke křižovatce u silnice a pak se měl vrátit. Díval jsem se, jak jdou. Lesklá, elegantní stvoření v mlhavém květnovém ránu jako na počátku světa. Zhluboka, trochu smutně jsem se nadechl. Zvláštní ... navzdory Ensovi a jeho synovi mě ta doba, kdy jsem působil jako dostihový trenér, vysloveně bavila. Bylo mi jasné, že budu odcházet nerad, že mě to bude mrzet mnohem víc, než jsem si kdy dokázal představit. Zvláštní. Velice zvláštní.

Vrátil jsem se na dvůr, pobavil se chvílku s Archangelovým strážcem, který využil příležitosti, kdy kůň byl pryč a zašel si do kantýny na snídani, pak jsem zašel do domu uvařit si kávu a odnesl jsem si ji do kanceláře. Margaret v sobotu nechodila. Upil jsem kávu a otevřel poštu. Dělal jsem to tak, že jsem vždycky obálku přidržel mezi koleno a zdravou rukou nožem na papíry otevřel. Pak jsem venku zaslechl skřípání kol na štěrk, slyšel jsem, jak bouchla dvířka vozu a nestačil jsem zahlédnout, kdo prochází pod oknem. Včas jsem se nepodíval. Ráno, v den, kdy se jede Guineas, mohl přijít kdokoli.

Celá řada majitelů nejspíš přespává v Newmarketu. Mohl opravdu přijít kdokoli.

Přišel Enso. Enso s pistolí s tlumičem. Mával s ní jako vždy.

Takhle brzy ráno, pomyslel jsem si. Takhle brzy ráno a už přicházejí smrtící zbraně. To není nejlepší.

Tak tohle je nejspíš konec. Asi opravdový konec. Sakra! Jestliže Enso předtím vypadal rozzuřený, v tu chvíli se zdálo, že nejspíš vybuchne.

Zavalitá postava se pohybovala nezadržitelně jako tank kolem psacího stolu ke mně a já pochopil, jak to Alessandro myslí, když říkal, že netuším, jaký jeho otec dokáže být. Enso nahoře v Railway Fieldu, to byla jenom předehra. Teď teprve přicházelo to pravé.

Zahájil tvrdým úderem, který mě připravil o dech, o rozvahu i odvahu. Pokusil jsem se ho bodnout nožem na papír a on mě vzal za zápěstí a udeřil s ním tvrdě o hranu stolu. Byl silný, statný, naplněný energií a zuřivostí, čísel z něho strach a mě ani tak neničilo to, jak mě mlátí, jako to, jakou má nade mnou převahu. Praštil mě pistolí do spánku, pak vzal pistolí za hlaveň a tlumič a udeřil vši silou do ramene.

To už se mi udělalo nanic a všechno mi začínalo být jedno.

"Kde je Alessandro?" křikl.

Řval mi přímo do ucha. Sesypal jsem se bezmocně na psací stůl.

Oči jsem měl zavřené. Měl jsem co dělat, abych přemohl pocity, které se skoro přemoc nedaly.

Zatřásl mnou. Nebylo to pěkné.

"Kde je Alessandro?" ječel.

"Na koni," odpověděl jsem chabě. Kde by také byl. "Na koni."

"Vy jste ho unesl," řval. "Okamžitě mi řekněte, kde je, řekněte mi to, nebo vám zpřerážím kosti. Všechno vám zpřerážím!"

"Je venku, na koni," řekl jsem.

"Není, já mu to zakázal."

"Je."

"Na kterém koni?"

"Copak to není jedno?"

"Na kterém koni?" To už na mne ječel přímo nepřičetně, přímo do ucha.

"Lucky Lindsay."

Jako kdyby to nebylo jedno. Snažil jsem se napřímít a otevřel jsem oči. Ensova tvář byla přede mnou a v jeho očích jsem četl rozsudek smrti.

Pomalu zdvihl zbraň. Mlčky jsem čekal.

"Zastavte ho," řekl, "musí se vrátit!"

"To nejde."

"Musíte! Musíte pro něj jet, nebo vás zabiju."

"Odjel už před dvaceti minutami."

"Jedte pro něho!" hlas mu stoupal, byl ochraptělý a vyděšený.

A já konečně pochopil, že už nezuří, ale že má strašlivý strach.

Hněv se změnil v hrůzu. V černých očích hořel jakýsi nepředstavitelný plamen utrpení.

"Co jste provedl?" zeptal jsem se.

"Jedte pro něj," opakoval, jako by křikem mohl něco docílit.

"Jedte pro něj," zdvihl zbraň, ale myslím, že ani nevěděl, jestli hodlá vystřelit nebo jestli mě chce uhodit.

"Nemůžu, dělejte si se mnou co chcete, já ho prostě nedohoním."

"Zabijou ho," zakvílel, "mého syna zabijou!" Zoufale mával rukama a celý se třásl. "Přece měl jet Tommy Hoylake ... Ve všech novinách stojí, že Lucky Lindsaye dnes ráno jezdí Tommy Hoylake!"

Trochu jsem se posunul na židli, strčil nohy pod sebe a pokusil se vstát. Enso se nesnažil mě srazit. Byl plně soustředěný na svůj děs.

"Tommy Hoylake ... Lucky Lindsaye jede Hoylake."

"Ne," zavrtěl jsem hlavou. "V sedle je Alessandro."

"Tommy Hoylake, Hoylake, určitě Tommy Hoylake, to není možné ..." Oči měl rozšířené a hlas mu stále stoupal.

Rozpřáhl jsem se a dal mu pohlavek.

Ústa měl otevřená, ale zmlkl ve vteřině, jako když člověk vypne rádio.

Celý se třásl, i obličej se mu třásl, krk se mu svíral. Nedal jsem mu šanci, aby znovu spustil křik.

"Vy jste chtěl zabít Tommyho Hoylakea."

Mlčel.

"Jak?" zeptal jsem se.

Opět mlčení. Znovu jsem mu dal pohlavek, uhodil jsem ho vši silou, co jsem měl. Mnoho té síly, pravda, nebylo.

"Jak?"

"Carlo ... a Cal ..." bylo mu sotva rozumět.

Koně na planinách ... Tommy Hoylake měl jet Lucky Lindsaye.

Carlo koně dobře znal ze stájí, díval se na koně denně a znal Lucky Lindsaye stejně dobře jako dostihoví fanoušci a Cal ... Cítil jsem náhle, jak se mi žaludek svírá podobně jako se jistě svíral Ensův. Cal měl Lee Endfieldku 303.

"Kde jsou?" zeptal jsem se.

"Já ... Já ... nevím."

"Musíte je najít."

"Oni jsou někde schovaní."

"Jděte a hledejte je. Jděte je najít, je to vaše jediná šance, je to Alessandrova jediná šance. Najděte je, než ho zastřelí, vy vrahu."

Klopýtal, jako by byl oslepený, kolem psacího stolu a ke dveřím.

Ještě stále držel pistoli, vrazil do dveří a potácel se. Pak se narovnal a prošel krátkou chodbou ven na dvůr. Běžel na nejistých nohou k tmavému mercedesu. Po třech pokusech se mu podařilo nastartovat.

Pak prudkým obloukem vyjel, za vjezdem zahrnul doprava směrem na Bury Road a zmizel za kvílení pneumatik.

Vrah a idiot ... Vyšel jsem z kanceláře na dvůr.

Běžet jsem nedokázal. To, jak mě praštil do ramene, způsobilo, že i pouhá chůze byla utrpení. Idiot! Vrah ... Alessandro vyjel s Lucky Linsayem před dvacet minutami a pak se odehrálo to, co se odehrálo.

To už budou na Waterhallu, nejspíš teď krouží pod cvalovou dráhou a připravují se ve skupinkách. Možná, že už vybihají.

Zatraceně! Proč se na to nevykašlu, proč si prostě nesednu a nepočkám, jak to dopadne. Jestli Ensovi zabijí jeho drahocenného syna, patří mu to.

Přidal jsem do kroku a prošel branou zadní části stáje. Přešel jsem malý padok, vykročil k planinám a dal se vlevo.

"Kéž se vrátí," říkal jsem si, "kéž se vrátí."

Vrátil se Lancat. Vracel se ze své krátké vyjížďky, se sedlem, připravený k jízdě. Přicházel ke mně podél plotu, vedl ho jeden z dobrých jezdců, kterého poslala Etty, protože ten den v práci nejel.

"Pomozte mi sundat svetr," řekl jsem ostře.

Zatvářil se překvapeně, ale stájníci, vycvičení mým otcem, neodmlouvali.

Pomohl mi ze svetru. Ne že by byl milosrdná sestřička.

Pak jsem ho požádal, aby mi také sundal závěs. Se závěsem se jezdit nedá.

"Pomozte mi do sedla."

Poslechl.

"Dobře. Teď jděte. Já se s Lancatem vrátím později."

"Ano, pane."

Kdybych mu byl řekl, aby udělal stojku, byl by mě asi taky poslechl, a taky by byl asi řekl "ano pane".

Obrátil jsem Lancata zpět, odkud přijel. Po pěšině jsem ho nechal klusat. To ovšem bylo příliš pomalé. Pobídl jsem ho tedy do cvalu, čímž jsem porušoval pravidla planin. Měl jsem nepěkný pocit.

Nakonec, proč necválat ... Prvních pět furlongů cvalové dráhy a další tři furlongy po pěšině jsem skoro nezpomalil a vyděsil jsem dva řidiče, kteří se vydali brzy ráno na hlavní silnici.

Na Waterhallu bylo příliš mnoho koní. Ze vzdálenosti půl míle jsem nedokázal rozlišit, která skupina je z Rowley Lodge. Jenom jsem pochopil, že nepřijíždím pozdě. Všechno vypadalo klidně a spořádaně. Nikde žádná skupina vyděšených lidí nad krvácejícími mrtvolami.

Vyjížděl jsem Lancata dál. Dva dny předtím měl těžký dostih a nebylo správné nutit ho k takovým výkonům, k jakým jsem ho nutil ... Byl ale rychlý a ochotný, a já ho šval do vyčerpání.

Jet s ramenem fixovaným v kroužcích nebylo snadné, ono vlastně vůbec nic nebylo snadné, nicméně zem vypadala velmi tvrdá a taky mi připadala velmi vzdálená, tak jsem raději zůstal v sedle, protože ze dvou zel to bylo zlo menší. Bylo pozdě litovat, že jsem nezůstal doma. Věděl jsem samozřejmě, že překážkoví jezdci často jezdí dostihy se zlomenou klíční kostí. Byli to blázni. Takový nesmysl.

Pak jsem zahlédl Etty, zahlédl jsem známé koně. Viděl jsem Alessandra v sedle Lucky Lindsaye.

Byl jsem příliš daleko, aby mě slyšeli křičet, i kdybych byl měl vůbec sílu vykřiknout. Nikdo z našich se bohužel směrem ke mně neohlédl.

Alessandro pobídl Lucky Lindsaye do ostrého cvalu a spolu s dalšími dvěma koňmi vyjel na cvalovou dráhu.

Ve vzdálenosti jedné míle na konci dráhy byly stromy, křoví a malý lesík.

Carlo a Cal.

Přepadl mě strach z nevyhnutelné katastrofy, jako v noční můře, jako když se člověk snaží vyprostit z bahna. Lancat na dráze Lucky Lindsaye nikdy nemůže dostihnout. Jedině možné je zajet šikmo k němu a snažit se ho zastavit. Bylo ale těžké odhadnout správný směr a rychlost.

Vyjel jsem přímo napříč přes Waterhall, napříč přes hlavní cvalovou dráhu, proti směru koní, kteří tam pracovali. Ze všech stran se ozýval pobouřený křik. Tiše jsem doufal, že Lancat má tolik rozumu, aby se vyhnul kolizi. Nešlo mi o nic jiného, než abych stihl Alessandra dřív než kulka.

Nekonečné furlongy přes travnatou půdu ... Byla to jen míle, možná trochu víc, možná trochu méně, ale připadala mi á nekonečná.

Lancat ztrácel síly, každý další krok už ho namáhal ... Ztrácel rytmus, už kolísal a já věděl, že potrvá měsíce, než se zase dostane do formy ... Nutil jsem ho, aby ze sebe vydal poslední rezervy, poslední zásoby síly ... a on mi je ochotně dával.

Nekonečné furlongy ... Nebyl jsem si jistý, že jedu ve správném úhlu ... Lancat zpomaloval a já měl strach, že než dojeďu k cvalové dráze, Alessandro mezitím projede. Musím víc doprava. Zapotácel jsem se nebezpečně v sedle, protože jsem těžko držel otěže v levé ruce a nemohl jsem se chytit pravou, chtěl jsem se chytit, abych nespádl ... Už to nebylo daleko. Mít čerstvého koně, o nic by nešlo. Pro Lucky Lindsaye to nebyla vzdálenost vůbec žádná. Ty stromy a ty keře ..., tam někde leží v záloze Carlo a Cal ... Enso neví, kde jsou, nenajde je. Takoví lidé se vždycky dokáží dobře schovat. Zvláště, když mají Lee Endfieldku a míří na cválajícího koně. Cal určitě leží.

Musí ležet, jinak by nedokázal přesně vystřelit a s Lee Endfieldkou, s dokonale přesnou zbraní, dokáže člověk zacílit a přesně vystřelit jediné vleže. Příliš hází.

Enso je nenajde. Možná, že najde auto, Alessandrův mercedes, ale Carla a Cala najde, teprve když je vyrazí hřmot výstřelů. Pak je ovšem může najít Enso, nikdo jiný. Nejspíš se jim podaří utéct k vozu a ujet. Všichni se soustředí na Alessandra a na propast, kterou kulka vyryje v jeho těle. Alessandro ve svém světlém svetru a modré košili, stejné, jakou nosí Tommy Hoylake.

Carlo a Cal znali Alessandra ... Znali ho dobře ... Jenže věřili, že poslechl svého otce a zůstal v hotelu ... Na dálku, na cválajícím koni vypadá jeden žokej jako druhý ...

Alessandro ujíždí zlatým květnovým ránem přímo ke své smrti.

Rychleji to už nešlo, Lancat už prostě rychleji běžet nedokázal.

Nevím, jak těžko dýchá kůň, ale já se mohl zalknout. Asi mi bylo do breku. Měl jsem opravdu zůstat doma.

O kousek jsem se ještě posunul doprava a chabě koně pobídl.

Nijak nezrychlil krok. Už jsme se ale blížili. Úhel, ve kterém jsem se snažil zkřížit dráhu Lucky Lindsayovi, se náhle zdál správný. Lucky Lindsay se blížil k nejnebezpečnějšímu místu ... Tam, kde jsou jistě schovaní Carlo a Cal ... Určitě tam už jsou a určitě jsou připraveni.

Cal se jistě chystá střítet přímo zpředu, protože je snazší zasáhnout nabíhající cíl, než cíl, který člověka míjí.

Určitě mě už také vidí, napadlo mě. Jenomže Cal se dívá dalekohledem a zacíluje na Alessandrův světlý svetr a černou skloněnou hlavu a mě nevšímá ... Kůň, cválající po planinách pro něho nic neznamená.

Lancat namířil k Lucky Lindsayovi a začal s ním závodit ... Rozený závodník, který se i v naprostém vyčerpání snaží dostat na špici.

Už chybělo jenom deset yardů, pak deset stop ..., pak nic.

Alessandro jel o několik délek před ostatními dvěma koňmi, se kterými vyrazil. O několik délek byl vpředu, zcela sám. Lancat dostihl Lucky Lindsaye v šikmém úhlu a prudce zdvihl šíji, aby se vyhnul kolizi ... Alessandro se ke mně otočil a zatvářil se užasle ... Chtěl jsem na něho původně křiknout, aby seskočil a lehl si na zem, dokud jeho otec nenajde Carla a Cala, ale všechno se vyvinulo trochu jinak. Lancat jako by se vznesl do vzduchu, shodil mě a pak padl ke straně na Lucky Lindsaye. Jak jsem padal, napřáhl jsem ruku, vzal Alessandra kolem pasu a shodil ho ze sedla. Spadli jsme svorně na zem do trávy. Do trávy padl i Lancat a ležel nám u nohou.

Statečný, rychlý, odhodlaný Lancat skončil svou cestu. Střela mu utrhla část šíje a jeho krev i život vytékaly na jasné zelenou trávu.

Alessandro se mi snažil vykroutit a chtěl vstát.

"Ležte!" zasyčel jsem na něho. "Poslechněte mě a ležte!"

"Já jsem se zranil," řekl.

"Nebudte směšný."

"Poranil jsem si nohu."

"Přijďte o srdce, jestli si stoupnete."

"Vy jste se zbláznili!"

"Podívejte se na Lancata, co myslíte, že s ním je? Myslíte si, že si tam leží pro legraci?"

Ztrácel jsem trpělivost, mluvil jsem hoře a rychle a ani jsem se nesnažil to zastírat.

"To udělal Cal. Cal se svou prokletou puškou. Přišli sem, aby zastřelili Tommyho Hoylakea. Jel jste Lucky Lindsaye místo něho a oni nedokázali rozpoznat, že jste to vy a ne on, což by vás mělo potěšit.

Když si teď stoupnete, znovu se pokusí vás oddělat."

Zůstal ležet. Mlčky. Byl zcela zticha.

Odkutálem jsem se od něho a nacpal si do úst pěst. Abych pravdu řekl, bolelo to víc, než by si člověk dokázal představit. Alessandrův prokletý otec ... Ostré konce zlomené kosti si nacházely nové cesty v bránici se tkáni.

Kolem nás vznikal zmatek. Když už hradba vyděšených diváků byla dostatečně pevná a neprůhledná, dovolil jsem Alessandrově, aby vstal. Klekl si vedle Lancata. Měl na svetru a na kalhotách skvrny od krve.

"Lancat ..." řekl zoufale, mrtvým hlasem, plným beznaděje.

Zadíval se na mne a sledoval, jak mi dva ochotní diváci pomáhají na nohy. Beznaděj v tváři i hlase neznala konce.

"Proč, proč to udělal?"

Neodpověděl jsem, nebylo třeba. Věděl to dobře.

"Nenávidím ho," řekl.

Lidé kolem nás se začali vyptávat, ale ani já, ani Alessandro jsme nevěděli, jak jim odpovědět. Vtom odněkud zprava bylo slyšet další hlasitý výstřel. Já i přihlížející jsme se automaticky přikrčili, ale kulka by nás byla stejně dostihla dřív než zvuk. Jeden výstřel a pak ticho. Ozvěna výstřelu se ztratila nad Waterhallem, ale Alessandra jistě bude strašit do smrti.

16

Enso našel Carla a Cala schované ve křoví kousek od křižovatky u chlapcova hrobu.

My je tam pak taky našli, když jsme došli na konec cvalové dráhy, abychom na silnici zastavili projíždějícího motoristu a požádali ho, aby odvezl Etty do Newmarketu. Etty k nám předtím přijela celá vyděšená, myslela si, stejně jako ostatní diváci, že výstřel byl náhodný, že si prostě někdo trestuhodně, nebezpečně a neopatrně hrál se zbraní a vyšla rána. Bylo vidět, jak zaváhala, jak zapochybovala, když si uvědomila, že jsem na tréninkovou dráhu přijel na koni a ne landroverem, ale já jí nic nevykládal, jen jsem ji věčně požádal, aby laskavě sjela do Newmarketu, objednala kafilerii a pak přijela zpátky. Poslala Andyho, aby se postaral o skupinu koní, a první řidič, kterého se nám podařilo zastavit, ji odvezl. Alessandro odešel z tréninkové dráhy na silnici s kamenným, nehybným obličejem. Pomalu došel ke mně. Vedl Lucky Lindsaye, kterého kdosi chytil, ale vedl ho, jako by nevěděl, co dělá. Asi na tři, na čtyři kroky ode mne zůstal stát.

"Co mám dělat?" řekl.

Hlas měl prázdný, bez naděje i bez strachu. Prázdný a mrtvý.

Hned jsem neodpověděl. V tu chvíli mlčení a ticha jsme zaslechli ten zvuk.

Něčí hlas nesrozumitelně volal o pomoc.

Vylekaně jsem vykročil po silnici k malému houští. Tam jsem je našel.

Byli tři. Enso, Carlo a Cal.

O pomoc volal Cal. Byl jediný, kdo ještě volat mohl. Carlo ležel na zádech, s roztaženými rukama a nohama, oči otevřené ve slunci, na čele otvor a schnoucí krev.

Cal měl větší, vlhčí, rostoucí krvavou skvrnu na košili. Dýchat povrchně a rychle a všechn zbytek síly vyčerpal voláním o pomoc.

Lee Endfieldku měl položenou přes nohy. Rukou přejížděl automaticky po pažbě, ale už neměl sílu pušku zdvihnout.

Enso ... Cal zastřelil Ensa Lee Endfieldkou ze vzdálenosti šesti stop. Škodu nenadělala ani tak sama kulka, jako její rychlost. Na tu krátkou vzdálenost vyhloubila otvor veliký jako talíř. Síla střely odhodila Ensa proti kmeni stromu. Seděl tam opřený o strom, pistoli s tlumičem v ruce, s hlavou skloněnou na prsa. Tam, kde měl předtím břicho, bylo cosi hrozného, a záda měl přibíta ke kůře stromu.

Chtěl jsem Alessandra zarazit, aby to neviděl, ale neslyšně šel za mnou. Zaúpěl, zbledl a na tváři mu vyvstal pot. Calovi připadal Alessandro jako přízrak.

"Vy ... vy ... jste přece mrtví!"

Alessandro se na něho mlčky díval. Byl příliš otřesený. Nic neslyšel a nedokázal mluvit.

Cal otevřel doširoka oči a hlas mu stoupl v posledním zbytku marného vzteku.

"Říkal ..., říkal, že jsem vás zabil, že jsem mu zabil syna! Byl ...

nepřičetný, říkal, že jsem vás měl poznat ...," zakašlal a přes rty mu stékala krvavá pěna.

"Vy jste skutečně mířil na Alessandra, jenže jste zasáhl koně."

Cal rychle ztrácel sílu.

"Zastřelil Carla ... Střelil mě ... Tak jsem mu to nandal ... hajzlovi ..., byl pomatenej ..."

Zmlkl. Nic jsme pro něho nemohli udělat. Po chvilce tiše zemřel.

Zemřel tam, kde čekal v záloze, aby zabil Tommyho Hoylakea.

Když jsem si vedle něho klekl, abych mu sáhl na puls, zdvihl jsem hlavu a zadíval se na cvalovou dráhu. Viděl jsem to, co viděl předtím on. Jasný výhled na blížící se koně mezi řídkými větvemi keře, za kterými se skrýval. Tmavé Lancatovo tělo ještě leželo jak velká hromada na trávě sotva tři sta yardů od křoví a kolem už probíhala další nic netušící skupina koní směrem k nám. Pro dobrého střelce to bylo snadné. Ani nepotřeboval dalekohled. Na takovou vzdálenost s Lee Endfieldkou opravdu ne. Nebylo zapotřebí mířit zcela přesně.

Jakmile člověk zasáhl trup nebo hlavu oběti, stačilo to. Povzdechl jsem si. Kdyby byl použil dalekohled, pravděpodobně by byl poznal, že míří na Alessandra.

Vstal jsem, pracně, bolestivě a s námahou. Neměl jsem si klekat, moje chyba.

Alessandro neomdlel ani nezvracel. Pot na tváři mu oschl. Díval se mlčky na svého otce.

Když jsem k němu došel, zvolna se otočil, ale promluvil teprve po třetím pokusu. Když se mu to konečně podařilo, hovořil stísněným, divným chraptivým hlasem. To co řekl, byl jeden z nejlepších epitafů.

"Dával mi všechno," řekl.

Vrátili jsme se k silnici, kde Alessandro přivázal Lucky Lindsaye k plotu. Hřebec měl skloněnou hlavu a klidně žral trávku.

Alessandro i já jsme mlčeli.

To už k nám přijela Etty v landroveru. Řekl jsem jí, že to může rovnou otočit a odvézt mě do města.

"Hned se vrátím," řekl jsem Alessandrovi.

Ten se na mne mlčky díval slepýma očima, očima, které viděly příliš mnoho. Vrátil jsem se s policisty. Etty jsme nechali v Rowley Loge aby se postarala o stáje, protože i když se to zdálo neuvěřitelné, ten den se mělo běžet Guineas a bylo

třeba postarat se o Archangela. Když jsem byl předtím ve městě, zastavil jsem se také u lékaře, kde jsem vzbudil obecné pohoršení, protože jsem předběhl frontu a vedral se do ordinace. Pan doktor mi dal do pořádku konce kostí, abych byl jak se sluší. Pak už to bylo všechno snesitelnější, i když žádná velká radost.

Zbytek dopoledne jsem strávil v křoví u křižovatky. Na některé otázky jsem odpověděl, na některé ne. Alessandro naslouchal, jak vyprávím nejvyšší policejní šarži, která tam přijela z Cambridge, že mi Enso připadal, jako kdyby nebyl normální.

Policejní lékař se tvářil pohrdavě nad názorem laika.

"Proč vám připadal nenormální?" zeptal se.

Zamyslel jsem se.

"Mohl byste se podívat po spirochetách," poznamenal jsem.

Upřeně se na mne podíval a pak zmizel směrem ke křižovatce.

K Alessandrovi se chovali velice slušně. Někdo mu prostřel na trávu plášť do deště, aby si na něj sedl, a o chvíli později mu policejní lékař dal injekci uklidňujícího prostředku. Protože šlo o injekci, Alessandro si ji nepřál. Jenže oni se s ním nebavili a neptali se ho.

Jak mu vnikala jehla do paže, upřeně se na mne díval. Nepochybně věděl, že i já myslím na to, že bylo příliš mnoho injekcí. Já je dostal, Carlo, Moonrock, Indigo a Buckram. Příliš mnoho jehel, příliš mnoho vpichů, příliš mnoho smrti. Uklidňující prostředek ho neuspal, jen ho víc omámil. Policisté se rozhodli, že by se měl vrátit do hotelu a vyspat se. Odvedli ho k jednomu ze svých vozů.

Zastavil se přede mnou, než došel k autu, v očích úžas a skoro bázeň.

"Jděte se podívat na kytky na chlapcově hrobě," řekl.

Šel jsem pro plášť do deště, na kterém předtím seděl, kousek od malého hrobečku.

Na hrobě byly světlé žluté kytičky a pomněnky, zasazené kolem okraje. Ve středu byly macešky. Tmavé, skoro černé tmavofialové obličejčky, zářící ve slunci. Bylo možná cynické, že mě napadlo, jestli je tam třeba nezasadil sám.

V okamžiku, kdy Tommy Hoylake vítězil s Archangelem v Guineas, ležel Enso v márnici a Alessandro spal.

S tím jistě nepočítali.

Celé odpoledne mi bylo mizerně a padala na mne tíha, i když už vlastně nebylo proč. Moje činnost už nebyla motivována tím, že musím přemoci Ensa, ale já zjistil, že není tak snadné zbavit se jeho stínu. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, jak silně na mne působil.

Měl jsem důvod být šťastný, že stájím konečně už nic nehrozí.

Místo toho na mne padala deprese.

Bankéř, majitel Archangela, byl blahem téměř bez sebe. Zářil při odsedlávání vítězů a s tiskem žertoval s roztřesenou pýchou.

"Výborně, kamaráde, výborně," řekl mně, Tommymu, Archangelovi, nám všem, ochotný se s námi se všemi objímat. "A teď se budeme chystat na Derby, kamaráde, což?"

"Ano, budeme se chystat na Derby," přikývl jsem a uvažoval o tom, za jak dlouho se můj otec vrátí do Rowley Lodge. Následující den jsem ho šel navštívit. Byl stejně nepřístupný a přísný jako jindy, protože už slyšel o té hromadné vraždě při cvalech.

Kladl mi za vinu, že jsem dopustil, aby k tomu došlo.

Vyčítal mi to. Aspoň mi nemusel říkat nic pochvalného a příjemného o Archangelovi, říkal jsem si trpce, vyhnul se tomu.

"Toho učně jsi neměl brát."

"Ne."

"V Jockey Clubu se jim to nebude líbit."

"Nebude."

"Ten člověk musel být šílenec."

"Asi."

"Musel být naprostý blázen, když si myslel, že nechá-li zabít Tommyho Hoylakea, dostane svého syna do Archangelova sedla."

Tuto verzi jsem řekl policii. Něco jsem jim říct musel, a oni se tím spokojili.

"Byl posedlý," přikývl jsem.

"Toho sis ale měl všimnout už na začátku, přece to na něm muselo být znát."

"Možná," pokrčil jsem rameny.

"V tom případě jsi ho měl nějak zarazit."

"Já ho svým způsobem ... zarazil."

"No, nedá se říct, že zrovna účinně," namítl.

"Ne," přikývl jsem trpělivě a pomyslel si, že jediný člověk, který dokázal Ensa zarazit, účinně a s konečnou platností, byl Cal.

"Co máš s rukou?"

"Zlomil jsem si klíční kost."

"To je směla."

Zadíval se na svou nohu, ještě stále zavěšenou v extenzi, jako by chtěl říct, že klíční kost je směšná ve srovnání s tím, co on sám musel vytrpět. Měl pravdu.

"Kdy tě odsud pustí?" zeptal jsem se.

"Možná, že dřív, než bys chtěl," řekl spokojeně s nádechem těžko skrývané škodolibosti.

"Přece si nemyslíš, že chci, abys tu zůstal," bránil jsem se.

Zarazil se a snad se dokonce i zastyděl.

"Ne ..., ne ... Říkají, že to už nebude dlouho trvat."

"Čím dřív tě pustí, tím líp," prohlásil jsem s upřímnou snahou myslet to upřímně.

"S Archangelem ale už nepracuj. Taky jsem zjistil, žeš některé přihlášky udělal po svém, to si nepřeju. Dokážu rozhodovat sám o tom, kde moje koně mají běžet."

"Jak chceš," odpověděl jsem smírně a uvědomil si, jak málo mě těší, že už nemám důvod otcovy plány měnit.

"Řekni Etty, že si s Archangelem počínala velmi dobře."

"Ano," přikývl jsem, "už jsem jí to řekl."

Okamžitě se zamračil.

"Pověz jí, že jí to vzkazuju já."

"Dobře."

Náš vztah se vlastně vůbec nezměnil. V mém otci bylo stále to cosi, od čeho jsem v šestnácti utekl a bylo mi jasné, že tentokrát od toho uteču mnohem rychleji. Nikdy bych nemohl pracovat jako otcův asistent, ani kdybych si to sám přál. Alessandro řekl o svém otci: dával mi všechno. Já o svém otci mohl jedině říct, že mi dával velmi málo. Také jsem pro otce cítil cosi, co Alessandro pro svého nikdy cítit nemohl, ať už ho miloval nebo nenáviděl.

Cítil jsem ... netečnost.

"Tak už jdi," řekl. "A až půjdeš, najdi sestru. Potřebuju mísu."

Někdy, když na ně člověk zvoní, tak jim to trvá i půl hodiny a já potřebuju mísu teď, ihned ..."

Najal jsem si v Newmarketu auto. Řidič velice ochotně přistoupil na to, že se zastavíme v Hampsteadu a že na mne počká.

"Asi tak dvě hodiny?" zeptal jsem se ho, když jsem se pracně vyškrábal z vozu na chodník před domem.

"Jasně," řekl, "zajdu si někam na čaj. Snad bude někde otevřeno, i když je neděle."

Odjel s optimismem, protože byl optimista.

Gillie mi oznámila, že se zhubla o tři libry a že maluje koupelnu nazeleno a jak prý se s ní hodlám milovat, když vypadám jako nepovedené vydání umírajícího tuberáka.

"Nehodlám," řekl jsem.

"Vida, zdá se, že ani muži nejsou všemocní."

"Taky bys mohla pozměnit popis mojí osoby. Mohla bys taky říct, že vypadám jako trenér dostihových koní, který právě zvítězil ve svém prvním klasickém dostihu."

Nadechla se, ale pak se očividně rozhodla neprovést povinnou lichotku.

"Tak tedy dobře," povzdechl jsem si odevzdaně. "Tak to tedy není moje zásluha. Je to zásluha všech ostatních, jenom moje ne."

Souhlasím s tebou. Z celého srdce."

"Nemám ráda, když se někdo lituje," řekla.

"Hm."

Opatrně jsem se usadil v modrém křesle, opřel si hlavu o opěradlo a zavřel oči. Soucitu jsem se také nedočkal.

"Takže jsi přece jenom nasbíral nějaké ty modřiny," poznamenala.

"Ano."

"Jsi pěkný vrták."

"Ano."

"Chceš čaj?"

"Ne, děkuji," odmítl jsem zdvořile. "Bez soucitu čaj nechci."

Dala se do smíchu. "Tak tedy brandy?"

"Pokud nějaké máš."

Měla ho dost na to, aby mi trochu odlehčila tíži života. Nakonec mi přece jenom poskytla útěchu svého druhu.

"Neškleb se, když tě líbám," vyčetla mi.

"To bys mě musela líbat jemněji."

Po chvíli se zeptala: "Myslíš, že to tím ramenem skončí? Nebo čekáš ještě něco?"

"Ne. Tím to končí."

Pak jsem jí vyprávěl všechno, co se stalo. Vyprávěl jsem jí to ve zkráceném a poněkud upraveném vydání a skoro s humorem, ale víceméně jsem jí řekl všechno.

"Jestlipak tvůj milovaný tatínek tohle všechno ví?"

"Co tě napadá."

"Ale dozví se to, ne? Až tomu Alessandrovi vezmou licenci, tak se to dozví? Pak snad pochopí, jak je ti zavázaný."

"Já nechci, aby to věděl, bylo by mu to velmi nepříjemné."

"Tvůj otec je věru roztomilý člověk."

"Je prostě takový, jaký je."

"A Enso byl prostě taky takový, jaký byl, že?"

Pousmál jsem se.

"V určitém smyslu je tu určitá obdoba."

"Neile Griffone, jsi blázen."

Nepřel jsem se s ní.

"Za jak dlouho ho pustí z nemocnice?" zeptala se.

"Nemám tušení. Otec doufá, že už brzy bude smět vstát. Pak ještě musí prodělat jeden nebo dva týdny rehabilitace, musí se učit chodit o berlích a já nevím co ještě. Předpokládá, že do Derby bude doma."

"Co pak uděláš?"

"To ještě nevím. Potrvá nejmíň tři týdny, než se otec vrátí, a teď už nám nic nehrozí ... Takže se tě ptám, pořád bys ještě chtěla přijet do Rowley Lodge?"

"Hm." Zamyslela se. "Mám tu jednu tříletou nigerijskou holčičku, kterou bych měla usadit v jedné rodině v Dorsetu..." Připadal jsem si strašně unavený.

"Tak nic."

"Mohla bych přijet ve středu."

Když jsem se vrátil do Newmarketu, obešel jsem nejdřív ze všeho stáje. V pozdním večerním slunci panoval všude klid a mír a pomalu se začínalo smrákat. Cihly byly růžové a teplé, keře kvetly a za zeleně natřenými dvířky zvířata v ceně šesti miliónů v bezpečí žvýkala oves. Ve všech stájích panoval klid, v mnoha stáli vítězové a z celkového ovzduší člověk cítil úspěch a bezpečnou budoucnost.

Nepotrvá dlouho a budu muset odejít. Enso už odešel, odejde i Alessandro. Až se otec vrátí, jako kdyby se minulé tři měsíce vůbec nebyly odehrály. On, Etty a Margaret budou pracovat tak jako předtím, a já se o koních, teď tak důvěrně známých, budu dočítat jen v novinách. Ještě jsem se nerozhodl, co vlastně budu dělat. Jedno bylo jisté, práce mého otce se mi zalíbila, takže jsem zvažoval možnost vybudovat vlastní stáj někde jinde. Nechtěl jsem se už vrátit k starozitnostem a bylo mi už také jasné, že ani u Russella Arlettiho pracovat nechci.

"Vybuduj nové impérium," řekla předtím Gillie.

No co, možná, že se do toho dám.

Šel jsem se podívat na Archangela. Už ho nehlídali ani muži, ani psi, ani elektronika. Velký tmavý hřebec pozvedl hlavu od koryta a tázavě se na mne zadíval. Bezděčně jsem se na něj usmál. Bylo na něm ještě vidět, že má za sebou těžký dostih, ale byl silný a statný a já věřil, že má šanci popřát svému majiteli, panu obchodnímu bankéři, vítězství v Derby. Potlačil jsem povzdech a šel do domu. V kanceláři zvonil telefon.

V neděli večer často telefonují majitelé, jenže tentokrát nevolal majitel, ale nemocnice.

Hlas na druhém konci několikrát opakoval: "Je nám líto, opravdu líto, opravdu velmi líto, snažíme se vás dostihnout už několik hodin.

Je nám to opravdu velmi, velmi líto."

"Ale přece nemůže být mrtvý," namítal jsem hloupě. "Když jsem odcházel, byl úplně v pořádku. Byl jsem za ním dnes odpoledne a byl úplně v pořádku."

"Stalo se to po vašem odchodu," řekl. "Asi za půl hodiny."

"Ale jak je to možné?" Nedokázal jsem to pochopit. "Měl přece zlomenou nohu ... A ta už se mu hojila."

Jestli prý si nechci promluvit s lékařem, který má službu. Řekl jsem, že ano.

"Když jsem odcházel, byl úplně v pořádku," opakoval jsem.

"Chtěl jenom, abych mu poslal sestru s mísou."

"Ano, jistě," z druhého konce telefonu se ozýval vysoký hlas s nábojem profesionálního soucitu. "Totiž ..., hm ..., to se často stává před pulmonární embolií, že si pacienti říkají o mísu nebo o bažanta ... To je typické, ale můžete být klidný, pane Griffone, váš otec zemřel velmi rychle, během několika vteřin, opravdu."

Měl jsem pocit, že se mi to všechno zdá.

"Prosím vás, co je pulmonární embolie?"

"Krevní sraženina," odpověděl rychle. "Bohužel to starší lidi potkává dost často, když jsou delší dobu upoutáni na lůžko. A váš otec měl tu zlomeninu ... Je to smutné, je to opravdu smutné, ale je to bohužel dosti běžné. Bohužel. Někteří lidé tomu říkají 'smrt, když se člověk postaví na nohy'. Přichází to velmi rychle, pane Griffone, velmi rychle. Opravdu nebylo v našich silách cokoliv udělat. Věřte mi."

"Já vám věřím."

Stejně mi to připadalo absurdní. Přece nemůže být mrtvý. Přece jsem s ním ještě to odpoledne mluvil ...

V nemocnici by prý rádi ode mě dostali nějaké pokyny, naznačili jemně.

Řekl jsem jim, že někoho pošlu. Pověřil jsem pohřební službu z Newmarketu, aby otce přivezli domů.

V pondělí jsem musel pořád s někým mluvit. S policií, s lidmi z Jockey Clubu, nejmíň s tuctem majitelů. Ptali se, co bude dál s jejich koňmi.

Mluvil jsem a mluvil a mluvil.

Margaret čelila situaci klidně jako vždy. Také mi ohlásila, že přítelkyně její Susie zjistila, že Alessandro od soboty, kdy ho policie dovezla do hotelu, neopustil pokoj. Prý nejedl, odmítá s kýmkoli mluvit a každého posílá pryč. Maminka přítelkyně Susie prý řekla, že to je všechno krásné, ale že Alessandro při sobě nikdy neměl peníze, že měl pokoj zaplacený jen do předchozí soboty a že uvažují o tom, že ho požádají, aby se vystěhoval.

"Řekněte mamince kamarádky vaší Susie, že Alessandro má peníze u mě a že ve Švýcarsku zdědí peněz spoustu."

"To vyřídím," řekla a okamžitě zavolala do Forbury Inn.

Etty pracovala na cvalech s oběma skupinami a nějak se i dokonce podařilo, že do Bathu poslali na dostihy správné koně. Vicky Young jel s nimi a pak mi hlásil, že učeň, který jel Pulitzera místo Alessandra, stál za houby.

Policii jsem vyprávěl o všem, co se sběhlo ono sobotní dopoledne, ale neřekl jsem, co bylo předtím. Řekl jsem jen, že Enso přijel do Anglie před několika dny a že měl takovou tu zvláštní utkvělou myšlenku.

Tuto zkrácenou verzi policie přijala. Taky proč ne, a já usoudil, že je naprosto zbytečné vyprávět cokoli dalšího.

V Jockey Clubu jsem strávil delší dobu při zasedání výboru členů, sešel jsem se se dvěma rozhodčími, kteří tam zůstali právě kvůli Guineas. Dohodl jsem se s nimi v klidu a pohodě.

Pak jsem ohlásil Margaretě, že může všem majitelům, kteří se na to budou ptát, říct, že hodlám v Rowley Lodge zůstat až do konce sezóny a že mohou koně přemístit jinam, nebo u nás nechat, ať se rozhodnou.

"Opravdu, opravdu tady zůstáváte?" zeptala se.

"Nemám na vybranou, nemyslíte?"

Oba jsme se usmívali.

"Víte, od chvíle, kdy jste tady řekl tu lež, že nemůžete nikoho najít, kdo by to tady vzal, a já věděla, že máte v záloze Johna Bredona, tak od té doby vím, že se vám tady líbí."

Nebral jsem ji to.

"Jsem ráda, že tu chcete zůstat. Já vím, že to není loajální k vašemu tatínkovi, je to jenom den, co zemřel, ale musím říct, že se mi s vámi pracuje o mnoho líp."

Nebyl jsem takový autokrat, tím to nejspíš bylo. Ona by dokázala perfektně pracovat s kýmkoli.

Než odpoledne ve tři odešla, ohlásila mi, že žádný z majitelů, kteří volali, nehodlal koně odstěhovat, že je všichni chtějí nechat u nás, včetně Archangelova majitele, pana obchodního bankéře.

Když odešla, napsal jsem svému právníkovi do Londýna a požádal ho, aby mi poslal do Newmarketu balíček, který jsem u něho nechal pro případ, kdybych náhle zemřel.

Pak jsem si vzal dva kodeiny a uvažoval tiše o tom, kdy mě tak asi všechno přestane bolet. Od pěti do šesti jsem s Etty procházel stáje.

Míjeli jsme Lancatův prázdný box.

"Čert vem toho zatraceného Alexe," ulevila si Etty, ale řekla to se vztekem, který už vlastně odezněl.

Co bylo, to bylo. Teď záleželo na tom, co bude, na budoucích dostizích. Následující den byl Chester. Vyprávěla si se mnou o tom, co nás čeká. Byla spokojená, klidná a plná energie. Přechod od práce s mým otcem k práci se mnou byl pozvolný, takže se nemusela náhle přizpůsobovat.

Přenechal jsem jí dohled nad večerním kmením a odešel zpět do domu. Nevím proč, ale najednou mě napadlo podívat se k vjezdu.

Stál tam nehybně Alessandro. Skoro ho nebylo proti kmenům stromů vidět.

Měl jsem dojem, že vyrazil směrem k vjezdu a pak ztratil odvahu.

Rychle jsem vyšel ze dvora za ním.

Prožítým napětím a stresem jako by zestárl. Vypadal spíš na čtyřicet než na osmnáct. Kůži na vyhublých tvářích měl napjatou a v černých očích byla pouze beznaděj.

"Já jsem přišel ...," začal, "potřebuji ..., chci říct, vy jste řekl, když jsem nastupoval, že bych mohl dostat polovičku peněz, které vydělám při dostizích ... Mohl bych ty peníze ... Můžete mi je dát?"

"Mohu, samozřejmě."

Polkl. "Já ..., je mi hloupé, že jsem kvůli tomu musel přijít, ale já opravdu musel. Musel jsem si říct o ty peníze."

"Můžete je dostat hned," řekl jsem. "Pojďte se mnou do kanceláře."

Odvrátil jsem se od něho, ale on se ani nepohnul.

"Ne. Já ..., to já nemůžu."

"Tak já vám tedy ty peníze pošlu zítra do Forbury Inn."

Přikývl. "Děkuji mockrát."

"Máte nějaké plány?" zeptal jsem se. Stíny v jeho tváři se ještě prohloubily.

"Ne."

Bylo na něm vidět, jak sbírá odvahu. Sevřel rty a pak se konečně odhodlal a zeptal se mě na to, co ho trýznilo.

"Kdy mi vezmou licenci?"

Neill Griffon je blázen, jak řekla Gillie.

"Žádnou licenci vám nevezmou. Byl jsem dnes odpoledne v Jockey Clubu. Řekl jsem jim, že by nebylo správné, aby vám brali licenci za to, že se váš otec zbláznil, a oni to uznali. Možná, že vám to nebude příjemné, že jsem musel zdůrazňovat, že váš otec nebyl přičetný, ale jinak to zařídit nešlo. Ale..."

Tvářil se zmateně. Pak náhle jako kdyby se mu v hlavě vyjasnilo.

"Copak jste jim neřekl o Moonrockovi a o Indigovi ... a o vašem rameni?"

"Ne."

"Ale já nechápu ..., proč jste jim to neřekl?"

"Neměl jsem důvod mstít se vám za to, co udělal váš otec."

"Ale přece ... on to dělal ..., tedy zpočátku ..., protože jsem si to přál."

"Poslyšte, Alessandro, řekněte mi, kolik otců by si počínalo tak, jako si počínal on. Kolik otců, kdyby si jejich synové zamlouvali, že chtějí jet v Derby Archangela, by bylo ochotno se dopustit i vraždy, jen aby to synovi dopřáli."

Po delší odmlce řekl: "On tedy byl šílený, byl opravdu šílený."

Viděl jsem, že to pro Alessandra není útěcha.

"Byl nemocný. Ale tu nemoc získal teprve po vašem narození.

Poškodila mu mozek."

"Takže já ..., já nebudu ...?"

"Ne, vy to po něm nemůžete dostat. Jste zdravý jako každý druhý.

A máte mozek zdravý, jak jen si můžete přát."

"Jak jen si můžu přát ..." opakoval zamyšleně.

Viděl jsem na něm, jak vši silou uvažuje. Nespěchal jsem na něho.

Trpělivě jsem čekal, protože jsem věděl, že to, o co opravdu nejvíc běží, to, co je nejdůležitější, co bude výsledkem

všeho, je právě to, co si nejvíc přeje.

"Přeju si, abych se mohl stát žokejem," řekl tiše. "Dobрым žokejem."

Nadechl jsem se.

"Můžete jezdit dostihy, kdekoli budete chtít. Kdekoli na světě."

Zadíval se na mne. Z tváře mu dočista zmizela bývalá arogance.

Byl to docela jiný hoch, než jaký před třemi měsíci ze Švýcarska přijel, byl opravdu jiný. Všechny hodnoty, které předtím ctil, vyměnil, a svět, tak jak ho znal předtím, jako by končil.

Abych přemohl otce, změnil jsem syna. Nejdřív jsem se ho snažil změnit, abych tím vyřešil problém, ale později už mi šlo i o to, co z toho člověka bude, protože stál za to. V tu chvíli mi přišlo líto nechat ho odejít. Přišlo mi, že by to byla škoda. Řekl jsem rychle: "Když chcete, můžete zůstat v Rowley Lodge."

Najednou jako by se v něm něco rozpadlo, jako když se vysype skleněná tabulka v okně. Odvrátil se ode mě a já si byl skoro jistý, že má v očích slzy.

Na čtyři kroky odešel a pak zůstal stát.

"Tak co?" zeptal jsem se.

Otočil se. Slzy zmizely, jak se u mladých tak snadno stává.

"Jako co tu můžu zůstat?" zeptal se opatrně.

Očekával nějakou zradu.

"Jako stálý jezdec. Druhý po Tommym."

Poodešel o šest dalších kroků směrem k bráně a jako by se skoro vznášel.

"Počkejte, pojdte zpátky!" zavolal jsem na něho. "Co zítra?"

Ohlédl se.

"Zítra přijdu jezdit, samozřejmě."

Tři další lehké kroky.

"Ne, nepřiďeš," křikl jsem. "Koukej se pořádně vyspat, ráno se pořádně najež, letíme spolu do Chesteru."

Prekvapeně se otočil a zvolal: "Do Chesteru?" Udělal dva kroky vzad.

Křikl jsem na něho: "Přece s Clip Clopem! To ti nic neříká?"

"Říká," vyskl a pak se dal do nezadržitelného smíchu.

Otočil se, utíkal pryč a cestou skákal, vyskakoval a poskakoval, jako by mu bylo teprve šest.